

בעזה"ש"ת

סֵפֶר

שִׁבְרֵ וְעוֹנֵשׁ

חֵלֶק חֲמִישִׁי

סֵדֶר דְּבָרִים

פְּרָקִים מ"ד - נ"ד

בו יבאר נחיצות למוד עניני שִׁבְרֵ וְעוֹנֵשׁ, שִׁישִׁים אֶל לְבוּ מֵהֶעֱנָשִׁים
הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר מְעַנִּישִׁים אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הָעָלְיוֹן עַל כָּל
עֲבָרָה וְעֲבָרָה, וְכִמָּה שְׁעוֹת מִיְמֵי חַיּוֹ הֵלְכוּ לְבִטְלָה, וְאִין יְכוּלִים לְשַׁעַר
מֵה שְׁנֵפֶשׁ הַרְשָׁע תִּסְבַּל בְּעוֹלָם הַבָּא. וַיֵּדַע הָאָדָם כִּמָּה הַפְּסִיד תְּעַנּוּגֵי
הַגֵּן עֵדֶן וְעוֹלְמוֹת הַנֶּצַח, וַיִּתְבוּנָן אַז בְּשִׁכְלוֹ הֵזָךְ כִּי יִפֶּה שְׁעָה אַחַת
בְּתִשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְהַשְׁכָּר
הַגְּדוֹל אֲשֶׁר מְשַׁלְמִים לָאָדָם בְּזֶה וּבְבֵא עַל כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה וְעַל כָּל
דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל תּוֹרָה, וּבִרְגַע קִטָּן יְכוּל לְהַפִּיךְ הַכֹּל לְטוֹבָה לְהִיּוֹת
מִבְּנֵי עֲלִיָּה, לְזָכוֹת לְ"עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹקִים וּזְלַתָּה יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ".
וּבַלְמוּד הַזֶּה תְּמִידִים כְּסֻדָּרִים יִטְהַר נִשְׁמַתּוֹ וַיִּזְכֶּה לְמַעֲלוֹת עֲלִיוֹנוֹת
כִּידוּעַ מַדְבְּרֵי הָאָרֶץ ל.

יֵצֵא לְאוֹר בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה שְׁנַת תַּשְׁס"א 5000 עוֹתֻקִים, וּבְפַעַם
שְׁנִיָּה 250.000, וְכַעַת יוֹצֵא לְאוֹר מַחְדָּשׁ שְׁנַת תַּשַּׁע"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
"כק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 02-995-1300 / פקס: 054-843-6784

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולמרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמות, לכל החברים וידידים,
ולכל אדון ואדון מישראל, לקרב הנאולה שלימה בב"א
ובל הזמנה את חרבים זוכה לבגים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

"דע שהולומדים זוה"ק בחול שעה אחת, מקבלים שכר כמו שנה שלימה.
בשמחה, כמו אלף שנה, ובצער, כמו מאה אלף שנה. בשבת, כמו אלף שנה
תורה, בשמחה, כמו מליון שנה, ובצער, כמו מאה מליון שנה תורה". (פסא
מלה, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבדר"ג).

אמונה בשכר וענש

בראשית כאן רמוז גמול. צריך לידיע האדם ולתקוע אמונה שלמה בלב, שהקדוש ברוך הוא מעניש את הרשעים, ומשלים שכר טוב לצדיקים, וזה רמוז כאן ביום ראשון במה שכתבנו לעיל, דאמר רבי אבהו, "והארץ היתה תהו", אלה מעשיהם של רשעים, "ויאמר אלהים יהי אור", אלה מעשיהם של צדיקים (בראשית ובה ב), וכאן רמוז נמי ענש ושכר דבאמרו "תהו" אלה מעשיהם של רשעים, מה נאמר שם "וחשך על פני תהום", זהו ענשם של רשעים. "והצדיקים ידמו" (שמואל א, ב ט). והצדיקים מה נאמר בהם "יהי אור", דמנוחתם תהיה כבוד, ואורה ושמחה. ובעל תשובה צריך לידיע באמונה שלמה, שיש ענש ושכר, ובזה יבוא לסוד מדרוך רע ויעשה טוב. (גנזי המקלך עמוד סד; אורחות התורה לאביר יעקב ז"ע)

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

סֵפֶר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ

הַמְבָאָר עֲנִינֵי שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ, שֶׁהוּא אֶחָד מֵהַסִּידוֹת הַגְּדוֹלִים בְּקִדְשֵׁת
יִשְׂרָאֵל וְטִהָרְתָן (חֲפֵץ חַיִּים "צִפִּית לִישׁוּעָה")

בוּ יִבְאָרוּ עֲנִינֵי יִרְאֵת שְׁמַיִם וְהַתְּעוֹרְרוּת, וְתִקְוֵי הַתְּשׁוּבָה וּמַצּוֹת
הַתּוֹכְחָה וְכֵן גּוֹדֵל הַפְּגָם הַמְּגִיעַ לְנַפְשׁ וְגוֹף הָאָדָם מִחַמַּת אֵי יְדִיעַת
עֲנִינֵי יִרְאֵת שְׁמַיִם וְיִרְאֵת הָעֲנֵשׁ, וּמְבָאָר הַגֵּר "א בְּמִשְׁלֵי (י"ב, י"ד),
גּוֹדֵל הַזְּכוֹת שֶׁיֵּשׁ לְמִזְכָּה הַרְבִּים וּמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ, וְאֵם שְׁמַע,
מְקַבֵּל שְׁכַר עַל כָּל מֵה שֶׁיַּעֲשֶׂה לְדוֹרוֹת, וְגַם אִם לֹא שְׁמַע, אֲזַי מְקַבֵּל
כָּל חֶלְקוֹ הַטּוֹב, וְזֶה שְׁלֵא שְׁמַע לוֹקַח מִמֶּנּוּ אֶת חֶלְק הַגִּיהֵנוּם שְׁלוֹ.
(וְכֹן כְּתֹב הַ"אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל" בְּפִרְשֵׁת קִרְח, עֵזוֹ שָׁם, וּמְקוּרוֹ בְּסִפְר שַׁעַר הַגְּלִגּוּלִים
הַקִּדְמָה כ' דָּף כ' עַמּוּד א' ד"ה וְהִנֵּה לְסִפְה זו). וּבִזְהַר (פִּרְשֵׁת תְּרוּמָה קכ"ט ע"א)
אֲמָרוּ, שְׁצַרְיָהּ הָאָדָם לְמִרְדָּף בְּתַר חֲטִיבִיָּא וְלְמִזְכָּה לְהוֹ כְּמֵאן דְּרִדְרִיף
בְּתַר חֲטִיּוֹ, עכ"ל.

כָּל זֶה מְלַקֵּט מִדְּבַרֵי חו"ל בְּש"ס בְּכָלֵי יְרוּשָׁלַיִם וּמִדְּרָשִׁים, זֶהֲרֵ
הַקְּדוֹשׁ וְתִקְוֵנִים [עַל פִּי פִּרוּשׁ הַסֵּלֶם] וְסִפְרֵי הָרָאוּשׁוֹנִים, וּמְסַפְרֵי
מוֹסָר מְגִדּוּלֵי הָאֲחֻרוֹנִים זי"ע, וְדְבַרֵי הֶם הַקְּדוֹשִׁים חוֹצְבִים מִלְּהַבּוֹת
אֵשׁ, מְלַהִיבִים נַפְשׁ הָאָדָם לְעַבּוֹדַת הַבּוֹרָא. דְּבַרֵי הָעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ
שֶׁל עוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מְזַלְזְלִים בָּהֶם וְאִפִּילוֹ הַלּוֹמְדִים וְהַיִּרְאִים,
מִחַמַּת חֶסְרוֹן יְדִיעָה. וְעַל יְדֵי סֵפֶר זֶה יִהְיֶה יָד הַכֹּל מִמְשַׁמְשִׁין בְּהוֹן
וְיִזְכְּרוּ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם.

וְהוּא אוֹצֵר נִפְלָא אֲשֶׁר בּוֹ יִמְצְאוּ רַבָּנִים, מְגִידֵי שִׁיעוֹר וְרָאוּשֵׁי
יְשִׁיבוֹת, מְלַמְדִים וּמְחַנְכִים וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֶת הַדְּרָף אֲשֶׁר יִלְכוּ
בָּהּ וְאֵת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן.

וְהַלּוֹמֵד בְּסִפְר זֶה בְּלִתֵּי סִפְק יִקְבֵּל תּוֹעֵלַת גְּדוּלָה וְנִפְלָאָה
וְהַתְּעוֹרְרוֹת עֲלִיוֹנָה לְהַתְּאֵמֵץ וְלְהַתְּחַזֵּק לְקַיֵּם מִצְוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַּךְ
שְׁמוֹ.

הספר שבר ועונש נחלק לפרקים לפי סדר פרשיות התורה לכל השנה, כדי שיוכלו ללמוד הספר הזה מדי שבוע בשבוע, לכל שבוע פרק אחד.

הדפסנו אותו כל סדר בחלק אחד כדי שכל אחד יוכל להחזיקו בנים הטלית או התפילין שלו, וכך יוכל להשלים חוקו מיד אחר התפלה מדי יום ביומו

לוח הפרקים לפי סדר הפרשיות של חלק המישי
= סדר דברים =

7. כי-תבא..... פרק נ'
8. נצבים..... פרק נ"א
9. וילך..... פרק נ"ב
10. האזינו..... פרק נ"ג
11. ברכה..... פרק נ"ד

1. דברים..... פרק מ"ד
2. ואתחנן..... פרק מ"ה
3. עקב..... פרק מ"ו
4. ראה..... פרק מ"ז
5. שופטים.... פרק מ"ח
6. כי-תצא..... פרק מ"ט

בעזרת השם יתברך

הקדמה

• פתח דבר •

בהקדמה הזאת יבואר בעזהשי"ת:

אי אפשר לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך אם לא מודיע לחבירו ענין שכר ועונש - רבינו הקדוש בעל אור החיים מוכיח ומחזיר בתשובה אנשים פשוטים - התועלת שבתוכחה וגודל השכר של המחזירים בתשובה על ידי התוכחה - הקדושה מתגברת - כבוד הקב"ה מתעלה ומתרום - לאחר מותו מוליכין נשמתו למקומות ששום אדם אחר אינו זוכה - גודל השכר למי שמעורר אחרים ליראת שמים - חיוב לימוד ולפרסם ענין של השכר והעונש וחיוב הערבות - בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה - החובה להזהיר את אחרים - ואמרינן בסנהדרין (דף צ"ט): [ועיי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:] כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן" - ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטווינו על זה, ראה מש"כ החפץ חיים הק' זי"ע: החובה להצלת נפשות ישראל בזריזות - מואהבת את ה' אלקיך - והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן הח"ח) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם - בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו - ענין שמירת שבת היא יסוד אמונה - להוכיח חבירו בעניני שכר ועונש - גודל התועלת בתוכחה על שכר ועונש בכתב.

תוכן הענינים של ההקדמה

- א. פתח דבר..... ט
- ב. אי אפשר לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך אם לא מודיע לחבירו ענין שכר ועונש..... י
- ג. רבינו הקדוש בעל אור החיים מוכיח ומחזיר בתשובה אנשים פשוטים..... י
- ד. התועלת שבתוכחה וגודל השכר של המחזירים בתשובה על ידי התוכחה..... יא
- ה. הקדושה מתגברת..... יא
- ו. כבוד הקב"ה מתעלה ומתרומם..... יא
- ז. לאחר מותו מוליכין נשמתו למקומות ששום אדם אחר אינו זוכה..... יא
- ח. על ידי כתיבת התוכחה בספר אין לחוש לכיוש הרבים..... יב
- ט. גודל השכר למי שמעורר אחרים ליראת שמים..... יג
- י. כל שמופלג בתורה ובידו להוכיח נקרא תלמיד חכם..... כו
- יא. ואין לומר שלום עלי נפשי מאחר ובכל עיר ועדה יש בי"ד שנתמנו על ידי הקהל, ולכן אין החיוב מוטל על כל ישראל, ובפרט במקומות שיש רבנים ראשי הקהל אל נאמר שעליהם מוטל הדבר, כי על כל אדם מישראל החיוב למחות ולפגוע בעוברי עבירה ואסור להעלים עין מעוברי עבירה, דדבר זה מוטל על כל ישראל, ובית דין שליחותם דכל ישראל עבדי ועל ידי זה נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח, אבל כשאין בית דין עושה שליחותם דישאל, שוב חלה החובה בזה על כל אחד מישראל כמו"ש החת"ם בתשובותיו זו"ל:..... כז
- יב. הרי את נפשינו אנו תובעים ורוצים להציל וכן את נפשות בני ביתינו היקרים לנו שאנו חסים עליהם בנפשינו להצילן, האם במצב כזה שטובעים בספינה בלב ים בגלל שהזולת קורח בזה

- חור שיידך בכלל לומר שמפאת פחיתת ערכינו אין אנו חייבים להתקומם נגדו רק נעמוד מנגד בלי מעש, הלא פתי הוא זה שאומר כן או אפילו חושב כן. כט
- יג. חייבים להכנס במחלוקת כדי למחות בידי עוברי עבירה. ל
- יד. האש בווער. לא
- טו. השומר לא הכריז בלב שלם. לב
- טז. החיוב עלינו בזה בכל מיני דרכים לסבב ולידך בכל העיירות להוכיח וללמד את העם דעת ה'. ראה מה שכתב בזה הגה"ק רבי הילל מקאלמייא זי"ע בהתנצלות (בתחילת הספר) משכיל אל דל וז"ל שם: לב
- יז. תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב. לג
- יח. להדפיס דברי התוכחה - בעניני שכר ועונש ועוד - לשחר פני נדיבים שיתרמו ההוצאות - שידפיסו וישלחו ויפיצו הספרים של שכר ועונש לאלפים ולרבבות. לד
- יט. מי שניחן מן השמים כבח הכתיבה, החובה עליו לכתוב ולערוך הכל בכתב, ואם אין בידו ואפשרותו להוציא הוצאות על זה החיוב עליו לחזור על פתחי נדיבים לבקש עזר שיוכל להדפיס ולשלוח על פני חוצות כמו שכתב הגה"ק רבי הלל מקאלמייא זי"ע וז"ל ק: לד
- כ. חיוב לימוד ולפרסם ענין של השכר והעונש וחיוב הערבות. לה
- כא. בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה. לו
- כב. החובה להזהיר את אחרים. לו
- כג. ואמרינן בסנהדרין (דף צ"ט:) [ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:] כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן" לו
- כד. ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטווינו על זה, ראה מש"כ החפץ חיים הק' זי"ע: החובה להצלת נפשות ישראל בזריות - מואהבת את ה' אלקך. לו
- כה. כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך. לח

- כו.** מאלה שה' נתן בלכם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה רבים יתבקשו הנפשות האובדות..... לח
- כז.** והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן הח"ח) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם..... למ
- כח.** גודל החיוב בזה ממעם לא תעמוד..... למ
- כט.** מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה..... למ
- ל.** בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו..... מ
- לא.** אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם מרצחים..... מ
- לב.** מה נמתקו מאד דברי החפץ חיים זי"ע בהקדמתו לספרו שמירת הלשון בענין שאם אין מקיים מצוה אחת ממצוות התורה הרי הוא מחוסר אבר זה שהוא כנגד מצוה זו..... מא
- לג.** החפץ חיים מתאר הענין ביותר שאדם בלי איברים באמת לא יהיה לו במה לקום בעת התחיה וז"ל: בהקדמתו למשנה ברורה הל' שבת:..... מב
- לד.** כל מצוה שברמ"ח מצוות מחיה את האבר שברמ"ח איברים..... מג
- לה.** ענין שמירת שבת היא יסוד אמונה..... מד
- לו.** העצה שמיכסנו בענין הדפסת ספרים..... מד
- לז.** הכלי קרב הכי הטובים והמצויינים ביותר..... מד
- לח.** להוכיח חברו בעניני שכר ועונש..... מז
- לט.** מצוה גדולה זו של תוכחה אשר היא כה רבה שמביאה לאדם כל כך הרבה זכויות ומסירה ממנו כל העוונות של כל בית ישראל, אין לה דורשין וכמת מצוה חשובה, על כן החיוב לדרוף אחרי' לקיימה כמו שכתב הספר חסידים סעיף כ"ה וז"ל:..... מז
- מ.** דעות בפוסקים במצות תוכחה..... מח
- מא.** המשיב את חברו על ידי התוכחה - בענין שכר ועונש - יטול שכר מצוות חברו כמו העושה עצמו..... מט
- מב.** גודל התועלת בתוכחה על שכר ועונש בכתב..... נ

בעזרהש"ית

פתח דבר

א. הצדיק אינו נותן שינה לעינו ביום ובלילה עד שמוכיח הרשעים ומביאם שישובו בתשובה.

(זוהר הקדוש, חלק א, כ:)

ב. אילו היו יודעים בני העולם גדול השכר להחזיר

חבירו למוטב היו רודפים אחריו תמיד כמו שרודף

אחרי כסף וזהב. (זוהר הקדוש פרשת תרומה קכח, ב - קכט, א)

ג. מצוה שאתה רואה שבני אדם נוהגים בה קלות

ראש ומעט המה שמקיימין אותה, הנה מצוה זו

בדאי ממתנת ומצפה עד כי יבחר בה איש כשר

וישר להזהר בה, ולעורר רבים על מצוה זו לקיימה

באהבה לכבוד קב"ה וכו'.

(זוהר הקדוש פרשת תרומה, קב הישר פרק ס"ד)

ד. כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה

תדרשנה לפי שהיא כמת מצוה, ומצוה שאין לה

רודפים רדוף אחרי' לעשותה, שהמצוה מקטרגת

ואומרת כמה גרועה אנכי שנתעלמתי מכל וכו'.

(ספר חסידים אות ק"ה)

אודה ה' מאוד בפי, ובתוך רבים אהללנו, על כל החסד אשר עשה עמנו ששם חלקנו מיושבי ביהמ"ד, ועכשיו שזיכנו בעזרת השם יתברך לראות את הספרים הקודמים של שכר ועונש יוצאים לאור עולם, אשר הן בעודנו כמוס עמדי ראוהו חכמי לב - הן המה גדולי ישראל אשר שמו עליו עיניהם לטובה - ויהללוהו. וגם אצלו עלי ברכתם הטהורה דיהא רעוא דאימא מילתא דתתקבל, וספרים אלו יעלו על שלחנם של תלמידי חכמים באהבה וברצון, לזכותם במצוה הגדולה הלזו לקיים המצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך על ידי הודעה לכל ישראל המצוות של שכר ועונש, שהיא מצות עשה של תוכחה שמשה רבינו עליו השלום סידר על זה כל סדר דברים שבהם הוכיח לעם ישראל, וכמו שאנו רואים שבעל המחבר הקדוש בעל קב הישראל כתב בפרק ה'.

אי אפשר לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך אם לא מודיע לחבירו ענין שכר ועונש

כתב בספר הקדוש קב הישר (פרק ה') וזה לשונו: ואהבת לרעך כמוך (דברים ו, ה), אמרו רבותינו זכרונם לברכה (תורת כהנים, פרשת קדושים, ד') זה הוא הפסוק, שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל, שעושה איזה חטא ועוון, שצריך להוכיחו^א על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה. אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים^ב שבאים לנשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע לחבירו^ג, אולי על ידו יזכה חבירו גם כן ויעזוב דרכו הרשעה "ושב ורפא לו" (ישעיה ו, ז).

רבינו הקדוש בעל המחבר ספר אור החיים הוכיח והחזיר בתשובה אנשים פשוטים

האור החיים הקדוש התעסק להחזיר אנשים פשוטים למוטב ולקרובם תחת כנפי השכינה כדמוכח מאוה"ח פ' בלק (כג, ט) ראיתי אנשים וכו'. וגם דרשותיו סובבו על קוטב

(א) ואין לך אהבה יותר... שצריך להוכיחו על זה. ובזה מתבאר בטוב טעם דבריהם ז"ל, שואהבת לרעך כמוך הוא כלל גדול בתורה, כי האהבה הגדולה ביותר לחבירו הוא להוכיחו כשרואה בו איזה חטא, ולקרבו לעבודת ה' לקיים המצוות שבתורה.

(ב) והסיבות והעונשים שבאים לנשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, אם לא השלימה ותיקנה בעולם כראוי וכנכון. (יסוד יוסף, מאורי האש).

(ג) אבל הכלל הוא... צריך להודיע לחבירו. כלומר, שלא יסתפק להוכיחו סתם, שאינו נוהג עצמו כשורה, אלא יודיע לו גם כן העונש על החטא שהוא נכשל בו, כי אולי על ידי זה יעזוב דרכו הרשעה ויזהר ביותר מלהכשל במ עוד. (מאורי האש, לפי ביאור אשכנז).

זה כדמשמע מהסכמת רבני ירושלים על ספרו ראשון לציון: "נפלאים מעשיו מהדר אזכותא דרבים והן בפיו תוכחת מוסר משום אקרובי עם אלקי אברהם ליראה את ה' ורבים מעמי הארץ מתייהדים וכו'.

התועלת שבתוכחה וגודל השכר

של המחזירים בתשובה על ידי התוכחה

בזוהר, פרשת תרומה, הוא מפליג מגודל השכר של **המוכיחים ומזכים את הרבים**, שמונעין את הרבים מן החטא ופועלין ארבעה דברים:

ראשית - כי ידוע הוא, דהעולם נדון מחצה על מחצה, ועוון אחד מכריע בכף חובה לכל העולם, ומצוה אחת מכריעה לכף זכות; ועל ידי התוכחות, שהמוכיח מוכיח את הבריות, אם שב אחד מישראל בתשובה שלמה, נמצא, שעל ידו העולם נדון לכף זכות, ונמצא זכות הרבים תלוי בו.

הקדושה מתגברת

שנית - המוכיח מקיים מצות עשה: הוכח תוכיח וגו', ועל ידי התוכחה מתגברת הקדושה, והסטרא אחרא מוכרחת להיות נכנעת תחת יד הקדושה.

כבוד הקב"ה מתעלה ומתרומם

השלישית - גורם שכבוד הקדוש ברוך הוא מתעלה ומתרומם; ושכרו יהיה, שיזכה לראות בנים ובני בנים יראים ושלמים.

לאחר מותו מוליכין נשמתו למקומות ששום אדם אחר אינו זוכה

הרביעי - כי לאחר מותו מוליכין את נשמתו בתליסר תרעי של עולמות העליונים, ולית מאן דימחה בידיה. ועליו נאמר: בריתי היתה אתו, החיים והשלום.

ועוד: שנוסף על שכרו גדול מאד, והוא זה, כי מלאך אחד ושמו יהודעית, ממונה על נשמתן של המוכיחין לשמה, והוא מביא דיוקניה **דהוא מוכיח**, אשר הוא מזכה את הרבים **בתוכחתו** ומכריע את העולם מכף חובה לכף זכות.

ובשעה שמביא ההוא ממונה הדיוקנא ההוא, כדין מלכא קדישא מברך לההוא דיוקנא בכל ברכאן, דנתברך אברהם אבינו כד קריב עובדי עבודה זרה לעבודת הקדוש ברוך הוא, כמה זאת אמר: "ואת הנפש, אשר עשו בחרן". ומעלין לההוא דיוקנא בשבעין עלמין הגנוזים, דלא זכו בהו שום בר נש אחרא, **חוץ מאן דמזכה רבים על ידי התוכחה.**

על ידי כתיבת התוכחה בספר אין לחוש לביוש הרבים

עכשיו ראיתי מוכיחים חדשים, מקרוב באו, ועומדין ודורשים ברבים ומביישין את הבריות דרך פרט וכלל, ואינם יודעין את עונשן. והי נתן לי לשון למודים, שחברתי זה הספר, כדי שיקראו בו הבריות; ואין רוצה אני לבייש אותן ברבים, כי כל איש יודע מרת נפשו במה שעוות, ויוכיח לעצמו לתקן את הפשעים והחטאים. וכדי שלא יאמרו הבריות: אין הלומדים יודעים את מעשינו, ואין חשים לראות אותנו - דע, כי בכל קהלה וקהלה יש בני אדם, שיודעים בקלקולן של הבריות, אך מפני החנופה שגוברת אומרים: או לנו אם כך נאמר, ואוי לנו אם לא נאמר. לכן את אשר עם לבבי עשיתי וכתבתי קצת בדברי הגדה, שמושכין לבם של הבריות, ובדברי משל ומליצה; ואקוה לאל, שעל ידי הספר

הזה מזכה אני את הרבים, וזכות הרבים יהיה תלוי בי. ואני מבקש מכל היודע לקרות בזה הספר, שישים דברי כחותם על לבו ועל זרועותיו, ויהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, ה' צורי וגואלי. (קב הישר פרק ק"א).

גודל השכר למי שמעורר אחרים ליראת שמים

כתיב (דברים ד, י) אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון, ופירש רש"י ילמדון - ילפון לעצמם, ילמדון, יאלפון לאחרים. הוכח תוכיח, ומצות מחאה, וערבות, אשר כל קיום הכלל ישראל תלוי בזה, מה אשיב לה' כל תגמלוהי עלי, יהי שמו הגדול מבורך מעתה ועד עולם, עד כאן לשונו.

וראה מה שכתב בספר שו"ת מנחת אלעזר (ח"ד סי' ס"ה) וז"ל: ע"ד שנהגתי לברך שהחינו בעת גמר חיבורי בעה"י והביאום מביה"ד כ"ל בהדרו. הנה כבר אורו עיניך המובא בשע"ת (סי' רכ"ג ס"ק י') ואת אשר ציינת שם במכתבך. אמנם תמהתי מ"ש כי בשע"ת לא נזכר מספרים רק מכל דבר שיש לו שמחה. הלא מפורש שם בשע"ת מגמר ספר ח"ת בכתיבתו ומכ"ש בהדפסתו עכ"ד, ומ"ש שם בשם מחזיק ברכה שטוב לברך בלא שם ומלכות, הנה מה יפה דברי הבי"ח (או"ח סי' כ"ט) והחזיק אחריו בסברתו בישועת יעקב (או"ח סי' רכ"ה ס"ק ג') דדוקא בשארי ברכות ספק להקל ואין לברך בשם ומלכות, משא"כ ברכת שהחינו דהוא רשות כמ"ש הטור (או"ח סי' תל"ב), ע"כ בהנאת האדם תלוי שאם הוא נהנה ומרגיש הנאה ושמחה יוכל לברך, דכיון דהוא רשות ע"כ אינו מברך לבטלה גם אם ספק הוא שאינו מחוייב, ע"כ צריך לברך גם בספק אם רק נתרגש בשמחה, כו'. ולפענ"ד מכ"ש בגמר חיבור ח"ת בדפוס אשר לאו כל אדם זוכה, והוא דבר חשיבות ביותר, וגם שוה סך רב, שנגמר בהדרו ולאדפוס אדרא בעה"י, ע"כ נהגתי לברך שהחינו גם בהוצאת חיבורי מנח"א ח"א וח"ב בפני

אאמו"ר רבן של ישראל זי"ע בחיים חיותו נהגתי כן. ומחיי חיים יזכנו לזכות את הרבים תמיד ויעמדנו בקרן אורה. בכח התורה. ונזכה לגאולת עולם בב"א, עכלה"ק.

ואם בארזי התורה נפלה שלהבת השמחה בלבם בעת הדפיסו ספריהם, על אחת כמה וכמה לאזובי קיר כמוני היום ובפרט בדור שפל כזה שנתקיים במלוא מובן המלה "ואין תוכחה" (סוטה מט עמוד ב'), חובה מוטלת עלינו להודות ולהלל ולשבח את בוראי על חלקי.

ידועים דבריהם ז"ל בתפלת ר' נחוניא בן הקנה (ברכות כ"ח ע"ב) בכניסתו מהו אומר יהר"מ שלא יארע דבר תקלה על ידי ולא אכשל בדבר הלכה וישמחו בי חבירי ולא אומר לא על טמא טהור ולא על טהור טמא כו', וביציאתו הוא נותן הודאה על חלקו עיי"ש, ולכן גם אני עני כמוני היום עם צאת הספרים האלו בסייעתא דשמיא לרשות הרבים, אשר יחד עם ההודאה על חלקי הנני בזה בתפלה שלא אכשל בדבר הלכה וישמחו בי חבירי ח"ו.

ומה נעמו לי בזה דברי הג"מ אהרן וואלקין זצ"ל האב"ד פינסק בהקדמת ספרו "בית אהרן" על מס' ב"מ, אשר נפשו עליו תשתוחח בדברים נמלצים הלוא המה באמת הגיגי לבו של כל מחבר ספר ומו"ל עולם וז"ל:

"והנה מחברתי החביבה, בתי היקרה לי מכל יקר, עד כה היית תחת ידי, ועיני השופטים והמבקרים לא ראוך למרבה, ואשר ראוך הלא שבחוך וקלסוך לעיני, לא ידעת עוד רע, החצים המרים והשנונים עוד לא פגעו בך. אמנם עתה הגיע השעה לשלחך מעל פני ולעזבך לנפשך, לשוטט בתבל בקרב אלפי המבקרים. ידעתי כי בשעה שתזכה לצאת בשלום מן עולם הדפוס, כמה כתוב של מבקרים ושופטים יצאון לקראתך, כת אחת אומרת, יבוא שלום וכל חבורים כאלו,

יבואו לתוך אוצר ספרות הרבנות, בזרועות פתוחות יקבלוך, באהבה ומלא חפנים כבוד ותהלה יפזרון לך, יקבעו לך מקום הגון ומכובד, וכסא כבוד תנחיל גם לאביך מחוללך ומולידך, אכן אל תתיאש גם מן הפורעניות, כי באין ספק יצאון לקראתך גם כמה כתות של מלאכי... שישפילוך עד לעפר, וינחילוך קלון תחת כבוד, ותהלה תחת תהלה. הנני מרגיש מאוד בצרת נפשך, איך תהי נדהמה למראה עיניך ולמשמע אזניך בשמעך משפטים כאלו, כמו חי יתיצב לנגד עיני מכאוביך העצומים, גם על גורלך עצמך, גם על גורל אביך אשר טפחך וריביתך, והלא מי כמוך יודע יותר כמה יגיעות יגע וכמה נודים נדד על כל קוץ וקוץ, חדוש וחדוש, יגיעת המוח והנפש להבין ולהשכיל ולברוא את החדוש, ואח"כ יגיעת הגוף לסדרו ולכותבו, ואחרי כל אלה יבוא איש אשר לא עמל בו ולא גידלו, ולא ירצה גם להשים עין עיונו עליו, ורק במאמר פיו בלבד יחריב את כל הבנין, זו תורה וזו שכרה, נפשך תהי משועמם על זה, ומרה תזעק על חברת האדם בכלל, כי כולו מלא שקרים, ואין איש שם אל לב להוקיר ערך הפעולה, ובמתכוון יתנו דופי ושמצה בכל פעולה נשגבה ויקרה. רבות תסבול ועלי תגול האשמה, למה הרעותי לך לשלחך מעל פני ולהעבירך תחת שבט המבקרים. אכן דעי נא מחברתי, הוי מתונה בדינך מלהוציא דבה על חברת בני האדם המעולים, נושאי דגל התורה, כי יודעים את האמת ומכוונים למרוד בה חלילה לך מראות נכוחה, לבבו יצווהו לחפש את החסרון ולדלג את המעלה, ומה יעשה אותו המבקר הקשה, אחרי שאין לו לדיין אלא מה שענינו רואות, והוא משנאתו וקנאתו לא יראה בהוד יפיך, תיקר נא בעיניך אחד ממאה אשר יביטו עליך בחן ובחסד ויאמרו לך יישר, מהמאה אשר יתנו בך קלסה, סבלי נא מהמבקרים ויקראוך גם האוהבים אותך, ומהם תנחל תהלה וכבוד, ואז תתן תודה גם אלי אשר טפחתיך וריביתך", עכ"ל "בית אהרן", ודפח"ח.

ומענין לענין הננו להעתיק בזה אימרה יאה למרן הגאון מטשעבין זצ"ל שנדפסה בהקדמת ספר "הלכות הגר"א ומנהגיו" לידידי הגר"מ שטערנבוך שליט"א, וז"ל:

"ובזכרוני שכשקבלתי הסכמת מרן פאר הדור הגאון רד"ב וויידענפלד זצ"ל (הגאב"ד דטשעבין) לספרי מועדים וזמנים, הוסיף ואמר לי שרצונו למסור לי עצה טובה מתוך נסיון, שבדרך כלל לכל ספר יש בקורת, וסיפר דכשהוציא לאור עוד בפולין ספרו דובב מישרים ח"א קיבל מכתבים הרבה, זה טוען ואומר שעליו להביא עוד אחרונים שדנו בענינים שמביא והשמיטם, זה טוען ואומר שעליו בספר שו"ת לצמצם לעניני הלכה לבד, וזה מייעץ שיכתוב בעמקות טפי שדבריו הם בדרך פלפול, והוא מחליט לא להשיב כלל, ולבסוף גדול אחד זצ"ל שאל אותו למה אינו עונה תשובה, והשיב ואמר שמעולם לא חיבר ספר שוה לכל נפש לכל הלומדים, שא"כ היה מדפיסו לאלפים רק חיבר לאלו שמרוצים ונהנין מספר כזה, ולכן אם אחד מבקר, תשובתו בצידו שהספר לא חיבר בשבילו, שמעולם לא נתכוון לחבר ספר שכל אחד ואחד יהלל וישבח אותו, ואם יש נהנין ממנו, כדאי לו הספר עבורם, ובזה הוסיף ואמר, עליך לידע מעיקרא שעלולים לבטל ולבקר הספר בכל מיני טענות ומענות, אבל לא חיברת הספר לכל אחד, ולמבקרים תציין שלהם לא נתכוונת לחבר הספר, שהם דורשים ומחפשים סוג ספר אחר, עם בקיאות והוכחות, או עם עמקות והבנה דוקא, רק יש כאלו שנהנין מספר זה, ולהם לבד נתכוונת, ובזה תוכל לעמוד ולא יפול לבבך בבקורת, שתצייר לעצמך מעיקרא, שהספר לא יתקבל ולא חובר לכל אחד, רק לחוג מסוים שכן נהנין מספר כזה, ולהם לבד ג"כ כדאי לך הספר אף שאינו שוה לכל נפש ע"כ דבריו הנחמדים", עכ"ל הגר"מ שטרנבוך שליט"א שם.

ובזה יצאתי ידי חובת תשובה למבקרי מומים שונים שאין מטרת האמת נגד פניהם.

והנה כאן מקום אתי להתייצב לפני מלכים ולהציג לפניהם את סדר עבודתי בספרי ולבאר סבת חלוקת הספר לכמה חלקים.

בראשית עבודתינו היה מחשבתינו להדפיס הספרים הכמות אשר בו יבואר רק עניי שכר ועונש ויראת שמים, אבל כשלקטנו את רוב העניינים מזהר הקדוש ועוד, נתלהבנו וראינו שכל ההזנחה של הדור שלנו הוא אך ורק בגלל שאין לוקחים בחשבון גודל החיוב המוטל עלינו על כל אחד ואחד האחריות בעניי תוכחה וללמד את חבירו עניינים הנוראים של עיקרי האמונה בהשארת הנפש של שכר ועונש, אשר כל הספר קב הישר וראשית חכמה וחובת הלבבות מנורת המאור שבט מוסר אורחות צדיקים רבינו יונה מסילת ישרים כותבים שזהו היסוד הגדול ללמד את חבירו דברים אלו כדי שכך יוכלו לקיים כל מצות התורה ובפרט עניי יסודי הדת כמו שמירת שבת טהרת המשפחה חינוך צניעות כשרות תפילין מזוזות וציצית תורה ותפלה וכו'. וגודל שכר מי שמזכה את חבירו להוכיחו ולקרבו לתשובה שלימה ועל ידי זה יזכה לזכות לכל מצוות התורה שחבירו עושה, שגדול המעשה יותר מן העושה כמבואר בפנים מהגר"א ז"ל. וכך עוד רבנים ויחידים ישימו לב על הענין הנורא והנשגב הזה אשר כל קיום היהדות תלוי בזה כמבואר באוהחה"ק פ' נצבים, ובחינוך ועוד, וליתר שאת להוסיף עוד כמה דברים המסתעפים מנד"ז.

ולהקל על הלומדים, חלקנו את הדיבורים הארוכים, לקטעים קטנים וקצרים, ועשינו כמה תיקונים, בסימני פיסוק ונקודות ותוכן העניינים, ובאיזה מקומן של שבח"ם, הוספנו גם כמה ביאורים, הערות ועיונים, וקצת מראה מקומות, ותיקוני טעיות, אשר בדפוס מצויות, ובעיון

קל ניכרות, על מנת לעזור להמעייין. ואמנם בגוף הדברים, לא עשינו ח"ו שום שינויים, אפילו כחוט השערה, כדי שלא לחרוג מכוונת האמת, והצגנו הכל על מקומו, בצביונו ובצורתו, ובציון המראה מקום ממקורו, ונקוה להשם יתברך שרבים ילכו לאורו, ויקיימו המצוות האלו כהלכתה.

וראיתי בספר פלא יועץ (ערך אסיפה) כמה טובה עשו לנו רבותינו בעלי אסופות הקדושים אשר בכל דור ודור זכו וזיכו רבים זכות רבים תלוי בס', שאלמלא הם נשתכחה תורה מישראל, ובפרט אגן דור יתום טרדות הזמן רבו עלינו ומי הוא זה אשר תשיג ידו להיות כל הספרים נמצאים אצלו, וכן יעשו בכל דור ודור כל תלמיד חכם אשר חננו ה' דעת וספרים הרבה ישתדל להועיל לרבים ויעשה אסופות כיד ה' עליו, מקצורי דינים, מכללות, מהקדמות לדרושים, מתוכחות מוסר וכדומה, ואל יחושו ללעג השאננים שאומרים מה הועיל החכמים לשנות לנו הידוע אין זה כי אם ללקט כסף וליטול השם שהוציאו ספרים, אלו הם ממזכי רבים וזכות רבים תלוי בס' ע"ש.

וראה מה שכתב בספר סגולות ישראל בהקדמתו וז"ל: ומצאתי בהקדמה לספר מנחת שבת שהביא בשם הקדמה לספר תו"ג להגאון בעל חוות דעת ז"ל שכתב בשם מאמר החכם דאם יש דבר טוב אחד בספר הוא מגין על כל הספר עכ"ל, ועיין בספר בכורי אביב ממה שכתב על פי קהלת ויותר מהמה בני הזהר שכי' בשם הגאון בעל חוות דעת ז"ל שכדאי להדפיס ספר שלם על ספק חידוש אחד אמת, ובא וראה כמה כרכורים יכרכרו ההמוני על ספק ריוח מטבע אחת מזהב ומכסף אשר במחירה ימלא בטנו והיי' לקיא צואה, וזה חלק הנפש ממעל לחדש בתורת ה' ולהודיע לרבים כמו שכתוב בספר חסידים בסי' (תק"ל) ע"ש עכ"ל, וזכר לדבר זה נראה לי מכתובות (דף כ"ז) דאם יש מחבואה אחת מצלת על כל הכהנות

ע"ש, ועוד יש ראי' מאב"י דכתיב ב"י יען נמצא בו דבר טוב והבן, וכמו כן אני אומר שאף אם ספרי הנוכחי לא יהי לתועלת רק לאחד בעיר בדבר אחד די לי גם כן ובפרט שאקוה להשם יתברך שלא לאחד בלבד יהי ספרי הנוכחי לתועלת אלא אפילו לרבים.

צאו וראו שכמה גדולים וחכמים חברו כמה ספרים בכללים ושיטות אשר אין שום חידוש נמצא בדבריהם, רק מה שסדרו הכללים והשיטות, בסדר שיוכל כל מלומדי למד למצוא מה שצריך בלי שום יגיעה וחיפוש כנודע, הגם שאין שום צורך בדבריהם, רק אפשר לאחד בעיר, ואם כן מכ"ש שספרי הנוכחי אקוה להשם יתברך שיהי נצרך, ולתועלת הן להלומדים, והן להחסידיים, והן להבעה"ב, כל איש ישראל עם סגולה ימצא איזה דבר אשר יהי לו לצורך הן בגשמיות והן ברוחניות, **והשם יתברך יזכנו שכל ימי חיי אה"י ממזכי את הרבים [כידוע מארז"ל יומא (דף פ"ז) המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, וע"י לרבינו הב"י ז"ל בסוף חיבורו לחו"מ שהתפלל שיתפשט ספרו הב"י בכל ישראל למען יהי בכלל מצדיקי הרבים ע"ש, ואם רבינו הב"י ז"ל התפלל על זה מה יענה איש כמוני], ואזכה עוד לעבוד את השם יתברך במנוחות הנפש ובשלות הגוף בלי שום יסורים ח"ו אכ"ר, עכ"ל בספר סגולות ישראל.**

יתן ה' שימצא ספר זה חן ושכל טוב בעיני ציבור היראים את דבר ה' שאליו הספר מופנה בעיקר, ושבשבילו כל מאמץ כדאי ומשתלם, ויאירו דברי הספר את עיניהם של ישראל בכל מקום שהם לדבוק ולילך בדרכי הצדיקים המובאים בהספר לזכות וליאור באור פני מלך חיים, וזכותם של הצדיקים הנ"ל יגינו עלינו ועל כל בני ביתנו, להשלים משאלין דלבאי ולבא דכל עם ישראל לטב ולחיין ולשלם אמן כן יהי רצון.

חיבור הנוכחי מטרתה להקל מעול הציבור לדפדף בספרי הפוסקים לידע דינים היותר נחוצים ורגילים בנושאי שכר ועונש, ועניני יראת שמים, אשר בלעדן אי אפשר לקיים מצות אפילו כיהודי פשוט, כאשר עיני כל תחזנה משרים.

יהי רצון שיערה ה' עלינו רוח טהרה ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו במהרה בימינו אמן. וזאת למודעי שהספר הזה מותר ומצוה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה לשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים.

ובסיומא דמלתא תפלתי להשם יתברך שאל יאמר פינו דבר שלא כרצונו, ויהי נא אמרינו לרצון לפני אדון כל. זכות כל הצדיקים, גאונים וקדושים, שהבאנו דבריהם הטהורים, ועל פסקיהם בנינו מגדלים מרווחים, זכות צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים, ויהיו עבורינו מליצי יושר, והי' אלוקי ישראל אהבת תמים, יעזור שנושע תשועת עולמים.

ובעמדינו בחתימת ה"פתח דבר", עדיין אני עומד בתפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' אשפוך שיחי. אנא ה' הושיעה נא שזכות גאוני ארץ מצוקי תבל שהבאנו דבריהם, יעמוד לנו להתברך שלא ימוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם אמן סלה.

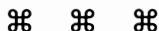
וטרם אכלה לדבר הנני קובע ברכה לכבוד ידידי הרבני הנגיד המופלג, האברך כמדרשו מו"מ בתורה ויראת שמים ומוכתר במדות טובות וישרות וכו' מוהר"ר... נ"י אשר נתן יד מסייעת עידוד ואימוץ להוצאת הספר הזה, יהי שכרו כפול ומבורך בכל מילי דמיטב ומן שמיא ישפע לו ולכל משפחתו שפע ברכה והצלחה וכן לבניהם, יפרחו ויגדלו בנחת ובשלוה, ועוד יזכו לעוד, דשנים ורעננים יהיו, אמן. זו תורה

וזה שכרה, אלקי אברהם בעזרו, כי מתוך שמחת הלב זכה להוציא לאור הספר הקדוש הזה שרבים מחכים לו, צדקת תמים תיישר דרכו, זכותם של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי והאר"י הקדוש וכל בעלי המחברים הקדושים המובאים בספר הזה זי"ע, וזכות כל הלומדים שיעינינו בספר הזה (ובשאר הכרכים על הסדרים בראשית שמות ויקרא במדבר) וישיבו בתשובה שלימה, יגונו עליו ועל כל משפחתו להמשיך פעליו בקודש, ובשבתו בבית ה' כל הימים, מתוך ברכת בכל מכל כל, ולשבוע נחת עולמים מיוצאי חלציו, ואך טוב וחסד ישכון באהלו, עד כי יבוא שילה בבי"א.

וכן הנני לקבוע ברכה לכבוד ידידי הרבני הנגיד המופלג נדיב ושוע מוכתב בנימוסין מוהר"ר ... נ"י שתרגם הספר מלשון ענגלי"ש ללשון פרענטי"ש ולכבוד ידידי הרבני הנגיד המופלג וכי, שעזר לסדרו בהקאמפיוטער ולהכינו לדפוס.

ויהי נועם ה' עליהם להתברך בכל מילי דמיטב, ובשיבה טובה, אתה ה' לעולם תשמרם, ברכם שמרם טהרם, שיזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב לשמוע קול מבשר ואומר בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

הכ"ד המתאבק בעפר רגלי חכמים ושותה בצמא דבריהם הקדושים

הקדמה

מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי, אשר גבר חסדו עלי להנחותי דרך מישור והחיינו קימנו והגיענו עד הלום, וזיכנו להוציא לאור עולם את הספרים החשובים של שכר ועונש, שעל ידיהם נזכה להיות ממזכי הרבים המון בית ישראל, להסיר מכשולות מתוך עמי לבל יתפסו וילכדו בעוונות הזולת. ולבל יכשלו בעוונות הדור ההולכים בחושך בלי תורה אור.

ידוע הוא ומפורסם הוא כי התורה היא אור וכמ"ש [משלי ו'] ותורה אור, ואומר [מגילת אסתר ה'] ליהודים היתה אורה וגוי ודרשו חז"ל אורה זו תורה, דהנה התורה תאיר לאדם את דרך החיים האמיתי הן החיים של עולם הזה הן החיים של עולם הבא.

והנה אם ילך אדם במקום חשך יוכל לינוק ע"י המכשולים שהיו לפניו כגון קוצים וברקנים וליסטים וחיות רעות וכל כיו"ב ואף ע"י נגיעה כל שהו יכול למות, כגון שהי נחש בדרך ונגע בו ונשכו, וכל זה על ידי שהלך בחשך. אבל אם הי אור בידו הי ניצול מן המות, והי הולך לבטה דרכו.

וכן הוא אור התורה שהיא מאירה לאדם שבל ילך בחשך ולא יכשל מהחיות והליסטים והנחשים וכל כיו"ב, ואף אם יראה האדם עולם מלא ההולכים בחשך אל ילך בדרכם, ואף שאומרים על החשך שהוא אור, הא למה זה דומה, כמו שהיו מתקבצים כל העולם והיו אומרים על אור היום שהוא חשך, ועל חשך הלילה שהוא אור, והי שם פקח אחד ולא שת לבו לדבריהם כלל, כן הדבר הזה.

כן הוא הסומא המגשש באפילה כשאין אור ביד מי שהוא מבין ההולכים מתנקש במכשול ורגליו מועדות, ואין מוצא לדרכו להגיע לדרך הישר והסלול להגיע למחוז חפצו, נופל בבור תחתיות, שם ישאר בל ידעו ממנו, בחושך הלך ובחושך שמו יבולע ולא יודע ממנו, אבל באם יש בין ההולכים אדם הנושא בידו פנס להאיר הדרך גם הסומא ניצול על ידי כך מפני שמהירו לבל ילך בדרך המכשול. וניצול ממות בטוח.

דוגמא לזה אמרו חז"ל שהסומא מברך יוצר המאורות הגם שלא נהנה בעצמו מן האור וז"ל רבותינו ז"ל במסכת מגילה דתניא במסכת: (מגילה כ"ד:) אמר רבי יוסי כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה (דברים כ"ח) והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה. וכי מה אכפת ליה לעור בין אפילה לאורה עד שבא מעשה לידי. פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה. וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו בני, אבוקה זו למה לך, אמר לי כל זמן שאבוקה בידי בני אדם רואין אותי, ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין. עכ"ל.

הדבר הוא כמו כן לענינינו אנשי העולם בחושך הולכים בלי תורה אור וכסומים בארובה הם מגששים, לא ידעו ולא יבינו בחשיכה יתהלכו. האם יעלה על הדעת שבאם לא נטה את הסומא לדרך סלולה רק ניתן לו ליפול בבור וליהרג ששייך לומר שאנו נקיים, שלא ידינו שפכו את הדם הזה, לא ולא, בוודאי מפני שלא הצלנו אותו ידינו שפכו את הדם הזה, בטוח שאנו שהאור בידינו התורה אור, מחוייבים להציל הסומין מכל הפחתין והברקנין ולהאיר דרכם ובכך אנו ניצול מליפול בבור שחת.

לזאת עלינו החובה להזהיר את העיוורים לבל ילכו בדרכם הכסילי שחושך תכסהו פן יפלו בשחיתותם באין מוצא לנפשם, עלינו להסיר מכשול מדרך עמינו, ובאם לא נטה

אותם לדרך שבה ישכון האור הרי ידינו במעל הזה וידינו שפכו את הדם הזה. כי הרי אמרה תורה "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא" ואמרו ז"ל בתנחומא פרשת משפטים סימן ז' וז"ל:

מנין לרואה דבר מגונה בחברו שחייב להוכיחו ת"ל הוכח תוכיח. הוכיחו ולא קבל מנין שיחזור ויוכיחו ת"ל תוכיח. יכול אפילו פניו משתנות ת"ל לא תשא עליו חטא. ותניא הוכח תוכיח אין לי אלא הרב לתלמיד תלמיד לרב מנין ת"ל הוכח תוכיח מ"מ. ומאן דלא מוכח מתפיס בההוא עון דאמר מר כל מי שאפשר לו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפס על אנשי ביתו. באנשי עירו נתפס על אנשי עירו. בכל העולם כולו נתפס על כל העולם כלו. דא"ר חנינא מאי דכתיב ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו (ישעיה ג) אם שרים חטאו זקנים מה חטאו. אלא זקנים שלא מיחו בשרים.

ואמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ויאמר ה' אלי עבור בתוך העיר בתוך ירושלים והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה (יהזקאל ט) א"ל הקב"ה לגבריא לך רשום על מצחן של צדיקים תי"ו של דיו כדי שלא ישלטו בהן מלאכי חבלה ועל מצחן של רשעים תי"ו של דם כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה.

אמרה מדת הדין לפני הקב"ה רבשי"ע מה נשתנו אלו מאלו. אמר לה הללו צדיקים גמורים הם והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבשי"ע היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לה גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא קבלו מהן. אמרה לפניו רבשי"ע אם לפניך גלוי להם מי גלוי.

חזר ואמר זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התו אל תגשו וממקדשי תחלו.

ומאי ממקדשי תחלו. תני רב יוסף אל תקרא ממקדשי אלא

ממקודשי אלו בני אדם שקבלו ושקיימו את התורה כלה מאל"ף ועד תי"ו. הא למדת שאפילו צדיקים גמורים נתפסים על הדור. וכן הוא אומר והכרתי ממך צדיק ורשע. צדיק על שלא מיחה ברשע. וכן אתה מוצא ביאשיה המלך שנתפס על דורו. וכתוב בו וכמוהו לא היה לפניו מלך וגו' (מלכים ב' כג). ועד היכן תוכחה רב אמר עד הכאה. ושמואל אמר עד קללה. ורבי יוחנן אמר עד נזיפה. ושלתן מקרא אחד דרשו. שנאמר ויחר אף שאול ביהונתן ויאמר לו בן נעות המרדות וכתוב ויטל שאול את החנית עליו להכותו (שמואל א' כ).

תני רבי אומר איזה הוא דרך ישרה שיבור לו האדם. אהב את התוכחות שכל זמן שהתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם, טובה באה לעולם. ברכה באה לעולם. רעה מסתלקת מן העולם שנאמר (משלי כד) ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב. על המוכיח ועל המקבל התוכחה. וי"א יחזיק באמונה יתירה שנאמר (תהלים קא) עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי.

א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל המוכיח את חברו לשם שמים זוכה לפלג של הקב"ה שנאמר (משלי כח) מוכיח אדם אחרי חן ימצא. ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד שנאמר חן ימצא עכ"ל.

הנה מי האיש החפץ חיים אשר יסור מדרך התורה הקדושה אף זיז כל שהוא, כי אם יסור אף זיז כל שהוא הרי סר מדרך החיים אל דרך המות ר"ל, והנה כל אדם בידו ידליק אורו, ובעצמו יחפור בורו כמ"ש הרמב"ן ז"ל, אמנם מי שלא הכו עיניו בסנורים מציל את נפשו ממות, וכן כל אחד ישראל המזהיר לחבירו שילמוד את התורה בקדושה ובטהרה ויקיים את כל מצותי באהבה, ואף אם ישאר אחד בעולם כמו אברהם אבינו ע"ה, הרי את נפשו הציל וכמ"ש [יחזקאל ג'] "בן אדם צפה נתתיך לבית ישראל" וגו' באמרי לרשע מות תמות ולא הזהרתו ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה

להחיותו הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש, ואתה כי הזהרת רשע ולא שב מרשעו ומדרכו הרשעה הוא בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת, ובשוב צדיק מצדקו ועשה עול ונתתי מכשול לפניו הוא ימות כי לא הזהרתו בחטאתו ימות ולא תזכרן צדקתו אשר עשה ודמו מידך אבקש, ואתה כי הזהרתו צדיק לבלתי חטא והוא לא חטא חיו יחיה כי נזהר, ואתה את נפשך הצלת, ואומר [שם י"ח] השליכו מעליכם את כל פשעיכם אשר פשעתם בם ועשו לכם לב חדש ורוח חדשה ולמה תמותו בית ישראל, כי לא אחפץ במות המת נאם ה' אלקים והשיבו וחיו.

כל שמופלג בתורה ובידו להוכיח נקרא תלמיד חכם

החפץ חיים במכתבים (מכתב כ"ה) כותב וז"ל: כי כל תלמיד חכם בגדר צופה, במקום נביא להוכיח לעם דרך ד' וחיו אם מתרשל בזה עונו גדול למאד, ובימינו אלה מי שמופלג בתורה ובידו להוכיח נקרא תלמיד חכם לענין זה.

ועל הרבנים שבכל עיר ועיר שלא להתעצל בזה ולדחות הענין כלאחר יד כי עליו לדעת כי בנפשו הוא ויתבע חס ושלוש על זה, וכל הרוצה להנצל ממדת הדין הקשה עליו להוכיח ולזרז להמון ישראל ואז את נפשו הציל, כי בודאי יטענו המון ישראל בעת שיובאו לדין על מעשיהם הרעים, שאינם אשמים בזה, מפני שהתלמידי חכמים והרבנים לא הוכיחו אותם על מעשיהם, ועל כן על הרבנים להוכיחם ולהורותם את הדרך הנכונה הטובה והישרה ואז את נפשם הצילו ממדת הדין הקשה וגם את המון ישראל יחזרו למוטב במדה מרובה, ויהי טוב לנו עיי"ז בזה ובבא ונזכה לגאולה ולישועה במהרה. עכ"ל.

ואין לומר שלום עלי נפשי מאחר ובכל עיר ועדה יש בי"ד שנתמנו על ידי הקהל, ולכן אין החיוב מוטל על כל ישראל, ובפרט במקומות שיש רבנים ראשי הקהל אל נאמר שעליהם מוטל הדבר, כי על כל אדם מישראל החיוב למחות ולפגוע בעוברי עבירה ואסור להעלים עין מעוברי עבירה, דדבר זה מוטל על כל ישראל, ובית דין שליחותם דכל ישראל עבדי ועל ידי זה נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח, אבל כשאין בית דין עושה שליחותם דישראל, שוב חלה החובה בזה על כל אחד מישראל כמ"ש החת"ס בתשובותיו ז"ל:

וקיום חוקים ומצות כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס מי שאינו מוחה ויש בידו למחות בכלל אשר לא יקים את דברי תורה הזאת כפי רמב"ן פרשת תבוא עפ"י ספרי, ומ"ש אשר לא יקים זה בי"ד שלמטה לאו דוקא בי"ד אלא כל אדם מישראל קטן וגדול שם הוא, אם יש בידו לעשות, וכת"י ואם העלם יעלימו עם הארץ בתתו מזרעו למולך משמע שה"י על ע"ה שלא יעלימו וע"ה איננו בי"ד, כדמוכח בפ' חטאות דע"ה בעשותה היינו הדיוט וב"ד היינו עיני העדה, וא"כ על כל ע"ה הטיל הכתוב שלא יעלימו, ומדכתב אח"כ והכרתי אותו למעט כל עולם, ש"מ שה"י להם ג"כ בכרת כמותו אלא שמיעט הכתוב והיקל עונשם מכרת חוץ מעונש שבועות שוא דחמיר טפי ויש עיון בדבר קצת מש"ס פ' שבועות הדיינין, מ"מ אמת נכון שאין בין בי"ד ובין כל שום איש מישראל שיכול למחות ולפגוע בעוברי עבירה ולא כלום, ואפילו תלמיד לפני רבו לא מיקרי אפקרותא לפגוע בהם ולהכות באגרופ רשע עד שתצא נפשו כנחמ"י בן חכל"י ואכם ואמרטם ואמר יד אשלח בכם וב"ד שהזכירו בכל מקום לישנא בעלמא הוא ואורחא דמלתא שיש כח בידם כמו קטן אוכל נבילות בי"ד מצויין להפרישו, וכמו במילה בי"ד מצווי' למולו, ורמב"ם ס"ל בס' המצות אפי'

דרבנן מה"ת נינהו מלא תסור, ע"כ פסק אפי' באיסור דרבנן ככה, כמ"ש פ"ו מהל' חמץ ומצה באוכל מצה בע"פ (וע"י תי"ט נזיר פ"ז משנה ג') ודברי ח"י ר"ן חולין קל"ב תמוהים שכתב שיעור ההכאה ל"ט כמלקות דאורי' והוא תימא נחזור להנ"ל דדבר זה מוטל על כל ישראל, ובי"ד שליחותיהו דכל ישראל עבדי שנתמנו שלוחא דישראל, ועי"ז נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח כי העמידו גברי רברבי בחריקוהו והיינו רישך בקרירא ורישא דרישך בחמימי ומ"מ קרירי איכא, וכל זה בחלק חוקים ומצות, עכ"ל.

(שו"ת חת"ס חו"מ סימן קע"ז)

ואם תאמר מה לפחותי ערך כמונו לעסוק בתוכחות הלא ישיבו נגדינו טול קורה מבין עיניך, אך אין זו תשובה מספקת מפני שבספינה אחת יחדיו אנו נוסעים, מאחר שאם לא נמחה ניתפס בעוונות הדור, ולהציל נפשינו אנו צריכים וחייבים וכמו שכתב החפץ חיים בספר גדר עולם וז"ל:

והנה ידוע כי יש על כל איש מישראל מ"ע מה"ת להוכיח בעמיתו כשנכשלין באיזה איסור כמו שנאמר הוכח תוכיח וגו' ועי"ז שמוכיחו הוא מציל את עצמו שלא יתפס באותו חטא דכשם שנפרע הקב"ה מעושי העון כך נפרע מאלה שהיה בידו למחות ולא מיחו (שבת נ"ה) מי שיש בידו למחות באנשי עירו ולא מיחה נתפס עבורם ומי שהיה בידו למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס בעון אנשי ביתו וגם ידוע דכל איסור שנעשה בפרהסיא הוא חמור הרבה יותר מבצנעא שנקרא מחלל ש"ש בפרהסיא ואז גם חיוב ההוכחה גדול ביותר שלא יאמרו הותר מצותיו של הקב"ה ועל כן גם במנהג הרע הזה שעוברים בפרהסיא על עוונות חמורות כחילול שבת, טהרת המשפחה וכדומה כל איש שיראת השם נגע בלבבו חלילה לו לשתוק ושלא למחות בזה, ומי שיכולת בידו למנוע ולא מנע הלא יתפס גם הוא בחומר העון וכנ"ל, וכדאיתא כעין

זה ג"כ בויקרא רבה (על הפסוק שה פזורה ישראל). ישראל נמשלו לשה מה דרכו של שה לוקה באחד מאיבריו וכולם מרגישים [היינו כל הצאן דדרכן להמשך זה אחר זה וכשאחת לוקה באבריה ופסקה מליך עוד, כולם יעמדו באותו מקום] אף ישראל אחד חטא וכולם נענשים.

וכן תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבים בספינה נטל אחד מהם קודח והתחיל וקדח תחתיו, אמרו לו חבריו למה אתה עושה כן, אמר להם מה איכפת לכם לא תחתי אני קודח, אמרו לו מפני שאתה מציף את הספינה וכו'. ע"כ.

הרי את נפשינו אנו תובעים ורוצים להציל וכן את נפשות בני ביתינו היקרים לנו שאנו חסים עליהם בנפשינו להצילן, האם במצב כזה שטובעים בספינה בלב ים בגלל שהזולת קודח בזה חור שייך בכלל לומר שמפאת פחיתת ערכינו אין אנו חייבים להתקומם נגדו רק נעמוד מנגד בלי מעש, הלא פתי הוא זה שאומר כן או אפילו חושב כן.

ועוד י"ל דשמעתי בשם הרה"ק מוה"ר צבי מרידניק זצ"ל בעת שכמה מכת המתחדשים רצו לייסד ברודניק בית ספר לפי רוח הזמן ונודע לו הדבר ברגע האחרון קודם שנסע אז לדרכו, ועלה על הבימה וישא משלו ויאמר, איש עני ונבזה עבר פעם במסע נודדיו דרך עיירה אחת וראה כי פרצה אש ואחזה בבית אחד, וירא כי אנשים עומדים שם בשלוות נפש ואינם מתעוררים להזעיק את אנשי העיר להציל את עצמם, ויחשוב בלבו אם יפתח פיו ויצעק להודיע לאנשי העיר על דבר שריפה הלא ילעגו לי, מה לך שפל ונבזה בעסק השריפה, היש לך חלק ונחלה בעיר הזאת, ושוב החליט בדעתו יעבור עלי מה, אש בוער והאנשים בחזקת סכנה לא אוכל לעבור על כך בשקט, והתחיל לקרא בקול לעורר אנשי העיר מתרדמתם, וסיים כ"ק אאמו"ר בלבת קדשו, יהודים יקרים אש בוער

הצילו את נפשותיכם - ואכן חפץ ה' בידו הצליח לבטל מזימות אנשי רשע.

חייבים להכנס במחלוקת כדי למחות בידי עוברי עבירה

מהר"ם חגי"ז בספרו אלה המצות מצוה תקמ"ז וז"ל: מצוה על כל יחיד ויחיד להוכיח את חברו, אפילו קטן לגדול שרואה בו דבר שאינו הגון, חובה עלינו להסיר המכשול מלפניו, כי הוא ג"כ תחת סוג לאו שבכללות דלפני עור לא תתן מכשול וכו', **דכל מחלוקת ופירוד שהוא לש"ש ולמחות בידי עוברי עבירה, אין זהו נקרא בעל מחלוקת, כאשר דמו ההמוניים הבהמיים אשר דרך ה' לא ידעו. ואת הישרה יעקשו, ובכל עת וזמן שרוצים ללכת בשרירות לבם הרע תפסו להם הדרך שדרכו בו אנשי הענתות, להכות בלשונם את הבא להועיל להם ולהסיר המכשול מפניהם ואומרים עליו שהוא בעל מחלוקת, ושהוא עובר ומתעבר על ריב לא לו וכו', וידעתי גם ידעתי מהיכן נשתרבב ונסתבך טעות זה בין שהם מחשבין שהם מבינים בכונת דבריו וכו', ולכן לכל פרט היוצא מכללן ורובן של ישראל אין לחוש אליו, דאפשר אם נחקור נמצא מי אביהם אפשר עדיין המה משארית הפליטה מהערב רב אשר תמיד היו לאבן נגף לבני ישראל וכו', וענין מכשול החטאים בנפשותם כתיב ובערת הרע מקרבך, ודע לך כי נפשי הצלתי, והוא ברחמיו יעביר גילולים מן הארץ וכו'. ויתמו חטאים מן הארץ ועמד כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ, עכ"ל.**

וכן הוא הדבר בנידון דידן דברחובות העיר נושבים כל הרוחות הרעות והכל מקולקל ומושחת, אש בוער לעינינו הפרוץ מרובה על העומד רח"ל, כל חלקה טובה נשחתת לאור היום, אוי לנו שכך נפלה בחלקינו, ולעינינו שכך רואות, האם כעת הוא הזמן לערוך חשבונות כגון אלו האם אנו פחותי ערך או ראויים אנו להוכיח בשער, אדרבא בזמן שהאש יוקד הקטן יאמר גדול אני, והחלש יאמר גבור אני, העיקר הוא בשעה זו

להרבות כבוד שמים ולהרחיב גבולי הקדושה, כדי לעשות נחת רוח לבוראינו, שזה תכלית ומטרת יצירת האדם בעולם הזה.

והנה ידעתי גם ידעתי מך ערכי כי אין אני ראוי לעמוד במקום גדולים להוכיח במוסר תוכחת, ורבים יאמרו לנפשי אין כוונתו לש"ש אלא לכבוד עצמו הוא דורש לקנות לו שם, ע"כ אציג לפניך משל נכבד שראיתי בספה"ק "אור לישרים" בשם הרב מו"ה יואל מוכיח זצ"ל, דהנה מנהג ישראל תורה הוא, שנוסעים מוכיחים מעיר לעיר להוכיח את ישראל, ורבים מהמון עם טועים ואין שומעין לדבריהם, מפני שהם לוקחים ממון בשביל הדרשה, ואומרים שתוכחתם אינו אלא קרדום לחפור בה ואין כוונתם לש"ש, ונשא עליהם משלו ויאמר, כי בעיר אחת קטנה, שלא הי' להם בתי אבני גזית כי אם בתי עצי היער, והגגות מכוסים בתבן, והי' שם איש ואשתו שהיו דרים בעלי תחת הגג.

האש בוער

פעם אחת בלילה הלכה האשה לישן ועדיין הי' בעלה נייעור והי' לו נר דלוק וטרם יכבה הנר גם הוא הלך לישון והניח הנר דלוק, צעקה אליו אשתו אולי חס ושלום יפול ניצוץ אחד מהנר ותשרוף כל הבית כולו, עודה מדברת עמו בא שומר העיר והכריז להזהיר העם להשגיח על האש והנרות שלא תגרום לידי שריפה חס ושלום, אמרה האשה לבעלה, שמע נא וראה מה שהשומר מכריז להשגיח על הנר שלא יגרום לידי סכנה, והוא השיב לה, שוטה שבעולם, וכי סבורה את שבלב שלם הכריז השומר כן, הלא אני יודע שאינו מכריז אלא בשביל שהקהל נותנים לו ממון שיכריז כן, ואילו היו נותנים לו ממון שיכריז שיציתו העיר גם כן הי' מכריז, על כן אין אני פונה לדברו כלל, והלך לישון והניח הנר דלוק, וכאשר פתרה כן הי' ונפל הנר על השולחן ונדלק כל הבית ונעשה שריפה גדולה,

וכמעט נשרפה כל העיר ובקושי גדול הציל את נפשו ונפש אשתו ולא נשאר להם כי אם גווייתיהם.

השומר לא הכריז בלב שלם

ראו נא השוטה הזה, שבשביל שהשומר לא הכריז בלב שלם, לא רצה לשמוע לדבריו והניח לשרוף את ביתו באש, כך הדבר הזה שהמוכיח מזהיר את העם, שיעזבו מעשיהם הרעים דאל"כ יפלו בגיהנם אשר שם ישרפו את גווייתיהם כמ"ש "הנה יום בא בווער כתנור" וגוי', והשוטים ידמו בשביל שהמוכיח אינו מוכיח לשם שמים אין נותנים לב לדבריו עד שבאה השריפה עליהם, הלא אין לך שטות גדול מזה עכת"ד ודפח"ח.

החיוב עלינו בזה בכל מיני דרכים לסבב ולילך בכל העיירות להוכיח וללמד את העם דעת ה'. ראה מה שכתב בזה הגה"ק רבי הילל מקאלאמייא זי"ע בהתנצלות (בתחילת הספר) משכיל אל דל וז"ל שם:

... הנה אחז"ל (שבת דף נ"ה ע"א) אמרה המידת הדין לפני הקב"ה רבשי"ע מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפני רבשי"ע היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לו גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפני רבשי"ע אם לפניך גלוי להם מי גלוי, וכתוב ויחלו באנשים הזקנים, תני ר' יוסף אלו בני אדם שמקיימין את התורה כולה מא' ועד תי"ו.

(עיין) ילקוט שופטים רמז ס"ח) וז"ל: ו"כל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנשפכים בישראל נשפכים על ידיו", א"ת אותם ע"ב אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אליעזר עמהם שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל:

יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנימין דברים מכווערים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל העולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלף. ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם. (וז"ל מדרש רבה איכה דף נ"ב ע"א) וממקדשי תחלו באותו שעה קפצה קטיגוריה לפני כסא כבוד אמרה לפניו רבון העולמים, איזה מהן נהרג על שמך, איזה מהן נפצע מוחו על שמך, איזה מהן נתן נפשו על שמך.

והנה הב"ח (חלק ח"מ סי' ט') הקשה מדוע מימות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד מגדולי ישראל שקינא לעשות כמעשיו ולילך בדרכיו לסבב בכל שנה, גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תירוצים על קושי' זו אבל קשה מאד לסמוך לעשות הלכה למעשה על תירוץ זה.

תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב

והיוצא לנו עכ"פ מזה הוא שאם יש דרך לסבב גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל, להדריכם ולנהלם ועל דרך זה לא יהיה שייך תירוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבורך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] בודאי בלי שום ספק שרמיי עליו לסבב ולילך כדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה" ננתתיך, [וראה להלן מה שהבאנו מהחפץ חיים זצ"ל, דכל רב בישראל נקרא צופה, (המעתיק)] וכל ישראל ערבים זה בזה, מכש"כ בדור היתום הזה לעת עתה בעוה"ר אשר נתקיים בכמה מקומות אזלת יד, ואמרו חכמינו ז"ל נתמעטו התלמידים ופירש"י (בפרק חלק במס' סנהדרין דף צ"ד תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב) ואם לא יעשה כן בודאי הוא עתיד ליתן את

הדין עבור שהוא בכלל עצומים כל הרוגיה הגיע להוראה ואינו מורה, כי עיני ראו ולא זר, לא פעם אחת ושתיים ושלש אלא פעמים אין מספר, שדברתי עם בני אדם כאלו עד שכמעט לא היה ניכר בהם שום צורת צלם ישראלי ולבסוף כשנכנסתי עמהם בדברים דברי רכים וכבושים ורכים [כמו שצותה תורה (כפ' וארא) "ויצום" אל "בני ישראל פירש"י להנהיגם בנחת]. זלגו עיניהם דמעות ואמרו אוי לנו שמימינו לא עוררו אותנו על דברים כאלו. ומעתה נעשה ונשמע ומקבלים עלינו לעשות כל מה שתאמר אלינו, ואנו נותנים לך אלף תודות על שטרחת את עצמך להאיר עינינו ולהורות אותנו הדרך אשר נלך בה. עכ"ל.

**להדפיס דברי התוכחה - בעניני שכר ועונש ועוד -
לשחר פני נדיבים שיתרמו ההוצאות - שידפיסו וישלחו
ויפיצו הספרים של שכר ועונש לאלפים ולרבבות.**

מי שניחן מן השמים בכח הכתיבה, החובה עליו לכתוב ולערוך הכל בכתב, ואם אין בידו ואפשרותו להוציא הוצאות על זה החיוב עליו לחזור על פתחי נדיבים לבקש עזר שיוכל להדפיס ולשלוח על פני חוצות כמו שכתב הגה"ק רבי הלל מקאלמאייע זי"ע וזל"ק:

והדרך הזה הוא אם חננו ה' בשמץ דעה והשכל ובקצת לשון למודים, מחוייב הוא לשמוע להתנא שהזהיר ואמר אל תחזיק טובה לעצמך, אלא לעשות כמו שאמר (ספר חסידים) קנה לך חבר, וקנה תהי' לך חבר שיהי' כל דבריו מה שחוננו השם כתוב בעט ברזל ועופרת. ואז רמיי' עליו לעשות כל מה שביכולתו אם אי אפשר בענין אחר אפילו לחזור על פתחי נדיבים לשאול עזר שיהי' יכול להדפיסו ולשלחו על פני חוצות כדי שיהי' נקי מקללות "ארור" אשר "לא" ייקים "את" דברי "התורה" הזאת. ומאזהרות יחזקאל "צופה" ננתתך "ואתה"

"לא "הזהרת וכו', ומקושיות הבי"ח, שהרי לסבב עיירות באופן זה ולהדריך ולהוכיח, כבר כלה ואבד תירוץ הני"ל.

חיוב לימוד ולפרסם ענין של השכר והעונש וחיוב הערבות

חיוב הערבות והתוכחה הוא על כל איש ישראל, בין עניים ובין עשירים ומפני האונס רחמנא פטריה רק עד כמה שאפשר ובידו לעשות. מי בדיבור מי במעשה, וגם מה שאין סיפק בידו להגיע לכל ישראל עכ"פ במה שבאפשרות לכל אחד הוא מחוייב לפעול ולעשות כפי יכולתו, ובאם אינו משתדל בזה לתרום חלקו אינו נקי לביתו מן הערבות, וכעת בזמנינו שקיימת אפשרות להגיע לכל יהודי בספרים ערוכים הרי הוי בידו ורק הבעיה היא ההוצאות של ממון על זה בוודאי מי שממון בידו עליו רמיא החיוב להשתדל שיצא הדבר לפועל והוא לא נפטר מחיוב זה עד שיוציא ההוצאות על הדפסת הספרים ושליחתם על פני תבל, ואדרבא אנו מזכים את העשירים בזה שאנו מכינים להם הספרים כשולחן ערוך והם יכולים לילך לכל בית דפוס ולשלם ההוצאות, ואנו עושים מלאכתם להכין הספרים, כדי לפוטרם מהעונשים החמורים החלים על מי שבידו...

ובעצם הדבר של עריכת ספרים והפצתם בעולם כבר

הקדימנו בזה אבי אומתינו אברהם ע"ה בקרבו את

הבריות תחת כנפי השכינה וכלשון הרמב"ם (פ"א מה' עכו"ם הלכה ג') וז"ל: ... והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד והי' מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ד' אל עולם וכיון שהי' העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו הי' מודיע לכל א' וא' כפי דעתו עד שיחזירהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפי' ורבבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו,

וישב יצחק בגרר מלמד ומזהיר, ויצחק הודיע ליעקב, ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם עכ"ל. **הרי שאברהם אבינו ע"ה כבר חיבר ספרים בעניני היהדות ושלחם כדי להפיץ ולהודיע על ידי כך שה' אל עולם.**

בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה

איתא בזוהר חדש פרשת לך וז"ל: ואמר ר' אבהו בא וראה כמה שכרו של אדם העושה לאחר לחזור בתשובה מנ"ל ממה דכתיב "ומלכי צדק מלך שלם". תני ר' חייא רבה בשעה שנשמת הצדיק המחזיר בתשובה לאחרים, יוצא מן הגוף מיכאל השר הגדול המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו (אינו ר"ל קרבן ממש אלא שהוא מקרב אותם ומביאם בהיכל ה' ומספר שם גודל זכותם) הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו של אותו צדיק, שנאמר "ומלכי צדק" זה מיכאל ראש שומרי שערי צדק "מלך שלם" זה ירושלים של מעלה הוציא לחם ויין שהקדים ויצא לקראתו ואמר לו שלום בואך עכ"ל. וגם בעוה"ז יזכה שימשך עליו חוט של חסד עבור זה וממילא ימצא חן בעיני הכל כדאמרינן בתמיד דף כ"ח:

החובה להזהיר את אחרים

פוק חזי מה שכתב בספר יסוד ושורש העבודה (שער ז' פ"ד) וז"ל: ואין די להפקיע את עצמו בלבד בזהירות ההשגחה על עצמו, אלא על הכלל כולו יצא להזהיר אחרים גם כן, ואשרי חלקו למי שמשדל לזכות הרבים בזה. עד כאן לשונו.

ובספר חובת הלבבות שער אהבת השם פרק ו' וזהו לשון קדשו: וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהי

זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכויות מי שמתקן לאלקים, עד כאן לשונו.

ואמרינן בסנהדרין (דף צ"ט:) [ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:] **כל המלמד בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן"**

איתא בזוהר חדש דף ס"ב כרוזא כריז בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמוזכיין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובזה יקיים ג"כ הפסוק דואהבת את ה' אלקיך שפירושו ג"כ שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקירב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדס דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטווינו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הק' זי"ע: החובה להצלת נפשות ישראל בזריזות - מואהבת את ה' אלקיך

כתוב בתורה ואהבת את ד' אלקיך וכתוב הרמב"ם שמצוה זו כוללת שנהי' קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחיו ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותו, כן כשתאהב אותו יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו.

בספרי וז"ל: ואהבת את ד' אלקיך אהבהו על הבריות כאברהם אביך שנאמר את הנפש אשר עשו בחרן.

הנך רואה בעליל שהזריזות איש את חברו לקיום דת ד' הוא עצם המצוה של אהבת ד' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב.

והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע

פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם. (חזה"ד להח"ח זצ"ל).

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו" וכתוב בפרשת תצא "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים וההתעלמת מהם השב תשיבם לאחיך". וכתב הרמב"ן שנדחים מורה שהרחיקו לברוח ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך וכ"ש כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בעניינו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובדות לידיעה הבורא ועבודתו. (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה ברבים יתבקשו הנפשות האובדות

והנה נמצאים מבעלי תורה ויראי השם שדי' נתן בלבם חכמה ותבונה והי' בכחם לרפאות שבר עמנו והחיוב עליהם לקרא בגרון וכשופר להרים קולם לדרוש ברבים להציל ההמון ממים הזדונים מאנשי רשע ממתעים וממדיחים שלוחי דסט"א ולהשריש בלבם אמונת השם יתברך ולחזק לבם בצוק העתים לחזקם ללימוד תורה הקדושה ולקיום המצוות ואם לא יעשו ככה יתבקשו מהם נפשות האובדות ועל זה רמז הנביא [יחזקאל ל"ד] בן אדם הנבא וכו' את הנחלות לא חזקתם וכו'. (שם).

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן הח"ת) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם

ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה וכמו שכתוב והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה. (שם).

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חבריו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל ואם נתעצל בזה עובר בלאו דלא תעמוד וכו' [כמו"ש בחו"מ תכ"ו] או אם רואה לחבריו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בוודאי מחויב בכל כחו למנעו מזה וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום מצותיו ועיי"ז באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בודאי אסור לנו להתעצל מלזרזם לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפ"י אבל לבסוף גבי דילי. (שם).

מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ד' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהי' ביכלתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכלנו ערבים זה לזה, כמו"ש הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו וכו' וכפירש"י, לכן

הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חברו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

ועתה נתבונן אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרים, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות היי ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שעייז יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חברו מאיזה עון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עון.

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב עכ"פ כחפצי עצמו ובחפצי ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתייאש ממנו אלא הולך ליודעים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו היי חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, היי מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי היי הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר בכל דרכיך דעהו וכו', ר"ל באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ידך. (ע"כ תוכן דברי החפץ חיים בספר חוה"ד)

אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים

בשם מרצחים

"איכה היתה לזונה קריי נאמנה" הכוונה אפשר לומר כי ישעיה הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר

קדשנו ירושלים עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צדיק ילין בה" שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן מכשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה" אבל במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע זרזו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד וזה שאמר "ועתה מרצחים" על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזרז בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה [רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא].

מה נמתקו מאד דברי החפץ חיים זי"ע בהקדמתו לספרו שמירת הלשון בענין שאם אין מקיים מצוה אחת ממצוות התורה הרי הוא מחוסר אבר זה שהוא כנגד מצוה זו

כי ידוע הוא דכל אדם יש לו רמ"ח אברים ושס"ה גידים רוחניים, ועליהם מלובש הרמ"ח אברים ושס"ה גידים גשמיים, כמ"ש "עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תשכבני" (איוב י), הרי שהזכיר הכי עור ובשר וגידים ועצמות, ולא קראו רק בשם לבוש וסכך כמ"ש תלבישני תסוככני ואת מי הלביש אם לא להנפש אשר בקרבו שהוא עצם האדם, ועל כל אבר ואבר של הנפש מלובש מלמעלה אבר הגוף המכונה כנגד אבר ההוא כמו הבגד על הגוף, וכנגד זה נתן לנו הקב"ה רמ"ח מ"ע ושס"ה ל"ת, והם מחולקים ג"כ על האברים, דיש מצוה שתלוי ביד, ויש מצוה שתלוי ברגל, וכן שאר כל אברים, כמ"ש בספר חרדים.

וכשאדם מקיים בעוה"ז איזה מצוה באיזה אבר שורה לע"ל אור ה' על אותו אבר ואותו אור הוא המחיה את האבר ההוא וכן כל מצוה ומצוה. נמצא דכשהאדם מקיים הרמ"ח עשין אז הוא האדם השלם המקודש לה' בכל אבריו וזהו מש"כ בפרשה ציצית "ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים לאלהיכם" אבל אם חס ושלוס יחסר לו מצוה אחת מרמ"ח עשין שהשליכה אחר גוו ולא עשה תשובה על זה יחסר

לו לע"ל בנפשו האבר המכונה נגד המצוה ההיא וזהו מ"ש בברכות (כ"ז א') מעוות לא יוכל לתקון זה שביטל קריאת שמע של ערבית או ק"ש של שחרית או תפלה של ערבית או תפלה של שחרית, וכשהאדם זהיר מלעבור על הלאוין שבתורה הוא ממשיך אור הקדושה על גידי נפשו וכשלא יזהר יהיו ח"ו מקולקלין כמו שמבואר באורך בס' שעה"ק (פ"א) ע"ש.

ומזה יוכל להתבונן כל אדם איך שצריך להיות זהיר בכל התרי"ג מצות בכל כחו בימי חייו. כי הם הם הממשיכין חיותו לנצח באברי גידי נפשו [וזהו שכתוב בפרשת אחרי "ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" וגו' ולא כתיב וחי עבורם, להורות לנו שאור המצוה גופא היא חיותו לע"ל] כמו שכל אחד רוצה להיות שלם בכל אבריו בעוה"ז שלא יהיה בעל מום אף באבר קטן שבקטנים. עכ"ל.

ובפרט בענין מצות התוכחה שהיא מכח הערבות מלבד זה כשאין מקיימה תחסר לו מצוה זו והוי מחוסר אבר אחד מרמ"ח איבריו שהיא נגד מצות התוכחה, הרי גם באין מוכיח נתפס על עון השני והזולת שעוברין על כל עבירות שבתורה רח"ל ונכשל בהם וכאילו הוא בעצמו עבר על כל התורה כולה מחמת שכל ישראל ערבין זה לזה ונמצא על ידי כך שאין אפילו אבר אחד מכל רמ"ח איבריו שלם והוי מחוסר כל האיברים ובעל מום נורא. והוא כולו בלי חיות ואור. ואיך יראה לע"ל אדם בלי איברים, האם בכלל שייך יצור כזה או בריה כזו.

החפץ חיים מתאר הענין ביותר שאדם בלי איברים באמת לא יהיה לו במה לקום בעת התחיה וזהו לשונו בהקדמתו למשנה ברורה הלכות שבת:

וגם צריך לדעת הרמ"ח מצות שבתורה שהטיל השם יתברך

על האדם לזוכרם ולשמרם הוא נגד הרמ"ח איברים שבאדם, וכי היכי דבאברים נמצא אברים שונים, יש שאין הנשמה תלויה בהם כמו היד והרגל וכדומה דאף אם יחסרו אף שההפסד הוא רב מאוד מאוד אעפ"כ נקרא רק בשם בעל מוס, ויש שעל ידי חסרונותיו אינו יכול לחיות על פני תבל כגון שניתז ראשו או שנקרע סגור לבו ששם הוא מקור החיים, כן הוא גם כן בעניני מצות השם יתברך שעליהן גם כן כתיב "אשר יעשה האדם וחי בהם" ונאמר "כי היא חייך ואורך ימיד" ועוד פסוקים הרבה כהנה המורים לנו כי עיקר חיי הנפש לעולם הבא תלוי בקיום התורה.

כל מצוה שברמ"ח מצוות מחיה את האבר שברמ"ח איברים

יש מצוות שאפילו אם פשע האדם ועבר עליהם הוא נקרא לעולם הבא רק בשם בעל מוס [וגם זה גנאי גדול הוא לנצח דידוע מה שכתב הרח"ו בשער הקדושה, וכן הגר"א במשלי דהחבלה ימצא לנצח בנפשו באותו האבר שפשע בו על רצון הש"י, ונמצא דאם לא הניח תפילין אף אם יקיים כל המצוות יהיה בעל מוס בידו ונמצא כשיקום לעת התחיה כל ישראל יעמדו חיים וקיימים בכל אבריהם והוא יהיה בעל מוס ביד השמאלי הזה לנצח דבזכות מצות התורה שאדם מקיים באבריו הם זוכים לחיות לעתיד חיי עולם - כל מצוה שברמ"ח מצוות מחיה את האבר שברמ"ח השייך לו - וכמו שאנו אומרים וחי עולם נטע בתוכנו וכיון שעבר בשאט נפש על המצוה ההיא אין לו מי שיחיה את האבר ההוא וכמה יתמרמר אח"כ האדם ההוא על זה שהכל ידעו את גודל המרותו בד' במצוות תפילין וכן כה"ג אם יהיה בעל מוס בשאר איברים על ידי שארי דברים שקלקל וכמו דאיתא בתרגום קהלת על הפסוק "סוף דבר הכל נשמע" דהיינו שלבסוף הכל יתפרסם לעיני כל ועל כן את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם ור"ל שהרמ"ח מ"ע ושש"ה לאוין שנשמר

האדם בימי חייו יבנה לעתיד כל האדם ונמצא כשיקום ויהיה בעל מום באיזה אבר או שיתקלקל לו איזה גיד מגידו [המכונים נגד שסי"ה לאוין שבתורה] יתבוננו הכל איזה מייע או לאו עבר בשאט נפש וכמה קלון וכלימה יסבול עי"ז לנצח].

ענין שמירת שבת היא יסוד אמונה

ויש ענינים שהם נגד הראש והלב שהם עיקר חיות נפש הקדושה כמו אמונה בד' ובתורתו וענין שמירת שבת דהוא ג"כ יסוד האמונה דאם יחסר לו ענינים ההם כבר נסתלק כל עיקר החיות מנפשו הקדושה וכשהוא חי בעוה"ז הוא חי רק בנפש הבהמית שלו ולא יהיה לו במה לקום בעת התחיה. עכ"ל.

העצה שטיכסנו בענין הדפסת ספרים

על ידי שנדפיס ספרים ונשלח לכל יהודי ונפיצם על פני תבל היא הכי טובה והכי מועילה דוגמת המשל שכתב המנחת שבת בהקדמתו שהוא כמו כלי קרב כזה שגם החלש יכול להחזיקו ביד אחת ולירות בו בקלות בלי שום עמל ויגיעה, וגם החץ אשר בתוכו הגם שהוא קטן נתחלק לאלף חיצים קטנים, שכל חץ קטן יוכל להרוג איש חיל אחד. בכלי קרב זה אפשר לנצח את כל האויבים הקמים, בהדפסת ספרים ושילוחם הוא כמו יריה מכלי קרב כזה חץ כזה שבבת אחת יכול להגיע למיליוני אנשים ובמקומות הכי רחוקים בעולם ולעשות פעולה רצויה ולהשיג מטרה נכונה בשוב ה' שבות עמו וישא משלו ויאמר:

הכלי קרב הכי הטובים והמצויינים ביותר

"משל" למלך אחד קטן אשר הוכרח לצאת למלחמה נגד אויביו שאר מלכים אשר המה גדולים וגיבורי כח ואנשי חיל עד מאוד וירא לנפשו בזוכרו נגד מי שצריך להלחם.

מה עשה שלח אחר בעלי מלאכה עושים כלי קרב ושכרם להכין לו כלי קרב הרבה וטובים ללחום בהם יען שצריך לצאת למלחמה כבידה, והנה הבעלי מלאכות הנ"ל השתדלו והתחכמו במלאכתם ועשו עבורו הרבה כלי קרב טובים, היינו למשל, מין הנקרא רימאטיס אשר בכל אחת מהם יוכל להרוג בה למשל מאה אנשים בירייה אחת, והוטב הדבר מאד בעיני המלך, ואח"כ שמע המלך הנ"ל אשר במדינת ענגלאנד יש בנמצא בעלי מלאכות היותר חכמים והיותר גדולים מבעלי מלאכות הראשונים בענין עשיית כלי קרב, ושלח גם אחריהם והבטיח להם הון רב כמה שירצו לעשות לו כלי קרב הטובים ביותר. והנה כאשר הבעלי מלאכות מהענגיל לאנד ראו את הכלי קרב של הבעלי מלאכות הקודמים להם אמרו להמלך הנה אמת הוא שהכלי קרב הם טובים וחזקים מאוד, אך שיש בהם חסרון אחד והוא, שכל כלי קרב מהם היא כבידה מאוד וירייתה היא בכבדות וצריכים הרבה אנשים לעבוד עמה בעת ירייתה ובכח הרבה האופן שעל ידי ירייתה פעם אחת נעשו כל האנשים היורים בה עייפים ויגיעי כח עד שצריכים לחפש אנשים אחרים ליירות בה בפעם השנית, כי האנשים אשר ירו בה בפעם ראשונה צריכים לנוח זמן הרבה עד שינוחו מעייפותם ויגיעתם אשר הגיעם מירייה ראשונה, ואתה מלך קטן ואנשי חיל שבמדינתך מעט ומה תעשה כשתתמהמה המלחמה וכל אנשים ייעפו ויגעו ולא יהיו לך במה ללחום, כי אין לך לדמות להמלכים הנלחמים נגדך יען שהמה יש להם אנשי חיל הרבה וכשאלו ייעפו ויגעו יש להם תיכף הרבה אחרים להעמיד במקומם ולכן די להם להלחם עם כלי קרב כאלו מה שאין כן אתה.

אך עצתינו אמונה ונכונה לטובתך הנה כפי שזה מקרוב אשר אנחנו חידשנו בחכמתינו מין כלי קרב חדש והוא בכמותו ואיכותו קטן וקל אשר כל אדם אפילו חלש כח יכול להחזיקו

ביד אחת ולירות בו בקלות בלי שום עמל ויגיעה, ועוד זאת שנמצא בתוכו מין חץ כזה אשר לאחר יציאתו מהכלי קרב הוא נתחלק לאלף חצים קטנים אשר כל חץ קטן יוכל להרוג ולאבד איש חיל אחד ואם תעשה כלי קרב כזה יוכל להיות שתוכל את אויביך הקמים נגדך, וישמע המלך לעצתם ושכרם לעשות לו כלי קרב כנ"ל, וכאשר אמרו לו כן היה שכבש בהם כל המלחמה בנקל ובלי שום עמל ויגיעה ונעשה אח"כ מלך גדולי, עכ"ל.

מדברי החפץ חיים הנזכר לעיל נלמד מה עלינו לעשות, למען לא נתעייף ולא נתיגע ונצטרך לחיל רב אנשים מרובים שאין בכוחינו וביכולתינו להעמיד כל כך הרבה אנשים על זה כדי להגיע לכל השבע מיליאן אנשים שבארצות הברית לבד, הגם שכלי היריה באופן זה מועיל אבל אין האפשרות בביצועה, אכן לפי דרכינו שהוא דומה לכלי קרב חדש ומועיל בפעם אחת ובירייה אחת - פעולה אחת - שאין צורך בזה לחיל רב.

וכן הוא גם ברוחניות שכדי להגיע עם הספרים של שכר ועונש לכל יהודי ויהודי על ידי שידפיס אלפים ורבבות ספרים יוכל להגיע לכל יהודי ויהודי.

וכמו כן הוא הדבר בכל ענין ונושא שהוא יסוד ביהדות, כגון טהרת המשפחה, תפילין, מזוזות, כשרות, וכו'.

להוכיח חבירו בעניני שכר וענש

מצוה גדולה זו של תוכחה אשר היא כה רבה שמביאה לאדם כל כך הרבה זכויות ומסירה ממנו כל העוונות של כל בית ישראל, אין לה דורשין וכמת מצוה חשובה, על כן החיוב לרדוף אחרי' לקיימה כמו שכתב הספר חסידיים סעיף כ"ה וז"ל:

כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה תדרשנה לפי שהיא כמת מצוה^א ומצוה שאין לה רודפים רדוף אחרי' לעשותה^ב שהמצוה מקטרגת ואומרת כמה גרועה אנכי שנתעלמתי מכל וכו'.^ג

אצל מר אבא ז"ל היו כל מצות התורה שוות, לא היה אדוק באחת יותר מחברתה, אמנם במצוות שהעם מזלזלים בהם, התחזק בהן ביותר אומץ, והיה משנן כמה פעמים דברי ספר חסידיים שמצוה שאין לה עוסקים היא בדמיון מת מצוה שהיא דוחה הכל ולפיכך הרחיב והעמיק כ"כ במצות שבין אדם לחבירו, שבני אדם מקילין בהם ביותר, ועוד יותר בחלק סור מרע שבהם. [כי בחלק עשה טוב שבין אדם לחבירו, עומדים אנו תמיד במעלה יתר מכל משפחות האדמה כידוע].
(שיחות החפץ חיים אות ס"ז).

ובספר

(א) בעבה"ג משוחר טוב ס"פ י"ב כשירים הקב"ה ויפרסם מצוות הבזויות בתורה, ובזהר תרומה קנ"ה ב', עת לעשות לה' הפרו תורתך כו' אית לון לחגרא חרצן כו'.

(ב) עיין תנחומא שמות על הפסוק "וילך משה וישב אל יתר חותנו" מכאן אתה למד כל מי שמקבל על עצמו לעשות מצוה ואין עושה אותה [ר"ל אין אחר בלעדו עושה המצוה הזאת] אין אותה מצוה פוסקת מזרעו כו'.

(ג) כדמצינו בויק"ר פ"ט ספר משנה תורה עלה ונשתטח לפני הקב"ה א"ל רבש"ע כו'.

קב הישר (פרק ס"ד) וז"ל: וכן איזה מצוה שאתה רואה שבני אדם נוהגים בה קלות ראש ומעט המה שמקיימין אותה, הנה מצוה זו בודאי ממתנת ומצפה עד כי יבחר בה איש כשר וישר להזהר בה, ולעורר רבים על מצוה זו לקיימה באהבה לכבוד קוב"ה וכו', ודי"ז נלמד מזוה"ק (פ' תרומה) וז"ל:

ר"י ור"ח אזלי באורחא והוה סייעו מעין אבתייהו, אמר ר"י אית לן לעסקא באורייתא ולאשתדלא במילי דאורייתא דהא קוב"ה אזיל ואיתלוי בהדי דעסקין באורייתא, פתח ר"ח ואמר עת לעשות לה' הפרו תורתך, הכי פירושו כשאתה רואה בני"א עוזבים תורה או איזה מצוה שנוהגין בה קלנא לבלתי לקיים אותה, אזי הירא והחרד לדבר ה' יאזור כגבור חלציו לזרז בזריזות רבה ולעורר אנשים ויאמר קומו ונתחזקה בתוה"ק או במצוה שאין לה דורשין ונרוממה אותה מירידתה אשר עזבהו בני אדם זמן רב, ועכשיו נכוון לקיימה לקוב"ה, אז אשרי אדם אשר יעשה זאת, ואשרי נשמתו, וזהו עת לעשות לה' וכו' וכל הזריז והזהיר נקרא זריז ונשכר עכלה"ק.

דעות בפוסקים במצות תוכחה

- א.** "אנו מחויבים להוכיח עוברי עבירות ולהלבין פניהם מן העבירות עד שיכו אותנו ויבזו אותנו ויקללו אותנו" (ספר חסידים ס"ה ה') ומשמע או זה או זה.
- ב.** אבל הרמב"ם לא מסתפק בקללה או נזיפה, ואינו פוטר עד שיכהו החוטא (הלי' דעות, פ"ו ה"ז).
- ג.** וכל שאפשר בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפש בעון אלוי" (רמב"ם שם).
- ד.** ובהגהות מיימוני שם ס"ק י"ג בשם ר"א ממיץ, כתב, דמעונש נפטר אבל מעשה של הוכח תוכיח אינו פטור ורק אם ודאי שלא יקבל אז פטור גם ממצות עשה.

ה. ולדעת רבינו יונה אי אפשר לומר ונקה עד שנסה להוכיח אותם, אבל לדונם מראש בלי נסיון שודאי לא ישמעו, אינו פטור (שערי תשובה שער ג', קצ"ו) אלא אם כן כבר ניסו רבים אחרים להוכיח לחוטאים ולא הועילו, אזי פטור, ולא רק זה, אלא אסור כי "אל תוכח לץ" (משלי ט') וכשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע (רבינו יונה שם).

ו. ובספר החינוך רל"ט פירש לא שיכהו ממש, אלא יהא קרוב להכותו.

המשיב את חברו על ידי התוכחה - בענין שכר ועונש - יטול שכר מצוות חברו כמו העושה עצמו.

בגרי"א, משלי פרק י"ב (פסוק י"ד) וז"ל: שלעולם יראה אדם להוכיח את חברו על דבר שעושה לא טוב (פירושו לשונו: לא רק בעבירה ממש אלא גם על דבר לא הגון, ככתוספות ד"ה דבר בכרכות ל"א): כי אם ישמע לו ויטיב את מעשיו אז כל המצוות שיעשה הם על ידו (וגדול המעשה יותר מן העושה, קל וחומר כשנכפיל ריבוי פעולות מעשה התיקון במעשי המוכח מהיום והלאה) יטול שכר כמו העושה עצמו ואם לא ישמע לו אזי יטול את הטוב ממנו כמו שכתב האר"י ז"ל **והוא בסוד זכה נוטל חלקו וחלק חברו בגן עדן והרשע נוטל חלקו בגיהנם**, עכ"ל.

בדורינו אנו דור יתום ועני ועוד יתמי דיתמי אגן ששומרי התורה נתמעטו כל כך וכל התוכחות רח"ל מתקיים בנו בצורה מבהילה, וכל זה נוצר מחמת גודל הפירצות הרבות שנפרצו בחומת הדת בדור יתום זה דור של עיקבתא דמשיחא, והכל הוא מפני שאין תוכחה בעולם, כי בהיות התוכחה ומוכיחין את העם נחת רוח באה לעולם, טובה וברכה באה לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם, שנאמר "ולמוכיחים יונעם ועליהם תבוא ברכת טוב", (כמבואר בפנים הספר מדברי חז"ל).

אם ברצונינו להקל מעל הדור סבלותיו יסוריו הנוראים מחלותיו הגזירות הקשות העוברות עליו, עלינו לקיים מצוות תוכחה בשכר ועונש, ואז יושפע מן השמים שפע טובה וברכה.

גודל התועלת בתוכחה על שכר ועונש בכתב

א. בדיבור לפעמים אינו רוצה לשמוע או אינו יכול לשמוע במעמד ההוא, אבל המוכיח בכתב והכתב מונח לפניו תמיד ורואה אותו תדיר, ויקחהו בינו לבין עצמו לעבור עליו בניחותא בזמן שנוח לו ובאופן שנוח לו יכול להשפיע שיתעורר ויקבל דברי התוכחה.

ב. על ידי הכתב אפשר להגיע לכל אחד ואחד שבעולם.

ג. על ידי הכתב אין חשש של לא תשנא את אחיך בלבבך.

ד. על ידי הכתב אין לחוש על לא תשא עליו חטא כי אינו רואהו שיתבייש מפניו.

ה. על ידי הכתב המונח לפניו אפשר דהוי מוכיח מאה פעמים כי הרי כל פעם שיקרא בו הרי הכותב מקיים מצות תוכחה.

ו. על ידי הכתב יכולים להגיע למליוני יהודים ביום אחד על ידי הדואר וזה אי אפשר באופן אחר.

ז. על ידי תוכחה בכתב נפטרנו מהעונש של ערבות ותוכחה.

(חיד"א)

ח. על ידי תוכחה בכתב יוכל כל אחד לקחת הספר הזה ולהפיצו בכל העולם בלי שום עיכוב, ועל ידי התוכחה בעניני שכר ועונש לשם שמים, נזכה בסייעתא דשמיא תיכף ומיד ממש להגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

ובסיום ההקדמה נפרש מאמר חז"ל (שבת נד:): "כל שיש בידו למחות ולא מיחה" וכו' נתפס על החטא וכו' פי הגה"ק ר' חיים פלאגי בס' שו"ת חקקי לב (יו"ד סי' מ"ג) וזל"ק:

"כל זה כתבתי להציל את עצמי והגם שכתבתי איזה דברים כמה פעמים כפולים ומכופלים הוכרחתי במעשי הן מצד שהכרח לא יגונה **כי צריך אני להשיב על כל דיבור ודיבור וכו' והן מצד כי חיובא רמיא משום מצות עשה של הוכח תוכיח אפילו ק' פעמים**. ומצאתי לי את בתשוי נוב"י (סי' ל"ה) שכתב וכו' [ואח"כ כותב להלן]: "ולכן זאת היתה לי חיים ביד לשום לכתוב בספר ויוחקו לבי לחוקקי ישראל גדולים חקרי לב, והיינו מ"ש רז"ל בשבת (נד:): **"בידו"** למחות וכו', דוקא **"בידו"** והיינו לכתוב **בידם**. [הנה הגי' בגמ' דשבת, כל מי **"שאפשר"** למחות (ולא כתב **"בידו"** למחות), אבל כבר דייק בזה בספר תוכחת חיים פרשת מקץ וכותב, שבירושלמי איתא **"בידו"**]. וכן מה שכתבו רז"ל שם ובכמה דוכתי, כל מי שיש בידו למחות דנקטי כי האי לישנא שיש **"בידו"** למחות, להורות לנו כי הגם אם לא בפיהם להוכיח מאיזה צד וסיבה שתהי' מכל מקום **"בידו"** מחוייבים למחות על ידי **מעשה וכתב**. והרי זה יכתוב **"ידו"** להי' לשם שמים להזהיר את העם וכו' עכל"ק.

אם נקיים מצות תוכחה כראוי אז נפטור עצמינו מעונש ועוונות הזולת ולא נשא עלינו את חטאתם כמ"ש לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא (ויקרא יט, יז).

והעיקר שילמוד כל אדם, הן תלמיד חכם הן עם הארץ, איש ואשה דף אחד בכל יום מספרי המוסר כל אדם לפי ענינו.
 וזה יהיה לאדם לחומה בצורה שלא בקל ילכדהו זקן וכסיל, כי תחבולות רב. (יערות דבש, דרוש ה')

כל הנותן דברי תורה על לבו, מבטלין ממנו:
 הרהורי שטות - הרהורי יצר הרע - הרהורי אשת איש - הרהורי דברים בטלים - הרהורי עול בשר ודם
 (אבות דרבי נתן כ')

כך הקדוש ברוך הוא אמר לישראל:
 בראצני לכם יצר הרע ובראצני לו תורה תבלין.
 ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו!

(קידושין ל. ג.)

ידענו כי ספא"ל שרו של עשיו, הוא שטן הוא יצר הרע הוא צלאך הצות. על כן בהעותינו [בעשייתנו חטאים] אנו צוסימים בו כח ובח"ילותיו, ואם כן אימא פי יורידהו [את שרו של עפלק] ארץ ובידינו רצמת עונות וחטאים הפקייצים אותו
 (אלשיך הקי בראשית כ"ז אי')

בעזרת השם יתברך

פרק מ"ד

• דברים •

בפרק הזה יבואר בעזהשי"ת:

גודל הענין של לימוד עניני יראת שמים כמו שאמרו חז"ל (שבת לב:) אמר רב יהודה לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא כדי שייראו מלפניו, וכן אמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גנזיו אלא אוצר של יראת שמים שנאמר (ישעיה לג) יראת ה' היא אוצרו - כל העולם נברא רק בשביל יראת שמים - מי שיש בו יראת שמים זוכה לאריכות ימים - גודל מצות התוכחה בעניני שכר ועונש - החיוב מוטל על כל אחד ואחד מישראל - החומר שבדבר - גודל שכר המוכיח ביד עוברי עבירה בזה

ובבא.

תוכן הענינים

של פרק מ"ד

- א. שַׁעַר יְרֵאת שָׁמַיִם - בו יבואר גודל הענין של לימוד עניני יראת שמים כמו שאמרו חז"ל (שבת לב:): אמר רב יהודה לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא כדי שייראו מלפניו שנאמר (קהלת ג) והאלוקים עשה שייראו מלפניו, וכן אמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גזיו אלא אוצר של יראת שמים שנאמר (ישעיה לג) יראת ה' היא אוצרו (ברכות לג:). סא
- ב. למה נבראו רעמים..... סא
- ג. גודל הענין של חלום רע..... סא
- ד. סגולה לנצח היצר הרע - יזכור לו יום המיתה..... סב
- ה. כסי ראשך כדי שתהיה עליך יראת שמים..... סב
- ו. החילוק בין העובד מאהבה לעובד מיראה..... סג
- ז. לימוד יראת חטא מבתולה..... סד
- ח. כל העולם נברא רק בשביל יראת שמים..... סד
- ט. מי שיש בו יראת שמים זוכה לאריכות ימים..... סה
- י. שער מצוות התוכחה בעניני שכר ועונש ויראת שמים..... סז
- יא. בו יבואר מחז"ל על גודל מצות התוכחה בשכר ועונש ושהוא חיוב על כל אחד ואחד מישראל והחומר שבדבר, התועלת הרבה להגותה למחות ולהוכיח ביד עוברי עבירה בזה ובכא..... סז

- יב. לקטנו מש"ס בבלי ירושלמי מדרשים זוה"ק ספרי
הראשונים וגדולי אחרונים..... סז
- יג. מנין שהרואה בחבירו דבר שאינו הגון - גם כשאין בזה
שום איסור תורה - שחייב להוכיחו..... סז
- יד. חורבן ירושלים על שלא הוכיחו זה את זה..... סז
- טו. העונש להענש ולהתפס בעון הזולת תלוי במדת האפשרות
למחות..... סז
- טז. ראש הגולה נתפס על כל העולם..... סח
- יז. רב ומורה החביב על עדתו - אינו סימן יפה..... סח
- יח. מנין שגם התלמיד לרב חייב להוכיח מה משמע מתיבת
הוכח? אפילו מאה פעמים..... סח
- יט. זכה למלכות..... סח
- כ. נענש בכפליים..... סט
- כא. מי שיש בידו למחות ולהוכיח נתפס על עון הזולת..... סט
- כב. עונשים ופגעים קשים ומרים למו שאינו מוכיח..... סט
- כג. על מניעת תוכחה באים נגעים..... סט
- כד. אחד מהמ"ח דברים שהתורה ניקנית בהן הוא: ובשכר זה
מגלין לו רזי תורה..... סט
- כה. בלאהוב את התוכחות כלל התנא שני הדברים השייכים
בוה והם:..... ע
- כו. חיוב התוכחה מן התורה - ואיך..... ע
- כז. עד כמה הוא חיוב התוכחה..... ע
- כח. רבי עקיבא שמח בקבלת תוכחה ומוסיף אהבה על אהבה
למי שגרם לו שיוכיחוהו..... עא
- כט. אופן אמירת התוכחה שלא להלבין פניו..... עא

- ל. מעלות הטובות והנוראות שעצם התוכחה גורמת לעולם.
 ובהעדר כשאין תוכחה בעולם אתה שומע מכלל הן לאו. עג
- לא. שכר המוכיח לשם שמים שזוכה להיות בתוך מחיצתו של
 מקום, ומושכין עליו חוט של חסד. עג
- לב. נח הצדיק הוכיח את בני דורו. עג
- לג. המוכיחין באמת, מקבלין את השבים ומלמדין אותן שלא
 ישובו לסרחונן, עליהם נאמר אז יבקע כשחר אורך. עד
- לד. לאהוב את המוכיח. עד
- לה. מי שסיפק בידו להחזיק על ידי תוכחה ולא החזיק הרי הוא
 בכלל ארור. עד
- לו. מי שיש בידו למחות ולא מוחה הרי הוא בכלל ארור. עד
- לז. תוכחה מביאה לידי אהבה, תוכחה מביאה לידי שלום. עה
- לח. זוכים להתייחס אם מקבלים תוכחות. עה
- לט. צדיקים מקבלים תוכחה ושותקים. עה
- מ. מצות עשה: של ומלתם את ערלת לבבכם, לא תעשה:
 וערפכם לא תקשו עוד. עו
- מא. המקבל תוכחה ראוי לברכה, וזוכה לברכה. עו
- מב. מי שמוכיח את בנו נקרא אוהבו. עו
- מג. מי שאינו מוכיח את בנו נמצא כמחטיאו ואין מספיקין בידו
 לעשות תשובה כמבואר ברמב"ם ה' תשובה (פ"ד ה"א)
 וז"ל: עז
- מד. מי שאינו מוכיח נתפס באותו עון. עז
- מה. המוכיח חבירו שיחזור בו למוטב מקבל ברכות, וחבירו אם
 קיבל תוכחתו וחזר למוטב גם כן מקבל ברכות. עח
- מו. מי ששמע לתוכחת משה הלך בשלום ובא בשלום, אותן
 שלא שמעו נכשלו לבסוף. עח

- מז. העונש שבא לישראל לגלות מעל ארצם מפני שאין מוכיחין לישראל. עט
- מח. היודע להוכיח ומוכיח מה גורם לקונו? היודע להוכיח ומוכיח מהו גורם להמוכיח? למקבל התוכחה? עט
- מט. הוכח את עמיתך, אפילו כשאין אתה יודע שאינו שונאך - בדברים שבינו ובינו יאמר לו. עט
- נ. אם אין אמירת תוכחה יש תוכחה (קללות שבתורה) בעולם. פ
- נא. ידיו של הקב"ה פרושות לקבל שבים ואומר מתי יעשו תשובה ואקבל אותם בתשובה שלימה. פ
- נב. גם הצדיק אם אין מוכיח את העם יש מקום למדה"ד להפך על ראשו. פ
- נג. החיוב להוכיח גם אם יש ספק שיקבלו דבריו. פא
- נד. אהרן הוא אשם בעון עשיית העגל מפני שהיה צריך להוכיחם. פא
- נה. השונא את התוכחות אין מספיקין בידו לעשות תשובה - צריך להעמיד מוכיח בכל קהל וקהל מישראל שיהא מוכיח לרבים. פא
- נו. מי שאינו מוכיח ויש בידו להוכיח - אין מספיקין בידו לעשות תשובה. פב
- נז. דיני והלכות תוכחה ברמב"ם הלכות דעות פרק ו'. פב
- נח. יש לסבול בזיונות ולהוכיח. פד
- נט. האומר די לי אם אשמור את עצמי מלחטוא ומה איכפת לי ממה שזולתי חוטא, זה הפך התורה. פד
- ס. הוכח תוכיח אפילו אלף פעמים - יכול אתה מוכיחו ופניו משתנות תלמוד לומר ולא תשא עליו חטא. פה

- פא. מצות תוכחה כפי שביאר החינוך ז"ל:.....
- פב. הוכח תוכיח אפילו אלף פעמים.....
- פג. התוכחה גורמת לחזור בתשובה.....
- פד. אילו הנחנו השגנות בלי להוכיח עליהם היו מוסיפין שגנות על שגנות ותפול התורה מעט מעט - מוטב שיהיו שוגגין רק כשכולם שוגגין.....
- פה. ההבדל בין תיבת הוכחה לבין תיבת תוכחה.....
- פו. חייב להוכיח על עוברי עבירה בשוגג או במזיד - אפילו אם ברור לו שלא יקבלו - ואם לא הוכיח עבר על מצות עשה של הוכיח תוכיח ויקבל עונשו.....
- פז. דברים נוראים ומפחידים מבעל שו"ת בנימין זאב תשובה (סימן רפב) בענין תוכחה ומחאה.....
- פח. רבינו הקדוש בעל אור החיים מוכיח ומחזיר בתשובה אנשים פשוטים.....
- פט. המונע מהוכחה מבטל עשה ול"ת של ולא תשא עליו חטא, שלא ישאר בו החטא (ויקר' יט, יז. ראשון לציון, משלי ד"ה גם).....
- צא. האוה"ח הק' כתב דמי שאינו מוכיח המון העם עובר בעשה ולא תעשה.....
- צב. בין אדם לחברו.....
- צג. הוכח תוכיח... ולא תישא עליו חטא פי': לא תחליט בדעתך שמה שנסבב מאחריך ברשע עשאו ועודנו עומד בחטאו עמוס על שכמו, אלא תהיה דן אותו לכף זכות ותוכיחנו ועל ידי התוכחה יהיה אחד מב' דברים. או יתן אמתלא להנעשה ואין חטא, או יתחרט על הנעשה וישוב לבל עשות כדבר הזה והרי הוא כריע כאח לך.....

- עג.** לזה נתחכם הכתוב לסמוך לא תשנא עם תיבת אחיך לומר כי השארת השנאה אשר יצוה ה' עליה היא הנרגשת בערך אחוה ושיעור זה כל שירחיקהו מלבו קצת הנה הוא יורד ממדרגת אחת והרי הוא עובר משום לא תשנא..... צה
- עד.** ע"י התוכחה יזכה הצדיק שלא יתפס בעון הדור, אפי' אי לא ישמעו ח"ו בקולו..... צו
- עה.** אילו היו יודעים בני העולם גודל השכר להחזיר חבירו למוטב היו רודפים אחריו תמיד כמו שרודף אחרי כסף וזהב..... צז
- עו.** חיוב תוכחה - גם לעיר אחרת..... צז
- עז.** בעל תשובה צריך שישכ רבים מעון..... צז
- עח.** סגולה לרפאות חולי הנפש..... צח
- עט.** חיוב תוכחה: באיסור המפורש בתורה אפילו ק' פעמים גם אם ברור שלא יקבל וכו', באיסור שאינו מפורש בתורה ובאיסור דרבנן: אם ברור לו שלא יקבל אז אל תוכח לץ..... צח
- פ.** כשמוכיח - לא יזכיר העבירה בפירוש ודווקא בפעם הראשונה..... צח
- פא.** אל תיסר חבירך בפני אשתו..... צח
- פב.** אהבת התוכחה הוא אות ומופת על טוב המדות וכו', החיים דבקים עם התוכחה, והמיתה עם מי ששונא התוכחה, המוכיח ראוי שיגלה אליו כל מצפוני אמת, ואינו ראוי להחניף לו - השפל מקבל תוכחה מכל..... צט
- פג.** גדול כח המקבל תוכחה יותר מן המוכיח..... ק
- פד.** תוכחה מביאה את האדם לדרך חיים..... ק
- פה.** מדות תוכחה אין לה שיעור. מצו"ע לאהוב התוכחה. ל"ת שלא לשנוא התוכחה..... ק

- פו. הימים שעברו שלא כראוי מעות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות (א, טו) קא
- פז. למרות שהוא מעוות לא יוכל לתקן החיוב עליו להוכיח אחרים קא
- פח. אפילו שהעולם מעות לא יוכל לתקן, בכל זאת אוכיחם כיון שאני גדלתי בין החכמים קא
- פט. מצוה להוכיח לאלו ההולכים אחרי ההבל מחמת דוחק פרנסתם דמועים הם, גורם רעה לכל העולם - מביאים עניות על עצמם ועל כל העולם קב
- צ. תוכחה מגולה לעשירים - שצריכים לפתוח אוצרותיהם בימי רעבון - בדברי הזוה"ק הנוראים שאוי ואבוי להם מקול המסכנים העניים המבקשים מהם שיתן להם לחם, שהשי"ת יפרע מהם קב
- צא. מי שחטא באיזה חטא הנוגע לממון לא יהיה לו הצלחה באותו ממון קג
- צב. תוכחת אב לבנים החיוב ביותר גם בעבירות שבין אדם לחבירו קד

פרק מ"ד

שַׁעַר יְרֵאת שָׁמַיִם

בו יבואר גודל הענין של לימוד עניני יראת שמים כמו שאמרו חז"ל (שבת לב:) אמר רב יהודה לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא כדי שייראו מלפניו שנאמר (קהלת ג) והאלוקים עשה שייראו מלפניו, וכן אמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גנזיו אלא אוצר של יראת שמים^א שנאמר (ישעיה לג) יראת ה' היא אוצרו (ברכות לג:).

למה נבראו רעמים

אמר רבי אלכסנדר אמר רבי יהושע בן לוי לא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומיות שבלב שנאמר (קהלת ג) "והאלהים עשה שייראו מלפניו"^ב.

גודל הענין של חלום רע

אמר

(א) יראה עילאה באמת

פעם בעת שאמר הרב הקדוש רבי יצחק מראדיוויל בן הרב הקדוש רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זכר צדיק לחיי העולם הבא ברוך שאמר בתפילת שחרית, בתיבות "ברוך משלם שכר טוב ליריאויו", נשתנה צורתו הקדושה כל כך, עד שנעשה שחור על פניו כתנור עשן, ואחר התפילה, פתח פיו הקדוש ואמר בזה הלשון, יראה עילאה באמת, היה לו להרבי רבי בער, (הוא המגיד ממעזריטש) לאבי הקדוש קצת, והנה אני רק נוכרתי איך שמגיעים ליראה עילאה, נהייתי כל כך שחור על פני.

(ב) ברכות נט.

רב חסדא חלמא בישא קשה מנגדא [חלום רע קשה ממלקות] לפי שדואג ממנו שנאמר (קהלת ג) והאלוקים עשה שייראו מלפניו ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן זה חלום רע מיראתו ישוב ויכנע.¹

סגולה לנצח היצר הרע - יזכיר לו יום המיתה

ג. רבי לוי בר חמא אמר רבי שמעון בן לקיש לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע [שיעשה מלחמה עם יצר הרע] שנאמר (תהלים ד) "רגזו ואל תחטאו" אם נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה שנאמר "אמרו בלבבכם" אם נצחו מוטב ואם לאו יקרא קריאת שמע שנאמר "על משכבכם" אם נצחו מוטב ואם לאו יזכיר לו יום המיתה שנאמר "ודומו סלה" [יום הדומיה הוא יום המות שהוא דומיה עולמית].⁷

כסי ראשך כדי שתהיה עליך יראת שמים

ד. אימיה דרב נחמן בר יצחק אמרה לה כלדאי ברך גנבא הוה לא שבקתיה גלויי רישיה אמר ליה כסי רישך כי היכי דתיהוי עלך אימתא דשמיא ובעי רחמי [בקש רחמים שלא ישלוט בך יצר הרע] לא הוה ידע אמאי קאמרה ליה, יומא חד יתיב קא גריס תותי דיקלא נפל גלימא מעילוי רישיה דלי עיניה חזאה לדיקלא אלמיה יצריה סליק פסקיה לקיבורא בשינייה [אשכול תמרים והדקל לא שלו היה].⁷

[גם] מרב נחמן בר יצחק לומדים שאין מזל לישראל. חוזים בכוכבים אמרו לאמו שבנה יהיה גנב. השגיחה אמו שראשו יהיה מכוסה, וכן צותה לו תמיד: כסה ראשך כדי

ג) ברכות נח.

ד) ברכות ה.

ה) שבת קנו:

שתהיה עליך יראת שמים, ובקש רחמים שלא ישלוט בך יצר הרע. והוא לא ידע מפני מה מקפידה אמו על זה כל - כך.

יום אחד ישב ולמד מתחת לעץ דקל, נפל כובעו מראשו, הרים עיניו וראה התמרים, התגבר יצרו, טיפס על העץ וקצץ בשיניו אשכול תמרים מהעץ שהיה שייך לבעלים אחרים.]

רב הונא בריה דרב יהושע לא מסגי ארבע אמות בגילוי הראש אמר שכינה למעלה מראש¹.

החילוק בין העובד מאהבה לעובד מיראה

תניא רבי מאיר אומר נאמר (איוב א) "ירא אלוקים" באיוב ונאמר (בראשית כב) "ירא אלוקים" באברהם מה ירא אלוקים האמור באברהם מאהבה אף ירא אלהים האמור באיוב מאהבה. ואברהם גופיה מנא לן, דכתיב (ישעיה מא) "זרע אברהם אוהבי", מאי איכא בין עושה מאהבה לעושה מיראה², איכא הא דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר גדול העושה מאהבה לעושה מיראה, שזה תלוי לאלף דור, וזה תלוי

---

(1) קידושין לא.

(2) יראת שמים של מלאכים

הרב הקדוש רבי זושא מהאניפולי זכר צדיק לחיי העולם הבא, התפלל וביקש מהשם יתברך, שיהא לו מורא שמים באותה מדריגה שהמלאכים יראים ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ונענה בתפילתו, וכשקיבל מדריגה זו, נפל עליו פחד נורא כל כך, עד אשר החביא עצמו תחת המיטות, ואחורי הארונות, ורץ ממקום למקום מגודל פחד השם יתברך שעליו, עד שראה שאי אפשר לו לעמוד בזה בשום אופן, הפיל תחינתו להשם יתברך שיקחו ממנו מדריגה זו, כי אי אפשר לו לעמוד בה.

לאלפים דור, הכא כתיב (שמות כ) "ועושה חסד לאלפים לאוהבי" והתם כתיב (דברים ז) "ולשומרי מצותיו לאלף דור"^ח.

לימוד יראת חטא מבתולה

אמר רבי יוחנן למדנו יראת חטא מבתולה, וקיבול שכר מאלמנה, שהיתה טורחת עצמה יותר מן הצורך כדי לקבל שכר כדמפרש ואזיל, למדנו שיטריח אדם עצמו במצוה לקבל שכר יותר, יראת חטא מבתולה דרבי יוחנן שמעה לה היא בתולה דנפלה על אפה ואמרה: רבונו של עולם בראת גן עדן, בראת גיהנם, בראת רשעים [לירש גיהנם] בראת צדיקים, לירש גן עדן] יהי רצון מלפניך שלא יכשלו בי בני אדם [להפסיד חלקם על ידי מגן עדן ולירש גיהנם] קיבול שכר מאלמנה דההיא ארמלתא דהואי בי כנישתא בשיבבותה וכל יומא הוה אתיא ומצלא בי מדרשא דרבי יוחנן, אמר לה: בתי לא בית הכנסת יש בשיבבותיך אמרה לו רבי, ולא שכר פסיעות יש לי^ט.

היתה אלמנה שהיתה גרה בשכנות לבית הכנסת, ובכל זאת הלכה להתפלל לבית הכנסת של רבי יוחנן שהיה בריחוק מקום. אמר לה רבי יוחנן: והרי יש לך בית הכנסת בשכנותיך, אמרה לו: רבי והרי בכך אני מרויחה שכר [פסיעות].

כל העולם נבוא רק בשביל יראת שמים

ואמר רבי חלבו אמר רב הונא כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים^י שנאמר (קהלת יב) "סוף דבר הכל

(ח) סוטה לא.

(ט) סוטה כב.

(י) יהודי שכל שיניו נפלו לו מפחד ה'

נשמע את האלוקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם¹
 מאי כי זה כל האדם, אמר רבי אלעזר אמר הקדוש ברוך הוא
 כל העולם כלו לא נברא אלא בשביל זה [שיברא זה] רבי אבא
 בר כהנא אמר שקול זה כנגד כל העולם כלו, רבי שמעון בן
 עזאי אומר ואמרי לה רבי שמעון בן זומא אומר, כל העולם
 כלו לא נברא אלא לצוות לזה [להתחבר לצדיק].

מי שיש בו יראת שמים זוכה לאריכות ימים

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מאי דכתיב (משלי י')
"יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה",
 יראת ה'² תוסיף ימים זה מקדש ראשון שעמד ארבע מאות
 ועשר שנים ולא שמשו בו אלא שמונה עשרה כהנים גדולים,
 ושנות רשעים תקצורנה, זה מקדש שני שעמד ארבע מאות
 ועשרים שנה ושמשו בו יותר משלש מאות כהנים, צא מהם
 ארבעים שנה שמשו שמעון הצדיק ושמונים שנה שמשו יוחנן

פעם היה הרב הקדוש רבי אהרן ארי' הגדול מפרימישלאן
 זכר צדיק לחיי העולם הבא, בעיר לעמבערג ובעת עברו בשוק
 עמדו שם כמה ליצים, ונתנו קולם בשחוק על מראהו ולבושו,
 התרעם הרב הקדוש מורנו הרב רבי אהרן ארי' ואמר בזה הלשון,
 הי', על יהודי שכל שיניו נפלו לו מפחד ה', אתם צוחקים?!

(ז) ברכות ו:

יא) גודל הפחד והאימה בעת שבירך ברכת מזונות

פעם נכנס אדם אחד לחדרו של הרב הקדוש רבי אברהם דוד
 מבוטשאטש בעל מחבר ספר דעת קדושים ואשל אברהם, ולא
 מצא את הרב הקדוש בחדרו, אולם לפתע הגיע הרב הקדוש
 מאחורי ארון בחדרו, ובידו עוגה, (קיכל) ונשמע מפיו "מזונות",
 ואחר כך נודע שמגודל הפחד והאימה שנפל עליו בעת שבירך
 ברכת מזונות, קפץ מזוית לזוית, עד שמצא עצמו תחת ארון
 שבחדרו, כעין שמצינו בחכמינו זכרונם לברכה, ברבי עקיבא
 הניחו בזוית זה וכו'.

כהן גדול, ועשר שמש ישמעאל בן פאבי, ואמרי לה אחד ועשרה שמש רבי אליעזר בן חרסום, מכאן ואילך צא וחשוב כל אחד ואחד לא הוציא שנתו וכו' ².

אמר רבי חמא כל אדם שיש עליו חן בידוע שהוא ירא שמים, שנאמר (תהלים קג) "וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו" ².

יב) יומא ט.

יג) סוכה מט:

שַׁעַר מִצּוֹת הַתּוֹכַחָה

בְּעֵינֵי שֶׁכֶר וְעוֹנֵשׁ וִירֵאת שָׁמַיִם

בו יבואר מחז"ל על גודל מצות התוכחה בשכר ועונש ושהוא חיוב על כל אחד ואחד מישראל והחומר שבדבר, התועלת הרבה להנזהר למחות ולהוכיח ביד עוברי עבירה בזה ובבא. [לקטנו מש"ס בבלי ירושלמי מדרשים זוהר הקדוש ספרי הראשונים וגדולי אחרונים]

מנין שהרואה בחבירו דבר שאינו הגון -

גם כשאין בזה שום איסור תורה - שחייב להוכיחו

"ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין", מכאן לרואה דבר שאינו הגון בחברו שחייב להוכיחו.

שאינו הגון. פ"י בתוס' אע"ג דליכא איסורא דאורייתא, דאי איכא איסורא פשיטא הוכח תוכיח כתיב.

(ברכות לא).

חורבן ירושלים על שלא הוכיחו זה את זה

א"ר עמרם א"ר חנינא לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה, שנאמר היו שריה כאילים לא מצאו מרעה, מה איל זה ראשו של זה בצד זנבו של זה, אף ישראל שבאותו דור כבשו פניהם בקרקע ולא הוכיחו זה את זה. (שבת קיט).

**העונש להענש ולהתפס בעון הזולת
תלוי במדת האפשרות למחות**

רב ור' חנינא ר' יוחנן ורב חביבא מתני בכוליה סדר מועד כל

כי האי זוגא חלופי ר' יוחנן ומעיילי ר' יונתן: "כל שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם נתפס על כל העולם כולו". (שבת נד).

רש"י: כל כי האי זוגא. ארבעתן יחד: חלופי ר' יוחנן. יש שמחלפין ר"י ומעיילי רבי יונתן: נתפס. נענש על עבירות שבידן: בכל העולם. אכל ישראל כגון במלך ונשיא שאפשר לו למחות שיראין מפניו ומקיימין דבריו.

ראש הגולה נתפס על כל העולם

אמר רב פפא והני דבי ריש גלותא נתפסים על כולי עלמא. א"ר חנינא מאי דכתיב ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו, אם שרים חטאו זקנים מה חטאו, אלא אימא על זקנים [סנהדרין] שלא מיחו בשרים. (שבת נד:)

רב ומורה החביב על עדתו - אינו סימן יפה

צורבא מרבנן דמרחמין ליה בני מתא לאו משום דמעלו טפי, אלא משום דלא מוכח להו במלי דשמיא. (כתובות קה:).

מנין שגם התלמיד לרב חייב להוכיח מה משמע מתיבת הוכח? אפילו מאה פעמים

אמר ליה ההוא מדרבנן לרבא ואימא (ויקרא י"ט) הוכח חדא זימנא. תוכיח תרי זמני, אמר ליה הוכח אפילו מאה פעמים משמע. תוכיח אין לי אלא הרב לתלמיד. תלמיד לרב מנין תלמוד לומר הוכח תוכיח. (בבא מציעא ל:).

זכה למלכות

מבואר בש"ס (סנהדרין קא:) שירבעם בן נבט זכה למלכות על שהוכיח את שלמה המלך עליו השלום.

שכר - דברים - פרק מ"ד **ועונש** **סט**

נענש בכפליים

מי שאינו מוכיח לכבוד שמים וכאשר הדבר נוגע לכבוד עצמו או כבוד קרובו, ידידו ורעו, מוכיח, נענש בכפליים. (סנהדרין קג:)

מי שיש בידו למחות ולהוכיח נתפס על עון הזולת

וכשלו איש באחיו איש בעון אחיו, מלמד שכולם ערבים זה לזה, והוא שהיה בידם למחות ולא מיחו. (סנהדרין כח:).

איש באחיו. איש בשביל אחיו.

הצדיק אינו נותן שינה לעיניו ביום ובלילה עד שמוכיח הרשעים ומביאם שישובו בתשובה. (זוהר הקדוש, חלק א, כ:)

עונשים ופגעים קשים ומרים למי שאינו מוכיח

מי שבידו להוכיח ואינו מוכיח נלקה בצרעת. (זוהר הקדוש, חלק ג, דף מו:)

על מניעת תוכחה באים נגעים

בספר "שבט מישראל" מובא, שנגעים באים על מניעת התוכחה ומעלים עין מהם, וזה שנאמר "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב": על כן "וכאבי נעכר".

אחד מהמ"ח דברים שהתורה ניקנית בהן הוא:

ובשכר זה מגלין לו רזי תורה

אוהב את התוכחות (אבות פ"ו-ו).

בלאהוב את התוכחות כלל התנא שני הדברים השייכים בזה והם:

(א) לאהוב את קבלת התוכחה כשמוכיחים אותו.

(ב) לאהוב להוכיח את האחרים.

אוהב את התוכחות. כאשר רבו יוכיחו לא יהיה בועט בו כמאמרם אף חכמתי עמדה לי, חכמה שלמדתי באף היא שעמדה לי, וכן כאשר יוכיחוהו אחרים ישמח בזה. וגם אוהב את התוכחות להוכיח לאחרים, ולא יאמר שלום עליך נפשי.

שיהיה הוא מהמוכיחים לעם ויהיה אוהב את התוכחה להוכיח לאחרים, ולא יאמר שלום עליך נפשי כי למוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב, ואין טוב אלא תורה שבשכר זה מתגלין לו רזי תורה. (מדרש שמואל)

חיוב התוכחה מן התורה - ואיך

מנין לרואה בחבירו דבר מגונה שחייב להוכיחו שנאמר (ויקרא י"ט) הוכח תוכיח. הוכיח ולא קבל מנין שיחזור ויוכיחנו, תלמוד לומר תוכיח. מכל מקום, יכול אפי' משתנים פניו ת"ל לא תשא עליו חטא.

יכול אפילו פניו משתנים. יכול שיוכיחנו ברבים להלבין פניו? (ערכין טז)

עד כמה הוא חיוב התוכחה

עד היכן תוכחה? רב אמר. **עד הכאה**. ושמואל אמר **עד קללה**. ורבי יוחנן אמר **עד נזיפה**.

כתנאי. רבי אליעזר אומר עד הכאה. רבי יהושע אומר על קללה. בן עזאי אומר עד נזיפה. אמר רב נחמן בר יצחק, ושלשתן מקרא אחד דרשו (שמואל א, כ') ויחר אף

שכר - דברים - פרק מ"ד ועונש עא

שאל ביהונתן ויאמר לו בן נעות המרדוּת, וכתִּיב (שמואל א' כ') ויטל שאול את החנית עליו להכותו. למאן דאמר עד הכאה, דכתיב להכותו. ולמאן דאמר עד קללה, דכתיב (שמואל א' כ') לבשתך ולבושת ערות אמך. ולמאן דאמר עד נזיפה, דכתיב ויחר אף שאול. ולמ"ד נזיפה, הכתיב הכאה וקללה שאני התם, דאגב חביבותא יתירא דהוה ביה ליהונתן בדוד, מסר נפשיה טפי. (ערכין טז).

עד היכן תוכחה. עד כמה אדם חייב להוכיח לחברו.

עד הכאה. שיכה השומע להמוכיח.

עד קללה. שיקלל את המוכיח.

עד נזיפה. שיגער בו על שמוכיחו.

שאני התם דאגב חביבותא וכו'. ולמ"ד נמי עד קללה איכא לתרצי הכי.

רבי עקיבא שמח בקבלת תוכחה ומוסיף אהבה על אהבה למי שגרם לו שיוכיחוהו

ואמר רבי יוחנן בן נורי מעיד אני עלי שמים וארץ שהרבה פעמים לקה עקיבא על ידי, שהייתי קובל עליו לפני רבן (שמעון ברבי) [גמליאל] וכל שכן שהוסיף בי אהבה. לקיים מה שנאמר (משלי ט"ו) אל תוכח לץ פן ישנאך הוכח לחכם ויאהבך. (ערכין טז)

קובל עליו. כשהייתי רואה בו דבר גנאי.

אופן אמירת התוכחה שלא להלבין פניו

תניא, אי"ר טרפון (תמיהני) [תמה] אני אם יש בדור הזה

שמקבל תוכחה. אם אמר לו טול קיסם מבין עיניך, אמר לו טול קורה מבין עיניך. אמר רבי אלעזר בן עזריה תמיהני אם יש בדור הזה שיודע להוכיח. בעא מיניה רבי יהודה בריה דר' שמעון תוכחה לשמה וענוה שלא לשמה. הי מינייהו עדיפא אמר ליה ולא מודית דענוה לשמה עדיפא דאמר מר ענוה גדולה מכולם. שלא לשמה נמי עדיפא, דאמר רב יהודה אמר רב לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אע"פ שלא לשמה. שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

היכי דמי תוכחה לשמה וענוה שלא לשמה כי הא דרב הונא וחייא בר רב הוו יתבי קמיה דשמאול. אמר ליה חייא בר רב חזי מר דקא מצער לי, קביל עליה דתו לא מצער ליה. בתר דנפיק, אמר ליה הכי והכי קא עביד. אמר ליה אמאי לא אמרת ליה באנפיה אמר ליה חס לי דליכסוף זרעיה דרב על ידאי.

קיסם. כלומר עון קטן שבידך זה יכול לומר לו טול אתה עון גדול שבידך הלכך אין יכולין להוכיח שכולן חוטאים.
שיודע להוכיח. דרך כבוד שלא יהו פניו משתנין.
תוכחה לשמה. לשם שמים.

וענוה שלא לשמה. שעושה עצמו עניו שאינו רוצה להוכיחו ואותה ענוה שלא לשם שמים היא אלא שלא ישנאו.
אמר לי. ר' חייא לשמואל חזי מר דקא מצער לי רב הונא שמכה וחובט אותי.

בתר דנפק. חייא.

א"ל רב הונא לשמואל הכי עביד והכי עביד. על שמעשיו שאינם מהוגנים הייתי מצער, והיינו ענוה שלא לשמה שלא רצה לקטרגו בפניו ונראה משום ענוה והוא לא היה מניח

משום עונה אלא שלא רצה להלבין פניו וזו היא תוכחה לשמה שהוכיחו שלא בפני שמואל שלא להלבין פניו. (ערכין טז)

מעלות הטובות והנוראות שעצם התוכחה גורמת לעולם. ובהעדר כשאין תוכחה בעולם אתה שומע מכלל הן לאו.

אוהב את התוכחות. תניא רבי אומר איזהו דרך ישרה שיבור לו האדם יאהב את התוכחות שכל זמן שתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם טובה וברכה באין לעולם ורעה מסתלקת מן העולם שנאמר ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב. (תמיד כח)

שכר המוכיח לשם שמים שזוכה להיות בתוך מחיצתו של מקום, ומושכין עליו חוט של חסד

אמר ר' שמואל בר נחמני כל המוכיח את חברו לשם שמים זוכה לפלגו של מקום שנאמר מוכיח אדם אחרי, ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד שנאמר חן ימצא. (תמיד כ"ח)

פלגו של מקום: להיות בחלקו של מקום כלומר בתוך מחיצתו.

אדם אחרי: המוכיח יהיה אחרי כלומר עמי.

נח הצדיק הוכיח את בני דורו

דרש רבי יוסי דמן קסרי מאי דכתיב (איוב כ"ד) קל הוא על פני מים תקלל חלקתם בארץ. מלמד שהיה נח הצדיק מוכיח בהם ואומר להם עשו תשובה, ואם לאו הקדוש ברוך הוא מביא עליכם את המבול. ומקפה נבלתכם על המים כזיקין, שנאמר קל הוא על פני מים. ולא עוד אלא שלוקחין מהם קללה לכל באי עולם, שנאמר (איוב כ"ד) תקלל חלקתם

בארץ. לא יפנה דרך כרמים מלמד שהיו מפנים דרך כרמים. אמר לו ומי מעכב אמר להם פרידה אחת יש לי להוציא מכס. (סנהדרין קח)

המוכיחין באמת, מקבלין את השבים ומלמדין אותן שלא ישובו לסרחונן, עליהם נאמר אז יבקע כשחר אורך

הדנין בצדק, והמוכיחין באמת, ועושי טהרה וברי לבב, עליהם הכתוב אומר אך טוב לישראל אלוקים לברי לבב. המנדין בצדק, והשבין בצדק, והמקבלין את השבים ומלמדין אותן שלא ישובו לסרחונן עליו הכתוב אומר אז יבקע כשחר אורך.

(מסכת ד"א פ"ב)

לאהוב את המוכיח

אוהב את התוכחות. שלך חברים מקצתן מוכיחין אותך ומקצתן משבחין אותך אהוב את מוכיחך ושנא את המשבחך. מפני שהמוכיחך מביאך לחיי העולם הבא והמשבחך מוציאך מן העולם. (אדר"י פכ"ט)

מי שסיפק בידו להחזיק על ידי תוכחה ולא החזיק הרי הוא בכלל ארוך

בירושלמי סוטה (פ"ז) וז"ל:

רבי אחא בש"ר תנחום בר' חייא, למד ולימד ושמר ועשה והיתה סיפוקו בידו להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל ארוך אשר לא יקים את התורה הזאת עכ"ל (ועי' בבלי דף מ"ז ובתוס' שם).

מי שיש בידו למחות ולא מוחה הרי הוא בכלל ארוך

ארוך אשר לא יקים את דברי התורה הזאת וכתב בירושלמי סוטה א"ר בשם ר' תנחום בר חייא למד ולימד ושמר

שכר דברים - פרק מ"ד ועונש עה

ועשה והי' סיפק בידו להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל ארור אשר לא יקים ודרשו בהקמה הזאת בית המלך והנשיאות שבידם להקים את התורה ביד המבטלים אותה, ואפילו הי' הוא צדיק גמור במעשיו והי' יכול להחזיק התורה ביד המבטלים אותה, ולא החזיק הרי זה בכלל ארור. (רמב"ן פ' כי תבא).

תוכחה מביאה לידי אהבה, תוכחה מביאה לידי שלום

והוכיח אברהם את אבימלך. אריב"ח התוכחה מביאה לידי אהבה שנאמר הוכח לחכם ויאהבך הוא דעתיה דריב"ח דאמר כל אהבה שאין עמה תוכחה אינה אהבה.

אמר ריש לקיש תוכחה מביאה לידי שלום והוכיח אברהם את אבימלך הוא דעתיה דאמר כל שלום שאין עמו תוכחה אינו שלום. (ב"ר פנ"ד)

כל אהבה שאין עמה תוכחה אינה אהבה.

כל שלום שאין עמו תוכחה אינו שלום.

זוכים להתייחס אם מקבלים תוכחות

ר' יודא בר סימן בשם רבי שמואל בר נחמני "לפי שקבלו ראובן ושמעון ולוי תוכחות אביהם, זכו להתייחס אצל משה ואהרן בספר ואלה שמות, לקיים מה שנאמר אזן שומעת תוכחות מוסר בקרב חכמים תלין".

(מ"ר נשא פי"ג)

צדיקים מקבלים תוכחה ושותקים

"יוסף ה' עליכם ככם", א"ר אחא "יכולין היו ישראל לומר לו רבינו משה אנו יש בנו אחד מכל הדברים שאתה מוכיחנו, וקבלנו תוכחותיך אלא שתקו, לפיכך הוא אומר ככם, צדיקים כיוצא בכם מקבלים תוכחות ושותקים".

(מ"ר דברים)

**מצות עשה: של ומלתם את ערלת לבבכם,
לא תעשה: וערפכם לא תקשו עוד.**

בסמ"ק (מצוה ט) וז"ל: למול ערלת הלב שנאמר "ומלתם את ערלת לבבכם", פי' לאהוב את התוכחות, ולאהוב מי שיוכיחנו, וגם שלמה המלך ע"ה כתב בספרו (משלי ט"ו) לחכם הוכח ויאהבך, ובמצוה זו יש לאו שנאמר "וערפכם לא תקשו עוד", עכ"ל.

בספר חרדים מצות עשה מן התורה התלויות בלב (פ"א ל"ב), וז"ל: "ומלתם את ערלת לבבכם" פי' שיהא לבו של אדם רך לקבל דברי המוכיח ולא ישנאהו אדרבה יוסיף לו אהבה על דרך הוכח לחכם ויאהבך ממנין תרי"ג לסמ"ק, עכ"ל.

בסוף הספר מצות התשובה (פ"ז סגולה ו') כותב בזה"ל: וחייבין אנחנו לשמוע קול מוכיח דהכי קבלנו בסיני וכו' אם תשמע למוכיח באוזן בשר תזכה לשמוע באוזן הלב כרוז מלכו של עולם עכ"ל. (ועיי"ש בארוכה).

המקבל תוכחה ראוי לברכה, וזוכה לברכה

ד"א אלה הדברים רבנין אמרין אמר לו הקב"ה למשה הואיל וקיבלו עליהן תוכחותיך צריך אתה לברכן. מיד חזר וברכן מנין שנאמר ה' אלקיכם הרבה וגו'. ומנין שכל המקבל תוכחה זוכה לברכה שכן שלמה מפרש (משלי כד) "ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב" אמר הקב"ה לישראל בעולם הזה הייתם מתברכין ע"י אחרים, לע"ל אני אברך אתכם שנאמר (תהלים סז) "אלקים יחננו ויברכנו" וגו'.
(דב"ר פ"א ט)

מי שמוכיח את בנו נקרא אוהבו

חושך שבטו שונא בנו. וכי יש לך אדם שהוא שונא בנו, אלא

מתוך שאינו מוכיחו על דברי חכמה ועל דרך ארץ נקרא שונא. אבל מי שמוכיח את בנו על החכמה ועל דרך ארץ, הוא נקרא אוהבו, שנאמר ואוהבו שחרו מוסר. ר' אליעזר אומר מתוך שהקב"ה אוהב את ישראל הוא מיסרן בעולם הזה בשעבוד מלכיות, כדי שתהא להם כפרה לעתיד לבא. הה"ד ואוהבו שחרו מוסר.

(מדרש משלי פי"ג)

מי שאינו מוכיח את בנו נמצא כמחטיאו ואין מספיקין בידו לעשות תשובה כמבואר ברמב"ם ה' תשובה (פ"ד ה"א) וז"ל:

ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה: ארבעה מהן עון גדול, והעושה אחד מהן אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו. ואלו הן:

א) המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מצוה.

ב) והמטה את חבירו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומדיח.

ג) הרואה בנו יוצא לתרבות רעה ואינו ממחה בידו. הואיל ובנו ברשותו אילו מיחה בו היה פורש ונמצא כמחטיאו. ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם.

ד) והאומר אחטא ואשוב ובכלל זה האומר אחטא ויום הכפורים מכפר. עכ"ל.

מי שאינו מוכיח נתפס באותו עון

בתנחומא פרשת משפטים מביא ברייתא וז"ל: תניא הוכח תוכיח, אין לי אלא הרב לתלמיד תלמיד לרב מנין, ת"ל הוכח תוכיח מ"מ, ומאן דלא מוכח מתפיס בהוא עון, דאמר מר כל שאפשר לו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו ולא מחה נתפס על אנשי

עירו, בכל העולם כולו נתפס על כל העולם כולו. דאמר ר' חנינא מאי דכתיב ד' במשפט יבוא עם זקני עמו ושריו, אם שרים חטאו זקנים מה חטאו, אלא זקנים שלא מיחו בשרים עכ"ל.

המוכיח חבירו שיחזור בו למוטב מקבל ברכות, וחבירו אם קיבל תוכחתו וחזר למוטב גם כן מקבל ברכות

זה שאמר הכתוב אומר לרשע צדיק אתה יקבוחו עמים, וכתוב אחד אומר ולמוכיחים ינעם, אלא כל מי שיודע שחברו רשע ומלא עונות ואומר לו צדיק אתה ראוי שיבוא עליו כל הקללות שבתורה, יקבוחו לשון קללה כדכתיב מה אקוב וגוי, אבל מי שהוא מוכיח חברו שיחזור בו נוטל ברכות שנאמר ולמוכיחים ינעם, ואותו המתווכח אם קבל עליו וחוזר בו אף הוא מקבל ברכות, שנאמר ועליהם תבא ברכת טוב.

(תנחומא דברים)

מי ששמע לתוכחת משה הלך בשלום ובא בשלום, אותן שלא שמעו נכשלו לבסוף

משל לזקן שהי' יושב על הדרך והיו לפניו שני דרכים, אחת תחלתה קוצים וסופה מישור, ואחת תחלתה מישור וסופה קוצים, והיה יושב בראש שתיהן ומזהיר העוברים, א"ל אע"פ שאתם רואים תחלתה של זה קוצים לכו בה שסופה מישור, וכל מי שהי' חכם שומע לו והי' מהלך בה ומתייגע קמעה, הלך בשלום ובא בשלום, אבל אותן שלא היו שומעין לו, היו הולכים ונכשלין בסוף, כך היה משה פי' לפני ישראל וא"ל הרי דרך החיים ודרך המות, ברכה וקללה, ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך.

(מד"ת ראה)

העונש שבא לישראל לגלות מעל ארצם מפני שאין מוכיחין לישראל

כל ... המרבה בשחוק שיחה ותפלות מביא חרון אף לעולם והפירות מתמעטין, ואם היה בתוך המשפחה ובני המשפחה שמחין בו מגלה כל בני המשפחה, וכן בני חצר בני מבוי בני השכונה בני העיר מגלה כל בני העיר, שנאמר אלה וכחש וגוי' על כן תאבל הארץ, מפני מה, מפני שאין מוכיחין לישראל, שנאמר אך איש אל ירב ואל יוכח איש, מצאו כהן ושחק עמו חולק עמו בפורעניות, וכן נביא ונשיא שנאמר "וכשלת ביום ההוא וכשל גם נביא" וכו' נדמו עמי מבלי הדעת עכ"ל.

(ילקוט כי תשא עה"פ וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק)

היודע להוכיח ומוכיח מה גורם לקונו? היודע להוכיח ומוכיח מהו גורם להמוכיח? למקבל התוכחה?

כל היודע להוכיח ומוכיח את הרבים הרי הוא עושה קורת רוח לקונו שנאמר ולמוכיחים יונעם ועליהם תבא ברכת טוב, עליו לא נאמר אלא עליהם להמוכיח ולהמקבל תוכחה.

(תנ"ד"א ספ"ג)

הוכח את עמיתך, אפילו כשאין אתה יודע שאינו שונאך - דברים שבינו ובינו יאמר לו

הוכח תוכיח את עמיתך (ויקרא טו). יכול אם יודע אתה שאין שונאך הוכיחהו, ואם לאו אל תוכיחהו. ת"ל הוכח תוכיח את עמיתך. ד"א את עמיתך שעמד במצוות אתה מוכיח. ואי אתה מוכיח לרשע ששונאך, שנאמר יוסר לץ לוקח לו קלון (משלי ט' ז). אמר ר' אלעזר בן מתיה אם יש דבר בינו לבינך אמור לו ולא תהא חוטא בו. לכך נאמר לא תשנא את אחיך בלבבך [וגוי'] ולא תשא עליו חטא.

(תנא דא"ר פר' יח)

אם אין אמירת תוכחה יש תוכחה (קללות שבתורה) בעולם

מפני מה זכה יחזקאל שיחיו המתים על ידו מפני שהסתפח על ישראל בכל שעה ושעה, שנאמר בן אדם התשפוט התשפוט את עיר הדמים מה תלמוד לומר התשפוט התשפוט שני פעמים, אלא כך אמר הקב"ה ליחזקאל בן אדם לי ולך נאה להוכיח את ישראל, ד"א מת"ל בן אדם, כך אמר הקב"ה ליחזקאל אם אתה מוכיחן תוכיח, אם אין אתה מוכיחן אתה מוכיחן בתוכחה (פ"י בקללות שבתורה), אבל אי אתה דומה להן אלא כשיר הזה מה שיר הזה עתים בני אדם שמחים בו עתים משמחים את בעליו, ע"ש.

(תד"א פ"ה)

ידיו של הקב"ה פרושות לקבל שבים ואומר:

מתי יעשו תשובה ואקבל אותם בתשובה שלימה.

אמר להם ר"א לתלמידי בני יכולים אתם לעמוד בתוכחות אמרו לו יה"ר שתודיענו, מיד פתח ר"א ואמר כתיב "קרא בגרון אל תחשך כשופר הרם קולך והגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם", זהו שנאמר ברוה"ק על ידי ישעיה הנביא לכו נא ונוכחה יאמר ה', אם יהיה חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, אם יאדימו כתולע כצמר יהיו, כנגד מי אמר ישע"י מקרא זה, לא אמרו אלא כנגד בעלי תשובה, שהקב"ה ידיו פרושות לקבל שבים ואומר, מתי יעשו תשובה ואקבל אותם בתשובה שלימה לפני, שנאמר וידי אדם מתחת כנפיהם, מלמד שהקב"ה יושב על כסא כבודו וידי פרושות מתחת כנפי החיות ואומר מתי יעשו ישראל תשובה, ע"ש.

(תב"א זוטא פכ"ב)

גם הצדיק אם אין מוכיח את העם

יש מקום למדת הדין להפך על ראשו

בשעת גזר דין אף על גב ששורת הדין שצדיקים ימלטו מן

הדין מכל מקום יש מקום למדת הדין להפך הגזרה רעה גם על ראש הצדיק על ידי שלא הוכיח העם.

(שבת נד, אותיות דרכי עקיבא א)

החיוב להוכיח גם אם יש ספק שיקבלו דבריו

באותה שעה עמדה מדת הדין ואמרה לפניו אף הצדיקים שבתוכה כתב על מצחם תי"ו של דם, תי"ו - תמות.

השיב הקדוש ברוך הוא ואמר לה למה, אמרה לו מפני שלא הוכיחו את בניך בדברי תוכחות ולא אמרו להם לבל יחטאו. השיב הקדוש ברוך הוא גלוי וידוע לפני שאם היו מוכיחים אותם לא היו שומעין להם. השיבה מדת הדין אף על פי שלא היו מקבלים מהם היה להם להוכיחם.

מיד שתק הקדוש ברוך הוא וחשב את כל הצדיקים שהיו באותו הדור בירושלים כרשעים, ונשתלחו על ירושלים ששה מלאכי חבלה וחבלו.

(אותיות דרכי עקיבא א)

אהרן הוא אשם בעון עשיית העגל מפני שהיה צריך להוכיחם

ויתכן שגם משה נכון לבו בטוח בצדקת אחיו (אהרן, בעגל) שכונתו לא היתה לרעה, אבל על אשמת העם האשים אותו, כי היה ראוי להוכיחם והם נכשלו על ידו.

(רמב"ן תשא על הכתוב מה עשה לך העם הזה)

השונא את התוכחות אין מספיקין בידו לעשות תשובה - צריך להעמיד מוכיח בכל קהל וקהל מישראל שיהא מוכיח לרבים

הרמב"ם (פ"ד מה' תשובה ה' ב') מונה חמשה דברים הנועלים דרכי התשובה בפני עושיהן וא' מהם השונא תוכחה וז"ל: (ה) והשונא את התוכחות שהרי לא הניח לו דרך תשובה שהתוכחה גורמת לתשובה שבזמן שמודיעין לו לאדם

חטאיו ומכלימין אותו חוזר בתשובה כמו שכתוב בתורה זכור ואל תשכח ממרים הייתם, ולא נתן די לכם לב, עם נבל ולא חכם, וכן ישע"י הוכיח את ישראל ואמר הוי גוי חוטא, ידע שור קונהו, ידעתי כי קשה אתה, וכן צוהו הא-ל להוכיח לחטאים שנאמר קרא בגרון אל תחשוך, וכן כל הנביאים הוכיחו לישראל עד שחזרו בתשובה, לפיכך צריך להעמיד בכל קהל וקהל מישראל חכם וגדול וזקן וירא שמים מנעוריו ואהוב להם שיהא מוכיח לרבים ומחזירן בתשובה וזה ששונא את התוכחות אינו בא למוכיח ולא שומע דבריו לפיכך יעמוד בחטאותיו שהם בעיניו טובים עכ"ל.

מי שאינו מוכיח ויש בידו להוכיח - אין מספיקין בידו לעשות תשובה

כל מי שיש בידו להוכיח ומונע עצמו מלהוכיח את הזולת הוא חטא גדול ואין מספיקין בידו לעשות תשובה בתור עונש על גודל חטאו.

(רמב"ם הלכות תשובה פרק ד, הלכה א)

דיני והלכות תוכחה ברמב"ם הלכות דעות פרק ו'

בהלכה ו' וז"ל: כשיחטא איש לאיש לא ישטמנו וישתוק כמו שנאמר ברשעים ולא דבר אבשלום את אמנון מאומה למרע ועד טוב כי שנא אבשלום את אמנון. אלא מצוה עליו להודיעו ולומר לו למה עשית לי כך וכך ולמה חטאת לי בדבר פלוני. שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך. ואם חזר ובקש ממנו למחול לו צריך למחול, ולא יהא המוחל אכזרי שנאמר ויתפלל אברהם אל האלקים.

(שם הלכה ז)

הרואה חבירו שחטא או שהלך בדרך לא טובה מצוה להחזירו למוטב ולהודיעו שהוא חוטא על עצמו במעשיו הרעים שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך. המוכיח את

חבירו בין בדברים שבינו לבינו, בין בדברים שבינו לבין המקום, צריך להוכיחו בינו לבין עצמו. וידבר לו בנחת ובלשון רכה ויודיעו שאינו אומר לו אלא לטובתו להביאו לחיי העולם הבא. אם קיבל ממנו מוטב ואם לאו יוכיחנו פעם שניה ושלישית. וכן תמיד חייב אדם להוכיחו עד שיכהו החוטא ויאמר לו איני שומע. וכל שאפשר בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפש בעון אלו כיון שאפשר לו למחות בהם.

(שם הלכה ח)

הערת המחבר: [מדוע לא פסק אפילו מאה פעמים כלשון הגמרא, משום דכתב ב"ספר המצוות" (מצוה ר"ה) אפילו אלף פעמים. והיינו דאין לזה שיעור רק דמחוייב להוכיחו עד שיכהו].

המוכיח את חבירו תחלה לא ידבר לו קשות עד שיכלימו שנאמר ולא תשא עליו חטא. כך אמרו חכמים יכול אתה מוכיחו ופניו משתנות ת"ל ולא תשא עליו חטא. מכאן שאסור לאדם להכלים את ישראל וכל שכן ברבים, אע"פ שהמכלים את חבירו אינו לוקה עליו עון גדול הוא. כך אמרו חכמים המלבין פני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא. לפיכך צריך אדם להזהר שלא לבייש חבירו ברבים בין קטן בין גדול. ולא יקרא לו בשם שהוא בוש ממנו. ולא יספר לפניו דבר שהוא בוש ממנו, במה דברים אמורים בדברים שבין אדם לחבירו, אבל בדברי שמים אם לא חזר בו בסתר מכלימין אותו ברבים ומפרסמים חטאו ומחרפים אותו בפניו ומבזין ומקללין אותו עד שיחזור למוטב כמו שעשו כל הנביאים בישראל.

מי שחטא עליו חבירו ולא רצה להוכיחו ולא לדבר לו כלום מפני שהיה החוטא הדיוט ביותר, או שהיתה דעתו משובשת, ומחל לו בלבו ולא שטמו ולא הוכיחו הרי זו מדת חסידות לא הקפידה תורה אלא על המשטמה.

(שם הלכה ט)

יש לסבול בזיונות ולהוכיח

כתב הרמב"ם ז"ל בספר המורה (ח"ג פ' כ"ט) בדבר מה שה"י לאברהם אבינו ע"ה עם בני דורו, וז"ל שם באמצע הדברים:

אין ספק אצלי שהוא עליו השלום כאשר חלק על דעת בני אדם כולם, שהיו מקללים ומגנים ומבזים אותו התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור השם, וכן הדין לעשות לכבודו, עכ"ל.

הרי שדייק הרמב"ם בלשונו הקדוש "וכן הדין לעשות לכבודו" כדי להורות לכל שאין זה מכח חומרא או מצד מדת חסידות רק מצד הדין יש לעשות כן לסבול ולהתבזות בעבור כבוד שמו יתברך.

האומר די לי אם אשמור את עצמי מלחטוא ומה איכפת לי ממה שזולתי חוטא, זה היפוך התורה.

כך כתב הרמב"ם: מצות תוכחה היא שצונו להוכיח החוטא או מי שירצה לחטוא ולמנוע אותו ממנו במאמר התוכחה ואין ראוי שיאמר אחר שאני לא אחטא, אם יחטא אחר זולתי מה לי עם אלקיו, זה הפך התורה, אבל אנחנו מצווין שלא נחטא ושלא נעזוב זולתנו מאומתנו שימרה, ואם השתדל להמרות חייבין אנו להוכיחו ולהשיבו ואע"פ שלא יצא עליו עדות וחייב עליו דין. והוא אמרו יתעלה הוכיח תוכיח את עמיתך, ונכנס בצווי הזה שנוכיח קצתנו לקצתנו כשיחטא איש ממנו לאיש ולא נטור בלבבנו ולא נחשוב לו עון אבל נצטוינו להוכיחו במאמר עד שלא ישאר דבר בנפש. ולשון ספרא מנין שאפילו הוכיחו שתיים או שלש פעמים שחוזר ומוכיח אותו תלמוד לומר:

הוכח תוכיח אפילו אלף פעמים - יכול אתה מוכיחו ופניו משתנות תלמוד לומר ולא תשא עליו חטא.

וכבר ביארו חכמים שחיוב מצוה זו על כל אדם ואפילו הפחות לנכבד הוא חייב להוכיחו ואפילו קלל אותו ובזה לא יסור מלהוכיחו עד שיפריז כמו שבארו מקבלי התורה ואמרו (ערכין ט"ז): עד הכאה. ויש למצוה זו תנאים ומשפטים התבארו במקומות מפוזרים מהתלמוד. [ועיין קב הישר פרק ה' ופרק קי' (שמבאר כל זה באריכות)],

(קדושים תהיו, מדע הלכות דעות פ"ו, ספר המצות, מצוה ר"ה)

מצות תוכחה כפי שביאר החינוך ז"ל:

מדיני המצוה מה שאמרו רז"ל שחיוב מצוה זו עד הכאה כלומר שחייב המוכיח להרבות תוכחותיו אל החוטא עד כדי שיהא קרוב החוטא להכות את המוכיח. ומ"מ אמרו רז"ל גם כן שאם יראה המוכיח שאין בדברי תוכחותיו שום תועלת נמצא מתוך גודל רשעת החוטא איש אלם ורשע ביותר ומתיירא ממנו שמא יעמוד עליו ויהרגנו שאינו חייב במצוה זו באיש כזה, וזה אמרם ז"ל יבמות (ס"ה ע"ב) כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה לשתוק במקום שאין הדבר נשמע לפי שיהי' בענין קלון למוכיח ולא תועלת לאשר הוכיח, וגם יש להתישב לכל בעל נפש ולהשגיח הרבה בענינים אלה ולחשוב ולראות אם יהי' תועלת בדבריו אל החוטא שיוכיחנו ויבטח בשי"ת כי הוא יעזרנו בהלחמו עם שונאיו ואל ירך לבבו ואל יירא כי השי"ת שומר את כל אוהביו וכל הרשעים ישמיד. ואם ישוב החוטא מחטאו יהי' לו בזה שכר גדול. ומי שבידו להשיב ולמחות בו ולא מיחה נתפס על חטאו. וזה דבר ברור מדברי רבותינו גם מן הכתוב ועוד אמרו רז"ל שאפילו הקטן חייב להוכיח את הגדול אם יראה הגדול הולך בדרך לא טוב ויתר פרטי מצוה זו נתבארו במקומות מפוזרים בגמ'.

וּנוּהַגַת מִצּוּהַ זּוּ בְּכֹל מְקוּם וּבְכֹל זְמַן בְּזַכְרִים וּנְקֻבוֹת,
וְהַעוֹבֵר עֲלֶיהָ וְלֹא הוֹכִיחַ כְּעִנְיָן שֶׁאִמְרָנוּ בְּטֹל עֲשֵׂה,
וְעוֹד שֶׁהוּא מַכַּת הַרְשָׁעִים שְׁעוֹשִׂין כֵּן עַכ"ל.

(חִינוּךְ מִצּוּהַ רַל"ט)

הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶפִּילוֹ אֶלֶף פְּעָמִים

מִצּוֹת עֲשֵׂה לְהוֹכִיחַ לְחַבִּירוֹ, יִכְלֹל הֵן אִם חָטָא אִישׁ לְאִישׁ
לֹא יִשְׁנֵא אֹתוֹ בְּלֵב, אֲלֵא יוֹכִיחַ אֹתוֹ לְמָה עֲשִׂית לִי כִּךְ
וְכִךְ, וְהֵן אִם הוּא חוֹטֵא לְמָרוֹם אוֹ יִרְצֵה לְחָטוֹא שֶׁנֶּאֱמַר הוֹכַח
תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ - אֶפִּילוֹ אֶלֶף פְּעָמִים - אִם לֹא שֶׁהוּא לֶץ
וּמִתְלוֹצֵץ עֲלָיו וּמִצּוּהַ לְקַבֵּל תּוֹכַחַה וְלֵאחֹב אֶת הַמוֹכִיחַ.

(נְתִיב מִצּוּוֹתֶיךָ אוֹצֵר הַחַיִּים אוֹת צ"ח, נוֹעִיין לְעִיל מִסְפַּר הַמִּצּוּוֹת, מִצּוּהַ ר"ה))

הַתּוֹכַחַה גּוֹרֶמֶת לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה

... וְהַשּׁוֹנֵא אֶת הַתּוֹכַחוֹת שֶׁהָרִי לֹא הֵנִיחַ לוֹ דֶּרֶךְ תִּשׁוּבָה,
שֶׁהַתּוֹכַחַה גּוֹרֶמֶת לְתִשׁוּבָה שְׁבִזְמַן שְׁמוֹדִיעִין לוֹ
לְאָדָם חָטָאיו וּמְכַלִּימִין אֹתוֹ חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
בְּתוֹרָה זָכוֹר וְאֵל תִּשְׁכַּח.

(רַמְב"ם ה' תִּשׁוּבָה פ"ד הַלְכָה ב')

וְז"ל הַרְמַב"ם: "עַד סוֹף הַשִּׁירָה". וְלְמָה פּוֹסְקִין בָּהּ בְּעִנְיֹנוֹת
אֵלוֹ מִפְּנֵי שֶׁהֵן תּוֹכַחַה כְּדִי שִׁיחְזְרוּ הָעָם בְּתִשׁוּבָה.

(רַמְב"ם הַלְכוֹת תְּפִלָּה פ"ג הַלְכָה ב')

אֵילוֹ הַנְּחַנוֹ הַשְּׁגָגוֹת בְּלִי לְהוֹכִיחַ עֲלֵיהֶם

הֵיוּ מוֹסִיפִין שְׁגָגוֹת עַל שְׁגָגוֹת וְתַפּוֹל הַתּוֹרָה מַעַט מַעַט -

מוֹטֵב שִׁיְהִיו שׁוֹגְגִין הֵיא רַק כְּשִׁכּוֹלֵם שׁוֹגְגִין

בְּתִשְׁב"ץ (ח"ב תִּשׁוּבָה מ"ז) וְז"ל: וְכָתְבוּ בְּתוֹסְפוֹת דְּדוּקָא

בְּמִלְתָּא דִּידְעִינָן דְּלֵא מְקַבְּלֵי מִינָן, אֲבָל אֵי לֹא

יִדְעִינָן אֵי מְקַבְּלֵי אֵי לֹא מְקַבְּלֵי חַיִּיב לְמַחּוֹת כְּדַמְשַׁמַּע בְּפֻרְק

בְּמָה בְּהֵמָה, וְאֵלוֹ הַנְּחַנוֹ בְּנֵי אָדָם עַל מָה שְׁשׁוֹגְגִין בְּכֹל יוֹם, הֵיוּ

מוֹסִיפִין שְׁגָגוֹת וְתַפּוֹל הַתּוֹרָה מַעַט מַעַט, וְנ"ל ג"כ שְׁזֵה לֹא

נאמר (מוטב שיהיו שוגגין וכו') אלא בדבר שכולם שוגגין כהלא (דפ' חזקת ס' ע"ב) בענין רבו פרושים בישראל, אבל בדבר שמיעוטן שוגגין מצוה למחות בידם ואף אם יבואו להיות מזידין כדי להזהיר לאחרים שלא יבאו לידי מכשול דילפי ממקלקלתא ולא ילפי מתקנתא כדאיתא (בירושלמי דמשקין פ"ב ה"ב), והמורה הוראות אם הזהיר את העם, והם לא הוזהרו עליו נאמר ואתה את נפשך הצלת, (ובפ' הספינה פ"ט ע"ב) אריב"ז אוי לי אם אומר וכו' ואסיקנא דודאי אמרה, ומהאי קרא אמרה כי ישרים דרכי ד' צדיקים ילכו בס' וכו' עכ"ל. [ועיין באור החיים הק' פרשת נצבים בביאור מצות התוכחה כנ"ל].

ההבדל בין תיבת הוכחה לבין תיבת תוכחה

בשו"ת הריב"ש (תשובה תל"א) וז"ל: מה ששאלתי מאי איכא בין לשון הוכחה ולשון תוכחה, הוכחה הוא כשיש מחלוקת בין שנים, ובא הג' והכריע ביניהם, כמו שאמר יעקב ללבן ויוכיחו בין שנינו. ואמר איוב לו יש בינינו מוכיח ישית ידו. ותוכחה הוא מי שמוכיח לחבירו על מעשיו, כמו הוכח תוכיח את עמיתך. ומוכיח לרשע מומו, ורבים. ויוכח אמש, אינו מענין תוכחה. שהרי השם יתברך לא הוכיח ללבן על מעשיו, אלא שצוהו השמר לך מדבר עם יעקב מטוב ועד רע. ויש בזה הוכחה שהדין עם יעקב ולא עם לבן, עכ"ל.

חייב להוכיח על עוברי עבירה בשוגג או במזיד - אפילו אם ברור לו שלא יקבלו - ואם לא הוכיח עבר על מצות עשה של הוכיח תוכיח ויקבל עונשו

בשו"ת בנימין זאב (תשובה ש"ג) וז"ל: ... אבל אם הם שוגגין או מזידין חייב להוכיחם אפי' שברור לו שלא יקבלו ואפילו שפטור מעונש מיתה אם לא יוכיחם מכל מקום מעונש הוכיח תוכיח אינו פטור ואפילו שמוסיף על עונשן אם לא יקבלו הלעיטהו לרשע וימות.

... ועד היכן היא התוכחה, בערכין (פרק יש בערכין) רב אמר עד שיכנו החוטא, ושמואל אמר עד שיקללנו, ורבי יוחנן אומר עד שיעשה לו נזיפה, והלכה כרבי יוחנן לגבי כולה, כדאיתא פ"ק דמסכת ביצה, ואיך אעבירה כזאת דהוא עונש כרת נדה דאורייתא לא יוכיח המוכיח ואומר אני כדאמר רשב"ג בב"ב פ' גט פשוט המעון הזה אם אלן הלילה כלומר אם לא אוכיח המורה הזה המורה שלא כדין ואתעכב הלילה ורחמנא ליצלן מדעתיה דאומר דלאו מיגדר מילתא היא, וקשה לי מאד מההוא בר בי רב איך לא חש אעבירה כזאת, והורה להם ברעועה הוראה והתיר להם העבירה אשר היא חולה רעה והוא לא הגיע להוראה ולא נאזר בגבורה והיה ראוי שלא אכניס עצמי בזה דידעתי חסרוני ואניח זה לרבנן קשישי מינאי אבל שלא יצא חורבה לעוברים על דברי השלשה החכמים השלמים כתבתי מה שנראה לע"ד, ובשביל הדין והאמת והשלום נמי שלא יהיו אגודות אגודות, גם להוציא מלבם של מסייעתם שלא ראו אור דמורי' להם דיוכלו לסלק עצמן מהאי תקנה דאיכא מיגדר מלתא ולכן ראוי לנו להחזיק האמת ושלא לשמוע על ההוא בר בי רב אלא להחזיק הדת לעשות משמרת למשמרת לקיום תורתינו הקדושה ועל רבותינו בקושטדינא ובשלוניקי היהב לכתוב ולגזור על ההוא מורה להם מאן דהוא שלא יקל בדברי החכמים השלמים, ורבותינו יכריעו הדבר לאמתו, ואשר יצא מפיהם כל עדת ישראל יעשו אותו, ואני צעיר שבצעירים תלמיד תלמידיהם פתחתי בדבר ויסתיים ע"פ רבותינו הגדולים, ואמינא הלואי הוא כל שמועותי ברירן לי כהדא דינא דהוכחתי לעיל. יהי רעוא מן שמיא דחפץ עליון יצליח על רבותינו ועלינו על פי התורה אשר יורונו.

אנא זעירא דמן חבריא העני בנימין בכה"ר מתתיה ז"ל ה"ה.

דברים נוראים ומפחידים משו"ת בנימין זאב תשובה (רפ"ב)
בענין אהבת ישראל, ומי שמוכיח ומייסר לעם ה' עושה קידוש ה', ומחוייבים למסור הנפש לקיום הדת, ואם חס ושלו' לא נוכיח אותם במה שביטלו דיני התורה אנו נענשין דמי שיש בידו למחות ואינו מוחה נענש חס ושלו'.

... **ונחזור** לנדון דידן דלא לו האנשיי החוטאיי דהוכיחום ולא קבלו, מותר לשנאותם, כדאמרין בפסחים פרק ערבי פסחים "כי תראה חמור שונאך" וגו' והא כתיב "לא תשנא את אחיך בלבבך" אלא מיירי הכא כגון שרואה בו דבר עבירה והוכיחו, ולא קבל ממנו, שמותר לשנאותו וראוי לנטור להם איבה כיון דחילול השם נעשה על ידם, ואמרין ביומא ריש פרק בראשונה, אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו ת"ח, ופריך והא כתיב "לא תקום ולא תטור", ומשני ההוא בממון הוא דכתיב, ודייקין בממון הוא דלא תטור הא בחילול השם נקמינן ונטרינן, ומסיפיה דקרא נוכיח דכן הוא דכתיב את בני עמך ודרשינן בעושה מעשה עמך וכדומה...

... **ראוי** לשרידי ה' למחות ויוכיחם אפי' מאה פעמים דממצות הוכח תוכיח אינו ניצל, ואלו האנשים החטאים מזידין הן, ואף על פי שאתה מוסיף על עונשן ולא יקבלוהו הלעיטהו לרשע וימות, ואף על גב דביבמות שיליה (פרק הבא על יבמות) אמר רבי אלעזר בן שמוע כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע כך מצוה על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע, וגם סמ"ג כתב שם דאף במזידין צריך לשתוק והביא ראיה (מפרק הבא על יבמות) היינו בדבר עבירה קלה, אבל בנדון כזה דאיכא ביה ביטול דיני התורה צריך האדם להוכיח כמה וכמה פעמים עד שיכנו החוטא, ועד שיקללנו, ועד שיעשה לו נזיפה, כדאיתא בערכין (פרק יש בערכין) משם רב ושמואל ור'

יוחנן ושלשתן מקרא אחד דרשו מוחר אף שאול ביהונתן וגוי פירש"י יהונתן הוכיח אביו שאול עד שקצף עליו שאול.

ואף על גב דהרמב"ם פסק בהלכות דעות (פ"ו) כרב דאמר עד שיכנו אין הלכה כן, אלא כר' יוחנן דאמר עד כדי נזיפה, וכן דעת סמ"ג בעשין (סימן י"א) והלכה כרבי יוחנן לגבי כולהו כדאיתא פ"ק דביצה והשתא נדין ק"ו מיהונתן עם אביו, דאם הבן דחייב בכבוד אביו הוכיחו לא כ"ש איש לחבירו שאינו חייב בכבודו דצריך להוכיחו, ואי איתא דבמזידין ישתוק כדכתב סמ"ג מאי האי דחזר הקב"ה ממדה טובה לרעה הא לא היו מוזהרין להוכיחם ולמחות בידן אלא מדהודה הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת על כן צריך לומר דחייב האדם למחות ולהוכיח, וכ"ש אהאי עבירה כי הכא ולא דוקא אעבירה גדולה כי האי אלא אפילו על לאו אי חייב למחות ולמסור נפשו כדי להחזיק את הדת ומשום קדושת ה' דהכי אשכחן בברכות פרק מי שמתו דמסר נפשו רב אדא בר אהבה על לאו דכלאים ומשום פריצותא דחזייה לההיא גויה דהות לבישא כרבלתא בשוקא פירוש בגד אדום דאין דרך בנות ישראל להתכסות בו שהוא פריצות ומביא לידי עבירה וכמו שכתב הערוך ערך כרבל ראשון, ותדע דקפדינן אלבוש אדום דהאלפסי ז"ל (בסנהדרין פר' בן סורר ומורה) כתב אמר רבה בר יצחק אמר רב אפילו ערקתא דמסאני פירוש הגויים באותו זמן היו עושין רצועות של מנעליהן אדומות, וישראל היו עושין שחורות כדי שלא ילבשו מלבוש נכרי ואם יאמר הגוי לישראל עשה וכוי רצועות מנעלך אדומות בפרהסיא או נהרוג אותך יהרג ואל יעשה, ואף על פי שהוא מצוה קלה, וכמה פרהסיא, אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן אין פרהסיא פתוחה מעשרה בני אדם הא קמן דלבישת אדום שנוהגים הגויי פריצות הוא לישראל מדהביא האלפסי האדום בגוים והשחור לישראל דאין דרך ישראל להיות אדום לבושם אלא שחור שהוא מורה

הכנעה ומשום הכי נקט לגוים אדום ולישראל שחור ודוקא נקט להשמיענו דאין דרך בני ישראל ללבוש אדום שהוא לבוש חשוב כדפירש"י פרק מי שמתו גבי ההיא גויה דהות לבישא כרבלתא שהוא לבוש חשוב וקם רב אדא קרעה מינה דחשב ישראלית היתה איגלאי מלתא למפרע דגויה היתה שמיוה בארבע מאות זוזי והתם היה לו לרבי אדא לירא אפילו שהיתה ישראלית שמא אחד מקרוביה יכנו או יקללנו או יזיפנו ולא חש כלל אלא מסר נפשו משום להחזיק הדת ומשום קידוש ה' דחשב דישראלית היתה ומשום פריצות ומשום כלאים מסר נפשו כל שכן הכא דאיכא ביטול מצות הרבה דראוי לו לאדם למסור נפשו להחזיק הדת ואפי' ראה אד' רבו לובש כלאים של תור' חייב לקורעו מעליו כדכתב הרמב"ם הלכו' כלאים סוף פ"י וסמ"ג בלאוין סימן רפ"ז וז"ל הרואה כלאים של תורה על חבירו אפילו היה מהלך בשוק כופין לו וקורעין מעליו מיד ואפילו היה רבו שלמדו תורה וחכמה שאין כבוד הבריות דוחה איסור ל"ת המפורש בתורה כו' עד לפיכך אם היה עליו שעטנו של דבריהם אינו קורעו מעליו בשוק עד שמגיע לביתו ואם היה של תורה פושטו מיד עד כאן לשונו ורב אדא כיון דראה שהיתה לבושה אדום דאיכא ביה פריצות חשב נמי דהיה נמי כלאים של תורה ולכך קרעה מינה ואפילו שהיתה אשה חשובה דאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' ובכלאים של תורה אפילו הוא בעצמו חייב לפושטו מעליו אפילו בשוק אפילו שיזלזל עצמו בכך דאין חכמה ותבונה ועצה חשובה נגד מצות השם יתברך.

ונחזור לעניינינו דהכא דאיכא בידיהו חילול השם, מי שיוכיחם ומייסרם קידוש השם עושה, ואפילו למסור נפשו לקיום הדת יש להוכיח דהא התם לגבי רב אדא משום קדוש ה' מסרי נפשיהו קמאי דאמרינן התם אנן קא מצערנא נפשיה ומצווח קא צווחינן ולית דמשגח בן א"ל קמאי הו

מסרי נפשייהו אקדושת השם אנן לא מסרינן נפשין אקדושת ה' כי הא דרבי אדא בר אהבה כו' ואם ח"ו לא נוכיח אותם במה שביטלו דיני התורה אנן נענשין דמי שיש בידו למחות ואינו מוחה נענש דבעבירה גדולה כי הכא צריך להוכיח מיד, עכ"ל. (ועיי"ש באריכות גדול).

רבינו הקדוש בעל אור החיים מוכיח ומחזיר בתשובה אנשים פשוטים

האור החיים הקדוש התעסק להחזיר אנשים פשוטים למוטב ולקרבת תחת כנפי השכינה כדמוכח מאוה"ח פ' בלק (כג, י) ראיתי אנשים וכו'. וגם דרשותיו סובבו על קוטב זה כדמשמע מהסכמת רבני ירושלים על ספרו ראשון לציון: "נפלאים מעשיו מהדר אזכותא דרבים והן בפיו תוכחת מוסר משום אקרובי עם אלקי אברהם ליראה את ה' ורבים מעמי הארץ מתייהדים וכו'.

ובהסכמת הגר"מ בעל יד מלאכי על פרי תואר: "שתו העם ולקטו פרי נימוקו וטעמו ודרך חיים תוכחת מוסר עשויות באמת וישר וכו' אוזן שומעת תוכחת חיים".

ובהסכמת הגאב"ד מנטובה: במתק לשונו ובעומק חכמתו הרביץ תורה והרבה יראת שמים בעיר וכו'

תלמידו של רבינו הר"מ פראנקו ז"ל מליוורנו מעיד: אחר הלימוד (השיעור בכל ליל) פתח פיו לדרוש וכולם היו מוסר עם משלים מתוקים אשר ע"כ כל העם הי"ו יתאוו תאוה לשמוע מפיו וכו' עד שכמעט לא הי' מקום ליכנס מרוב העם, ולא די שיבואו אנשים וקטנים אלא אף הנשים של הגבירים באות לחדר נשי הרב לשמוע מפיו ד"ת וכו' וכדי להמשיך לב השומעים כל הלילות היה מברך את הקהל עם נוסח חדש מלא ברכות וכו'.

הרה"ק מוהר"י מנעשכ"ז זצוק"ל סיפר ששאל הרה"ק ר' גרשון קיטיווער זצוק"ל את רבינו על תלמיד אחד מישיבתו שראהו שלא הי' הגון אז. והשיבו רבינו, כן דרכנו לקרב הרחוקים.

(ס' זכרון טוב, ע' 41)

פעם בנסוע רבינו עלי דרך איקלע ליער אחד וחברת לסטים רצו לרצחו. אבל הגדול שבהם מנעם מזה והתייחד עם רבינו וסיפר לו שהוא הי' תלמידו מזמן רב ושמו כך וכך, תמה רבינו, אם כן **היאך הגעת לידי מדה זו להתחבר עם פועלי און. ויען, שהתקוטט עם הוריו וכיון שבא לכלל כעס הרגם, ואז אמר בלבו דכיון שאין לו תקוה ותוחלת ואין לו חלק לעולם הבא המיר דתו לגמרי. רבינו דיבר על לבו וסידר לו דרכי תשובה ונעשה לו ערב שיזכה לחיי עולם הבא.** הדברים נכנסו ללב הרוצח וברח עם רבינו בתחבולה מן חבריו ושב מקירות לבו ואמר לרבינו, כי ודאי הוליכו הקב"ה ביער זה כדי לתקן אותו ולהחזירו בתשובה, דכיון שהוא מורו ורבו שלמדו תורה, עליו מוטל להוציאו מחושך וצלמות והביאו לידי עוה"ב.

(ס' ליקוטי מעשיות [ירוש' תרס"ט] ע' ח-יא, אוצר המעשיות, ע' נ. עיי"ש באריכות)

הגה"ק משינאווא זי"ע שח כי בהיותו בארה"ק בט"ו תמוז שהוא יומא דהלולא של רבינו, הלך להר הזיתים להשתטח על ציונו. והי' פלא בעיניו על שמהספרדים לא באו על ציון קדשו בהלולא דילי'. וחקר לדעת מה זה. והשיבו לו כי האור החיים הקדוש הי' לו מלחמות עמהם כי הכיר במצחם את מעשיהם וכהנה והם לא הכירו גדולת קדושתו וממילא גם אחרי הסתלקותו לא יבינו לרומם קדושתו, מה שאין כן האשכנזים והחסידים שרבים הבעש"ט, ראה וידע והגיד גדולתו, מורשה היא לנו ממנו כי קדוש ונורא שמו.

(מסעות ירושלים ע' צ"ה)

**המונע מהוכחה מבטל עשה ולא תעשה
של ולא תשא עליו חטא, שלא ישאר בו החטא
(ויקרא יט, יז. ראשון לציון, משלי ד"ה גס).**

אכן יתבאר על דרך אומרם ז"ל (תיקונים ה' תדבא"ר פ"ג) אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה ביום אל תהרהר אחריו בלילה כי ודאי עשה תשובה גם מצינו שאמרו ז"ל (פסחים ק"ג:): בפרשת כי תראה חמור שונאך וגוי' שהכתוב מדבר במי שראה בחברו דבר מגונה שמצוה לשנאותו. וכאן צוה הכתוב שאם ראה דבר מגונה בתלמיד חכם אינו נכלל בגדר אותם שצוה ה' לשנאותם אלא צריך להחזיקו כי ודאי עשה תשובה, והוא אומר לא תשנא את אחיך שהוא תלמיד חכם המתכנה בשם אח דכתיב (תהלים קכג:): למען אחי ורעי.

או על דרך אומרם "את ה' אלהיך תירא" לרבות תלמידי חכמים, כמו כן כאן את אחיך פירוש המתרבה מאת אחיך, ותיבת אחיך חוזרת על הבורא ב"ה שנקרא אח לישראל (מ' שוחר טוב כ"ג) כביכול. ואומרו הוכח תוכיח מדבר בנושא אחר שהם המון העם, ולזה אמר את עמיתך ולא אמר הוכח תוכיחנו וחוזר לאחיך שאמר בתחילה אלא לומר שאינו מדבר במה שהתחיל לדבר בו שהוא תלמיד חכם אלא בהמון העם שמצוה לשנאותו, מצוה ה' שיוכיחנו על פניו למה תעשה כה, בנעימות לשון בחיבה וברכות לשון.

(אור החיים ויקרא)

**האזה"ח הק' כתב דמי שאינו מוכיח המון העם
עובר בעשה ולא תעשה**

ואמרו ולא תשא עליו חטא, פירוש **שלא ימנע ממנו התוכחות שבזה ישאר במשא חטאו** ולא ישוב אל ה', **הא למדת שאם לא הוכיחו בטל עשה דהוכח ולא תעשה של ולא תשא.**

(אור החיים ויקרא יט, יז, ר"ל משלי ד"ה גס)

בין אדם לחבירו

הוכח תוכיח... ולא תשא עליו חטא פי': לא תחליט בדעתך שמה שנסבב מאחיד ברשע עשאן ועודנו עומד בחטאו עמוס על שכמו, אלא תהיה דן אותו לכף זכות ותוכיחנו ועל ידי התוכחה יהיה אחד מב' דברים. או יתן אמתלא להנעשה ואין חטא, או יתחרט על הנעשה וישוב לבל עשות כדבר הזה והרי הוא כריע כאח לך.

לא תשנא את אחיך וגו'. פירוש אם נסבב מאחיד דבר הגורם לשנאתו לא תשנאהו בלבבך אלא בפיך דבר אליו תוכחות על אשר ככה סבב, והוא אומרו הוכח וגו'. ואומרו ולא תשא עליו חטא, פירוש לא תחליט בדעתך שמה שנסבב מאחיד ברשע עשאן ועודנו עומד בחטאו עמוס על שכמו אלא תהיה דן אותו לכף זכות, ותוכיחנו ועל ידי התוכחה יהיה אחד מב' דברים, או יתן אמתלא להנעשה ואין חטא, או יתחרט על הנעשה וישוב לבל עשות כדבר הזה, והרי הוא כריע כאח לך.

(שם)

לזה נתחכם הכתוב לסמוך לא תשנא עם תיבת אחיך לומר כי השארת השנאה אשר יצוה ה' עליה היא הנרגשת בערך אחוה ושיעור זה כל שירחיקהו מלבו קצת הנה הוא יורד ממדרגת אח והרי הוא עובר משום לא תשנא.

עוד נראה לפרש בהעיר עוד בשיעור הנדבר שהיה צריך לומר לא תשנא בלבבך את אחיך, שיגמור מקום השנאה שהתחיל לדבר בה ואחר כך יזכור את מי ישנא. אכן יכוין להודיע שיעור השנאה אשר ה' מצוה עליה, שלא יאמר אדם שאינו קרוי שנאה אלא שנאה גמורה לבקש רעתו ולחפוף בכליונו, אבל הרחקה בלב אינה קרויה שנאה, לזה נתחכם הכתוב לסמוך לא תשנא עם תיבת אחיך לומר כי השארת השנאה אשר יצוה ה' עליה היא הנרגשת בערך אח, ושיעור זה

כל שירחיקהו מלבו קצת הנה הוא יורד ממדרגת את, והרי הוא עובר משום לא תשנא.

עוד ירצה בהעיר למה באזהרת לא תשנא דקדק לומר את אחיך ובאזהרת הוכח תוכיח אמר את עמיתך שנראה שמדבר בבי' נושאים.

(אור החיים הקדוש פרשת ויקרא י"ט י"ז)

על ידי התוכחה יזכה הצדיק שלא יענש ויתפס בעון הדור, אפילו אי לא ישמעו חס ושלוי בקולו.

עוד ירצה על דרך אומרים ז"ל (שבת לג:) בעון הדור נתפסים גדולי עולם, וכן הוא אומר (שיר השירים א') אשכול הכופר וגוי, ולצד זה חש הכתוב שתכנס בלב קרובי ה' הרחקת הלב על מעשה ה' זה, כי יאמרו שאינם מובטחים בחייהם ובשלוותם הגם כי יפלאו להטיב מעשיהם, לזה בא דבר ה' כאן ואמר לצדיקיו לא תשנא את אחיך בלבבך, פירוש אחיך זה הקדוש ברוך הוא, ויש לך לדעת שלא לכל ישראל בהשוואה יקרא הקדוש ברוך הוא אח אלא להקרובים והדבקים בהשם כרבי עקיבא וחביריו, וצוה להם שלא יתרחק לבם מהשם, שהרחקה היא ענף השנאה. ואם תאמר מה אשיב אל לבי לבטחון בחיי ובשלוותי, לזה אמר הוכח תוכיח את עמיתך ובוזה לא תשא אתה עליו פירוש בשבילו חטא, כי כלום טעם תפיסת הצדיק הוא בשביל עון הדור אם יוכיחנו הרי הוא ניצול ממה נפשך, אם חזרו בתשובה הרי אין כאן עונות שיתפס עליהם, ואם לא חזרו הרי נפטרת מתפיסה, כמו שיגלה סודו ביד עבדיו הנביאים דכתיב (יחזקאל לג) ואתה כי הזהרת רשע וגוי הוא רשע בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת. ולדרך זה נתיישבו כל הדקדוקים שדקדקנו בפסוק.

(אור החיים יט, יז.)

אילו היו יודעים בני העולם גודל השכר להחזיר חבירו למוטב היו רודפים אחריו תמיד כמו שרודף אחרי כסף וזהב יהא אדם זהיר לראות תמיד לרדף אחר חבירו להחזירו למוטב, כמו שכתב בזהר (תרומה קכח, ב - קכט, א), דאלמלי הוו ידעי עלמא כמה שכרו גדול, היו רודפים אחריו תמיד כמי שרודף אחר כסף וזהב. ובפרט בעבירה המפורסמת בין המון העם, בעונותינו הרבים, בעבירות המפורסמות בתורה, הירא והחרד לדבר ה' לקנאות קנאת ה' צבאות, לפקח על אותם אנשים להדריכם בדרך ישרה, וגם להודיעם עונש העבירה כמה ענשו גדול מאוד - אולי ואולי יתנו מקום לדבר להרהר תשובה בלבם ולסור מדרכם הרעה. "והחי יתן אל לבו" (קהלת ז, ב): הלוא סוף האדם למות (ברכות יז, א), ומי יודע מה ילד יום (ע"פ משלי כז, א), והכל לפי החשבון (אבות ד, כב). גם רוב המוני העם מניחים תפלין על המצח ולא על המוח, וצריך אזהרה גדולה על זה, ולא יזידון עוד.

(שבט מוסר פרק כ')

חיוב תוכחה - גם לעיר אחרת

איכא חיוב הוכחה לחכמי הדור גם לעיר אחרת כמו שכתב בשו"ת מהר"ם מינץ (סימן צח), וכן כתב הרשב"א (חלק ג, תיא) ובשו"ת מהרא"מ (חלק א, מה) בשם התשובה שבספר כלבו (סימן קמב), ובשו"ת בשמים ראש (פא). (תוכחת החיים - בחוקת'י).
[ועיין בהקדמה אות י"ב מהצה"ק ר' הלל מקאלמייא זי"ע].

בעל תשובה צריך ששייב רבים מעון

צריך בעל תשובה ששייב רבים מעון, וילמד וידריך בני אדם בדרך ישרה ויזהירם בתשובה, ויוכיחם ויודיעם ענשו ומתן שכרן איך הקדוש ברוך הוא מקבל תשובה, כמו שאמר דוד המלך, עליו השלום, בתפילתו (תהלים קיט, יח): "גל עיניי" וכו', אלמדה פושעים דרכיך וחטאים אליך ישובו" (שם נא, טו).

(שבט מוסר פרק יט)

סגולה לרפאות חולי הנפש

להשיב רבים מעון כאשר תשיג ידו, שנאמר (יחזקאל יח, ל):
"והשיבו מכל פשעכם" - למדנו כי זה מעיקרי
התשובה, עד כאן. (שבט מוסר פרק יט).

**חיוב תוכחה: באיסור המפורש בתורה אפילו ק' פעמים גם
אם ברור שלא יקבל וכו', באיסור שאינו מפורש בתורה
ובאיסור דרבנן: אם ברור לו שלא יקבל אז אל תוכח לץ**

ענין חיוב התוכחה הוא, שמה שהוא דרבנן או אינו כתוב
בהדיא בתורה, וגלוי וידוע לנו בברור שלא יקבל
השומע, אז - "אל תוכח לץ" (משלי ט, ח), ואמרין (ביצה ל, א):
מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין. אבל דבר שהוא מפורש
בתורה בהדיא, צריך להוכיחם על פניהם אפילו מאה פעמים
(כ"מ לא, א). ולביישם ולהלבינם עד שישובו מדרכם הרעה או עד
הכאה (יש נוחלין שם אות ג, בא"ד וענין). (שבט מוסר פרק מ').

כשמוכיח - לא יזכיר העבירה בפירוש ודוקא בפעם הראשונה

יהא אדם זהיר, כשמוכיח איזה אדם על מעשיו הרעים, שלא
להזכירו העבירה בפירוש, כי אם דרך רמז, כמו שכתב
הזוהר פרשת קדושים (פ"א), ובתוספתא (ע' תר"כ קדושים פ"ב ב פ"ד),
וכן הוא בדברי רבותינו ז"ל (כ"מ לא, א) על הפסוק (ויקרא יט, יז):
"הוכח תוכיח" - אפילו מאה פעמים; (ערכין טז, ב) יכול אפילו
מתבייש על ידו, תלמוד לומר: "ולא תשא עליו חטא".
ומשמעות הזוהר שם - דוקא בפעם ראשון יזכור רק דרך רמז.
(שבט מוסר פ"כ).

אל תייסר חברך בפני אשתו

בני, כשתכנס לבית חברך ואתה רואה בו דבר מגונה, אל
תיסרהו בפני אשתו. (שבט מוסר פרק ט"ז).

אהבת התוכחה הוא אות ומופת על טוב המדות וכו', החיים דבקים עם התוכחה, והמיתה עם מי ששונא התוכחה, המוכיח ראוי שיגלה אליו כל מצפוני אמת, ואינו ראוי להחניף לו - השפל מקבל תוכחה מכל.

עוד ראה איך החיים קשורים עם השפלות, לפי שמי שהוא שפל מקבל תוכחת, כי הגאה אינו מקבל עליו עול המוסר, דגאותו גורם לו להשריש בטבעו כי אין כמוהו, ואיך יתכן שטועה הוא בשום דבר, ובזה מואס כל המוכיח לו, וכיון שכן, מואס בחיים, לפי שהחיים דבקים עם התוכחה, כמו שכתב רבינו בחיי (ריש פרשת נצבים) וזה לשונו:

החיים דבקים עם התוכחה, והמיתה דבקה עם מי ששונא התוכחה. החיים דבקים עם התוכחה - הוא שכתוב

(משלי ו, כג): "ודרך חיים תוכחות מוסר", וכתוב (שם י, יז): "אורח לחיים שומר מוסר", וכתוב (שם טו, ד): "מרפא לשון עץ חיים; יאמר כי רפואת הלשון והיא התוכחה, הוא עץ החיים. והמיתה דבקה במי ששונא את התוכחה, הוא שכתוב (שם טו, ז): "מוסר רע לעוזב אורח, שונא תוכחת ימות", יאמר כי עוזב אורח הוא שעובר על דברי תורה לשעה, אבל אינו שונא התוכחת, יהיה נשפט במוסר רע, ייסרנו השם יתעלה למען ישוב מדרכו הרעה, אבל מי שהוא שונא התוכחת, לא יספיק לו שיהיה נשפט ביסורין, כי אין לו תקנה, ועל כן יהיה נשפט במיתה. אהבת התוכחת היא אות ומופת על טוב המדות, ושנאת התוכחה - עדות גדולה על רוע הטבע ועל פחיתות המדות. ועל זה אמר הכתוב (שם טו, ח): "אל תוכח לץ פן ישנאך, הוכח לחכם ויאהבך". המוכיח לחברו, ראוי לו שיגלה אליו מצפוני האמת, ואינו ראוי להחניף לו, רק שיצדיק אותו במה שראוי וירשיענו במה שראוי, שהרי צדיק ורשע שני הפכים, ומי שנמלט מדרך הרשע אינו נקרא צדיק, עד שיתקרב למעלות הצדיק, לפי שמדת הרשע בקצה הראשון ומדת

הצדיק בקצה האחרון, וזה הנמלט ממת הרשע הוא באמצע. ומפני זה ראוי המוכיח לגלות אל הנוכח כל האמת בעניניו ובמעשיו, כי היא התוכחה העקרית. עד כאן. באופן כי החיים דבקים עם התוכחה, והתוכחה אינו מקבלה כי אם מי שהוא שפל, כמדובר. הרי שהחיים שוכנים עם השפל, שעל ידי כך הוא מקבל ושומע מוסר מכל המיסרו, יהיה מי שיהיה.

(שבת מוסר פרק נ"ב)

גדול כח המקבל תוכחה יותר מן המוכיח

אמר הרה"ק שגדול כח המוכח המקבל תוכחה מן כח המוכיח כי אחר שירד המוכח למדרג' זו אשר מקבל תוכחה הרי בודאי הוא שפל רוח וכת'י אשכון את דכא וכו' והשכינה עם המוכח ודפח"ח. (מנורה הטהורה מהרה"ק ר' פנחס מקאריץ).

תוכחה מביאה את האדם לדרך חיים

ונמשלה תוכחה לחרישה, שהתוכחה מרככת את הלב, וקבלת התוכחה נמשלה לזריעה, והתוכחה מביאה את האדם לדרך חיים, ואמרו חז"ל (צו) איזהו דרך ישרה שיבור לו האדם, הוי אומר זה התוכחה. (כד הקמח, מע"ל קהלת).

מצות תוכחה אין לה שיעור. מצות עשה לאהוב התוכחה.

לא תעשה שלא לשנא התוכחה.

ויש מהראשונים שאמרו (סמ"ק, שערי יצחק) מצות עשה לאהוב את התוכחה, שנאמר ומלתם את ערלת לבבכם. ומצות לא תעשה שלא לשנא את התוכחה, שנאמר וערפכם לא תקשו עוד. והוא מן המצות שאין להם שיעור. (ע"י חו"ה בהקדמה, מע"ל קהלת).

**הימים שעברו שלא כראוי מעוות לא יוכל לתקן
וחסרון לא יוכל להמנות (א, ט)**

ועוד (סדה"י) מעוות לא יוכל לתקן, אם אדם יעוות דרכיו ויאבד זמנו, לא יוכל עוד לתקן. וחסרון, אם יחסיר רגעיו וימיו ויתעסק בדברים טפלים, לא יוכל להמנות להשלים ימיו החסרים, כי ימים ושנים שכלים בהבל וריק אי אפשר להחזירם לאחור. (מעם לועז).

**למרות שהוא מעוות לא יוכל לתקן
החיוב עליו להוכיח אחרים**

ועוד ביקש שלמה ברוב ענותנותו להתנצל על שהוא עומד להשמיע לעם דברי תוכחה, באומר, (ר"מ אלשיך) וכי ראוי אני לכך. והרי מעוות, מי שהוא עצמו מעוות לא יוכל לתקן אחרים. וחסרון, מי שהוא עצמו בגדר חסרון, לא יוכל להימנות ע"י הקב"ה להוכיח אחרים, **אבל בכל זאת חייב אדם להדריך אחרים בדרך ישרה** כפי שמצא אותה אחרי נסיונות רבים. (שס).

**אפילו שהעולם מעוות לא יוכל לתקן,
בכל זאת אוכיחם כיון שאני גדלתי בין החכמים**

ועוד (פרי חיים) מעוות לא יוכל לתקן, אע"פ שהעולם אוחוז בהבלים אחיזה חזקה, ולא יוכל לתקן. וחסרון לא יוכל להימנות, אין למלא החסרון שחיסרו, ואם כן אני צריך לכאורה להימנע מלהוכיח את הבריות, **בכל זאת אינני מונע עצמי, כיון שאני הנה הגדלתי והוספתי חכמה, ואם אני לא אוכיחם מי יוכיחם, ובודאי יועיל דברי.** (מעם לועז קהלת פ"א).

**מצוה להוכיח לאלו ההולכים אחרי ההבל מחמת
דוחק פרנסתם דטועים הם, גורם רעה לכל העולם -
מביאים עניות על עצמם ועל כל העולם**

ואני אומר כי אלו ההולכים אחרי ההבל מחמת פיתוי רצי הכסף והעניות ודוחק פרנסתם גרמא להם מצוה להודיע להם דטועים הרבה בדעתם אפילו שאינם מאמינים באמונה כוזבת, כי אם דוקא ליהנות מהם לצורך פרנסתם, דהרי אדרבא, ונהפוך הוא, דהיא לא תצלח, **וכל ימיהם אינן רואין סימן ברכה**, ויהיו עניים, נעים ונדים ובסובלי חולאים, ולא די דגורם רעה לעצמו כמ"ש בקדושין, שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי, אלא, דגם לכל העולם זוהי סיבה דיתמעט השפע והברכה היורדת לישראל, דגורם בחטאו לקפח פרנסת אחרים, אם יהיה העולם חציו זכאי וחציו חייב, וזה בעונו הכריע את כל העולם לכף חובה, ונידונו ברעבון, כל היסורין הבאים לבני אדם מחמת הרעבון והמתים ברעב הכל יבוקש מידו, כמ"ש רז"ל והמפרשים ז"ל.

תוכחה מגולה לעשירים -

שצריכים לפתוח אוצרותיהם בימי רעבון -

בדברי הזוהר הקדוש הנוראים שאוי ואבוי להם

מקול המסכנים העניים המבקשים מהם שיתן להם לחם,

שהשם יתברך יפרע מהם

וצריכים עשירי עם, בהיות רעב בעיר לפתוח אוצרותיהם

וכמו שמצינו בגמרא בבא בתרא ברבי שפתח

אוצרות בזמן בצורת, וצא ולמד ממ"ש ביבמות (דף ע"ח ע"ב) על

פסוק אל שאול ואל בית הדמים, שהמית את הגבעונים. דכמה

צריך להזהר לבל יקפח פרנסתו של חבירו, כ"ש פרנסת רובא

דעלמא. ועיין בסה"ק חקקי לב (ח"א סימן מ"ז וח"ב סי' ט"ז יע"ש).

וז"ל הזוה"ק (סדר ויקרא דף ט ע"א) "וכד אשתכח בצורת בעלמא וכפנא ודינא אתקף על מסכני, כדין בכאן וגעאן קמיה מלכא, הקב"ה קריב לון יתיר מכולא, הה"ד כי לא בזה ולא שקץ ענות עני, כדין קב"ה פקיד על מה אתיא כפנא בעלמא, ווי לאינון חייביא דגרמי האי, דכד אתער מלכא לאשגחא בעלמא על קלא דמסכני, רחמנא לישזכן מינייהו ומעולבנייהו, כדין כתיב שמוע אשמע צעקתו, שמוע אשמע תרי זמני, חד לאשגחה בקליהון, וחד לאתפרעא דגרמין לון האי, הה"ד ושמעתי כי חנון אני וחרה אפי, ועל דא בשעתא דכפנא אשתכח בעלמא, ווי לאינון עתירי חייביא בקליהון דמסכני לגבי קב"ה", עכ"ל.

מי שחטא באיזה חטא הנוגע לממון לא יהיה לו הצלחה באותו ממון

ויחרד האיש בהיותו קורא מאמר הזוה"ק הלזה עד היכן הגיע הנזק שעושה חוטא, ומזה יש לקחת מוסר השכל שיזהר האדם שהוא לא יחטא בשום חטא הנוגע לממון, כגון גזל ורבית ואונאה וגילוח מעות וכדומה, וגם שלא יהיה לו עסק עם החוטאים בחטאים אלו, כי לא יהיה הצלחה באותו ממון.

וזה לשון ספר החסידים, (סימן אלף ע"ג), **כסף של בעלי רבית וצרי עין, ומגלחי מעות וכיוצא בהם מי שיגעו, ירד מנכסיו, ולכן יזהר אדם, עד כאן לשונו.** וכבר יש חרם רבינו גרשום מאור הגולה ז"ל, על מי שהוא מגלח מעות, עיין בספר הכלבו.

נקיטינן מכל האמור דהאדם הוא הגורם להביא עצמו לידי עניות והוא כמו צינים פחים בדרך עיקש. והאמת, דאלו ההולכים אחרי ההבל ויהבלו, יודעים בעצמם, כי אין באמונה זו ממשות כלל, והנאת הממון מסמא את עיניהם.

ולפעמים, בהפקרא ניחא להו לפרוק עול תורה ועול מצות, נצמדים לבעל פעור לעשות מה שלבם חפץ. (תוכחת חיים בחוקתי).

תוכחת אב לבנים החיוב ביותר
גם בעבירות שבין אדם לחבירו

וביתר יש חיוב לאב להוכיח לבניו. ומצינו בעלי שכתוב בשמואל א' סימן ג' ולא כהה בס. וגם אם יוכיח לבניו ומבקש עליהם רחמים על מה שחטאו ומבקש להם כפרה לאו דווקא בעבירות הנוגע בין אדם למקום, אלא גם אם חוטאים בניו בעבירות שבין אדם לחבירו, יש להם [לו] להוכיחם ולבקש מהם מחילה ופיוס שימחלו להם ונראה דזהו היה מה שנענשו בני איוב, דכתיב והשכים בבקר והעלה עולות מספר כולם, כי אמר איוב אולי חטאו בני, וברכו אלקים בלבם, ככה יעשה איוב כל הימים. ואמרו בזוה"ק דהטעם שנענש איוב, כי היה הכל קרבן עולה, כולה כליל, ולא היה חלק לסט"א כמ"ש בזוה"ק (סדר בא דף ל"ד ע"א יע"ש) ולפי דרכינו יאמר נא דהטעם שנענש, שלא ביקש עליהם כפרה, כי אם דוקא במה שנוגע לכבוד המקום, והיה לו לחוש על חטאם עם בני אדם, שצריך לבקש גם מהם מחילה וסליחה וכפרה וק"ל.
(תוכחת חיים בחוקתי)

